

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

Zagrebačka ulica br. 2
31000 Osijek

Na broj:

St-78/2011

Stečajni dužnik:

R.I.G. - TEHNIČKI SERVISI GRUPA d.o.o. u stečaju iz Vukovara,
Kudeljarska br. 4, OIB: 18681887593, zastupan po stečajnom
upravitelju Ivanu Mikiću

Stečajni vjerovnik:

CROSCO, naftni servisi, d.o.o. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara
br. 18, OIB: 15538072333

PODNEŠAK

I.

Stečajni upravitelj predao je Trgovačkom sudu u Osijeku podnesak od 9. ožujka 2020. godine kojim izvješćuje Sud o troškovima stečajnog postupka i ostalim obvezama stečajne mase te predlaže namirenje troškova i dijela ostalih obveza stečajne mase, a nakon toga obustavu i zaključenje stečajnog postupka.

Dokaz: uvid u spis.

II.

Stečajni vjerovnik navodi kako od 2010. godine vodi spor protiv ovdje stečajnog dužnika, a koji spor je pokrenuo upravo stečajni dužnik tužbom koju je dana 23. travnja 2010. godine predao Trgovačkom sudu u Zagrebu pod posl. brojem P-2619/10 (danas P-1502/12).

U predmetnom postupku Trgovački sud u Zagrebu donio je presudu posl. broj P-1502/12 od 31. siječnja 2020. godine kojom je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja (ovdje stečajnog dužnika) te istoga obvezao na isplatu parničnog troška stečajnom vjerovniku u iznosu od 1.640.625,00 kn.

Dokaz: uvid u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1502/12 od 31. siječnja 2020. godine.

16-78/11-258 11

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
Primljena neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)
02-04-2020
god. u 7 primjeraka sa 7 priloga
i _____ rubrika.
Podnesak stigao poštom otvoren - s oštećenim omotom
predan na poštu preporučeno dana 1.6.20. god
Plaćena pristojba _____ kuna u državnim biljezima - manje
plaćeno _____ kuna - podnesak primljen bez pristojbe.
Primljene vrijednosti (novac iz Zagreba, 30. ožujka 2020. godine
Potpis dužnika: _____

www.croscocom

CROSCO, naftni servisi, d.o.o. – CROSCO, Integrated Drilling & Well Services Company, Ltd.
Adresa - Address Ulica grada Vukovara 18, 10000 Zagreb, Hrvatska - Croatia Telefon - Phone: +385/1/36 52 333 Fax: +385/1/30 96 448

Banka - Bank

Privredna banka Zagreb d.d.
Raiffeisenbank Austria d.d.
OTP banka d.d.

IBAN

HR8623400091100139701
HR1424840081100564134
HR8724070001100567956

Adresa - Address

Radnička 50, 10000 Zagreb
Petrinjska 59, 10000 Zagreb
Domovinskog rata 61, 21000 Split

Trgovački sud u Zagrebu - Commercial Court
MBS: 080114508

Temeljni kapital - Capital stock
581.982.400,00 kn

Uplaćen u cijelosti - Paid up

Matični broj - Ident. No. 1245449

OIB: 15538072333

Direktor Društva – Company Director: Igor Kruljac

52A

[The page contains faint, illegible markings and bleed-through from the reverse side.]

Na donesenu presudu, stečajni dužnik je uložio žalbu te će predmet biti upućen na Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske.

III.

Stečajni vjerovnik ovim putem navodi kako je stava da je stečajni upravitelj morao izvršiti rezervaciju sredstava za postupke koje je nastavio voditi i iz tih sredstava bi se trebao namiriti ovdje stečajni vjerovnik.

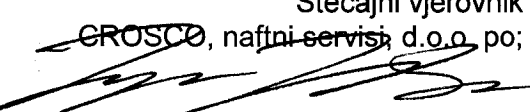

Stoga molimo za objašnjenje zašto stečajni upravitelj nije rezervirao sredstva za namirenje stečajnog vjerovnika u parnici P-1502/12, i zašto u podnesku od 9. ožujka 2020. godine (koji je sastavljen nakon donošenja prvostupanjske presude) ne navodi kako će namiriti troškove ovog parničnog postupka, a obzirom da se radi o troškovima stečajne mase.

Naime, (parnični) troškovi koji su nastali nakon otvaranja stečaja su troškovi stečajne mase i stečajni upravitelj bi ih trebao namiriti prije svojih troškova i prije troškova i tražbina ostalih stečajnih vjerovnika.

IV.

Obzirom na izneseni sadržaj, stečajni vjerovnik predlaže da se stečajni postupak ne obustavi i ne završi.

Ukoliko Sud ocjeni da su se stekli uvjeti za obustavu i završetak stečajnog postupka, stečajni vjerovnik predlaže da se sredstava koja postoje na računu ne koriste za troškove stečaja već za rezervaciju sredstava za pravomoćnu presudu u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-1502/12, a potom da se okonča stečajni postupak.

Stečajni vjerovnik
CROSCO, naftni servisi, d.o.o. po;

Igor Kruljac, direktor

ČLAN INA GRUPE 1

www.croscocom

CROSCO, naftni servisi, d.o.o. – CROSCO, Integrated Drilling & Well Services Company, Ltd.

Adresa - Address Ulica grada Vukovara 18, 10000 Zagreb, Hrvatska - Croatia Telefon - Phone: +385/1/36 52 333 Fax: +385/1/30 96 448

Banka - Bank

Privredna banka Zagreb d.d.
Raiffeisenbank Austria d.d.
OTP banka d.d.

IBAN

HR8623400091100139701
HR1424840081100564134
HR8724070001100567956

Adresa – Address

Radnička 50, 10000 Zagreb
Petrinjska 59, 10000 Zagreb
Domovinskog rata 61, 21000 Split

Trgovački sud u Zagrebu - Commercial Court

MBS: 080114508
Temeljni kapital - Capital stock
581.982.400,00 kn
Uplaćen u cijelosti - Paid up
Matični broj - Ident. No. 1245449
OIB: 15538072333

Direktor Društva – Company Director: Igor Kruljac

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

26. P-1502/2012-103

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu po sucu ovog suda Radovanu Dobroniću u pravnoj stvari tužitelja: R.I.G.-TEHNIČKI SERVISI GRUPA d.o.o. u stečaju, OIB: 18681887593, Vukovar, Kudeljarska 4, koga zastupa Mijo Kladarić, odvjetnik iz Slavenskog Broda, Pilareva 28, protiv tuženika: CROSCO NAFTNI SERVISI d.o.o., OIB: 15538072333, Zagreb, Grada Vukovara 18, koga zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Kardum i partneri j.t.d. iz Zagreba, Mihanovićeva 14, radi 81.775.674,14 kuna, nakon održane glavne rasprave, zaključene dana 30. prosinca 2019. godine u prisutnosti odvjetnika Mije Kladarića na strani tužitelja i odvjetnika Josipa Karduma na strani tuženika, proglašene dana 31. siječnja 2020. godine

presudio je

1. Odbija se tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 81.775.674,14 kuna s zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od 81.255.255,36 kuna od 05.03.2010. godine, a na iznos od 520.418,78 kuna od 12.03.2010. godine;
2. Nalaže se tužitelju da u roku od 8 dana isplati tuženiku parnični trošak u iznosu od 1.640.625,00 kuna.

Obrazloženje

Tužitelj je 23. travnja 2010. godine predao ovom sudu ovu tužbu radi naknade štete te navodi da je on kao podizvođač dana 09. rujna 2009. godine sklopio Ugovor s društvom RTSG Ltd. o obnovi platforme za bušenje nafte kojim se obvezao izvršiti radove na remontu platforme Key Manhattan. Tužitelj dalje navodi da ovom Ugovoru prethode Ugovori između naručitelja cijelog posla Transocean Investment S.a.r.l. i izvođača Lamprell Energy Ltd. od 08. rujna 2009. godine. Tužitelj navodi da je spomenuti Lamprell temeljem ovlaštenja iz Ugovora sa naručiteljem Transocean sklopio 10. rujna 2009. Ugovor s društvom RTSG Ltd. kojim je Lamprell posao izvođenja ugovorenih radova povjerio društvu RTSG Ltd., a spomenuti RTSG je sklopio Ugovor s tužiteljem kao podizvođačem od 09. rujna 2009. godine. Tužitelj dalje obrazlaže da je Ugovor između Transocean Investment i Lamprell Energy glavni Ugovor čije odredbe su sadržane i u Ugovoru između Lamprell Energy i RTSG kao i u Ugovoru između RTSG i tužitelja R.I.G. d.o.o. (dalje: RIG) te se njegove odredbe primjenjuju i na ostala dva Ugovora. Dalje tužitelj navodi da je on radi izvršenja posla preuzetog navedenim Ugovorom s RTSG-om sklopio Ugovor s tuženim društvom Croscos

broj CrU-17-2009 kojim se tuženik obvezao obaviti ugovoreni posao iz članka 1. navedenog Ugovora i prema ponudi broj P-64/09 i cjeniku radova. Zbog velikog broja činjenica u daljnjem tekstu će se pojedine činjenice komentirati odmah. Dakle, ako je Lamprell bio izvođač radova za Transocean kao naručitelja – vlasnika platforme onda je RTSG bio njegov podizvođač, a tužitelj RIG je podizvođač prethodno navedenog podizvođača RTSG, a tuženi Crosco je podizvođač podizvođačevog podizvođača, uz napomenu da se ovaj lanac podizvođačkih Ugovora može za jednu kariku suštinski pojednostaviti s obzirom da je tijekom postupka utvrđeno kao nesporno da su RTSG i RIG bliske pravne osobe koje u ovom slučaju za potrebe analize treba promatrati kao jednu jedinstvenu pravnu osobu.

Tužitelj navodi da je u tijeku izvođenja radova na remontu platforme došlo do niza neplaniranih i nepredviđenih troškova uzrokovanih izvanrednim i nepredviđenim poslovima te navodi da su ti izvanredni poslovi zahtijevali opsežne dodatne radove, dodatnu tehničku opremu i angažiranje dodatnih podizvođača i radnika. Tužitelj navodi da je uobičajeno kod ove vrste poslova i prema pravilima struke da se za izvanredne radove mora unaprijed zatražiti odobrenje naručitelja te ističe da je ova obveza detaljno ugovorena u Ugovoru između tužitelja- RIG i RTSG te u Ugovoru između RTSG i Lamprell te u članku 8. glavnog Ugovora između Lamprell i Transocean. Tužitelj dalje navodi da je temeljem članka 3. Ugovora kojeg su sklopili RIG i Crosco tuženik kao rukovoditelj radova odnosno voditelja projekta na remontu platforme imenovao svog zaposlenika Miroslava Pacaka te dalje navodi da je on kao voditelj projekta morao znati da pravila struke nalažu da se za sve izvanredne poslove i troškove mora unaprijed zatražiti odobrenje naručitelja, a pored toga je bio upoznat i s obvezama iz glavnog Ugovora i svih ostalih sklopljenih Ugovora i znao je da za svaki izvanredni i nepredviđeni posao mora zatražiti odobrenje naručitelja te je u tu svrhu imao ugovorima propisani obrazac na kojemu je morao navesti nepredviđene radove i troškove te taj obrazac proslijediti na potpis naručiteljima. Tužitelj zaključuje da je tuženik morao za svaki izvanredni posao i trošak odmah obavijestiti tužitelja i tražiti njegovo odobrenje za izvođenje tih radova, a tuženikov zaposlenik Miroslav Pacak kao voditelj projekta morao je sukladno sklopljenom Ugovoru između tužitelja RIG i RTSG-a o tim radovima i troškovima u roku od dvadesetčetiri sata obavijestiti RTSG, Lamprell i glavnog naručitelja Transocean i koji su morali odobriti izvanredne radove odnosno nepredviđene troškove. Tužitelj dalje navodi da iako je voditelj projekta kojeg je tuženik imenovao svakome od podizvođača – kooperanata odobravao izvršene poslove i radne sate, iz tužitelju potpuno neshvatljivih razloga nije na ugovoreni način o tome obavještavao tužitelja niti glavne naručitelje posla, a što je bila obveza prema sklopljenim Ugovorima.

S tim u vezi treba navesti da ovdje tužitelj dijelom netočno reproducira ugovorno stanje. Naime, u Ugovoru broj CrU-17/2009 kojeg su sklopili RIG-tužitelj i tuženi Crosco su parnične stranke kao ugovaratelji u članku 10 Ugovora koji nosi naziv: Pravni prioritet ugovorile: "U slučaju suprotnosti, nejasnoća, praznina i/ili problema bilo koje vrste u tumačenju i izvršenju ovog Ugovora obvezuje ovakav redoslijed pravnog prioriteta: 1. Ugovor; 2. Ponuda P-64/09; 3. Cjenik usluga." Pored toga, u svom Ugovoru parnične stranke su u članku 7. regulirale pitanje izmjena i dopuna Ugovora tako da su, među ostalim, u trećem stavku ugovorile da "Izmjene i dopune Ugovora dobivaju pravnu snagu jedino ako su pisano ugovorene i po obje ugovorne strane pravovaljano potpisane", a u stavku 4. parnične stranke su ugovorile: "Bilo kakvi usmeni dogovori ili bilo kakve usmene izjave predstavnika ugovornih strana neće imati nikakav pravni značaj." Također, u svom Ugovoru parnične stranke su u članku 1. definirale predmet Ugovora i u njemu navode: "Predmet Ugovora su: a) inženjering i usluga vođenja projekta; b) usluga izvođenja radova antikorozivne zaštite; c) servis bušećeg postrojenja; d) servis bušećeg alata i pribora; e) transport; f) najam opreme (u

daljnjem tekstu usluge), koji će izvođač izvoditi za potrebe naručitelja (tužitelj-RIG), a u svemu prema ovom gore Ugovoru, ponudi P-64/09 od 01.09.2009. i cjeniku, za vrijeme radova na platformi "Key Manhattan". Prema tome, kada tužitelj u tužbi tvrdi da ga je voditelj projekta kojeg je tuženik imenovao imao obvezu sukladno svim sklopljenim Ugovorima između tužitelja RIG i RTSG-a i Lamprella i Lamprella i Transocean obavještavati u roku od 24 sata o izvanrednim poslovima i troškovima na temelju tih Ugovora to nije točna interpretacija Ugovora broj CrU-17-2009 koji prvenstveno obvezuje parnične stranke kao ugovorne strane. Iz čitavog Ugovora i citiranih članaka proizlazi upravo suprotna ugovorna volja parničnih stranaka, dakle da parnične stranke nisu obvezane ničim što nije izrijekom navedeno u potpisanom Ugovoru, dakle obvezuje ih samo tekst Ugovora, sadržaj ponude P-64/09 i cjenik usluga te su parnične stranke bile jasne u tom dijelu, a što potvrđuje i članak 7. Ugovora prema kojemu nikakve usmene izjave ili dogovori nemaju nikakav pravni značaj, dakle jasna je ugovorna volja da parnične stranke budu obvezane samo tekstom potpisanog Ugovora. Prema tome, kada tužitelj u tužbi tuženiku kao trgovačkom društvu s kojim je potpisao navedeni Ugovor odmah na početku stavlja ovu vrstu prigovora onda to ne čini na ispravan način jer tuženik nije pristao na to da Ugovori između RIG i RTSG te RTSG i Lamprell i Lamprell i Transocean budu dio Ugovora CrU-17-2009, dapače upravo je suprotno ugovoreno, dakle da nikakvi drugi pravni izvori ili izjave ili dogovori koji nisu navedeni u Ugovoru CrU-17-2009 nisu obvezujući za parnične stranke kao ugovaratelje.

Tužitelj dalje u tužbi navodi da od tuženika imenovani voditelj projekta Miroslav Pacak iz neshvatljivih razloga nije obavještavao tužitelja niti glavne naručitelje posla o izvanrednim radovima odnosno nepredviđenim troškovima koje je on odobravao kooperantima te navodi da glavni naručitelji remonta Transocean, Lamprell i RTSG nisu u ugovorenim rokovima bili obaviješteni o tim izvanrednim poslovima i troškovima te ih oni nisu odobrili sukladno potpisanim Ugovorima te onda tužitelj navodi da ne postoji njihova obveza da plate te troškove i nakon što je remont platforme u cijelosti izvršen glavni naručitelji remonta su preuzeli platformu i odvezli je iz brodogradilišta. Tužitelj dalje navodi da radi propusta tuženikovog djelatnika u obavještavanju tužitelja i glavnih naručitelja posla o izvanrednim radovima i troškovima je tužitelju nastala šteta jer su kooperanti obavili svoje poslove te izdali račune prema tužitelju koje im je potpisao i odobrio voditelj projekta Miroslav Pacak, a tužitelj te radove ne može naplatiti od naručitelja posla jer ih on nije u skladu s potpisanim Ugovorima odobrio niti je bio obaviješten o njima. Tužitelj dalje navodi da je ukupan iznos radova i troškova koji je voditelj projekta odobrio kooperantima iznosi 182.464.660,25 kuna i u tom iznosu su kooperanti izdali račune tužitelju, dok je voditelj projekta na propisani način tužitelju i glavnim naručiteljima prijavio samo radove u visini od 101.209.404,89 kuna i ovaj iznos je naručitelj uredno platio, dok o ostatku obavljenih radova voditelj projekta nije obavijestio ni tužitelja niti glavne naručitelje te nije tražio njihovo odobrenje za te radove i stoga je nastala razlika između odobrenih i neodobrenih radova u ukupnom iznosu od 81.255.255,36 kuna.

Tužitelj navodi da je navedenim propuštanjem tuženikovog djelatnika tužitelju nastala šteta u navedenom iznosu, ističe da ona može biti i veća, dakle tužitelj tvrdi da ne može naplatiti od naručitelja posla radove u toj vrijednosti zbog propusta voditelja projekta kojeg je imenovao tuženik, a zbog tog propusta naručitelj nije tužitelju odobrio spomenuti iznos od 81.255.255,36 kuna te je na taj način tužitelj pretrpio štetu, uvećanu za vrijednost informatičke i druge opreme za koju tužitelj navodi da mu tuženik nije vratio, a čija vrijednost je iznosila 520.418,78 kuna. Dakle, prema navodima tužitelja tuženik je isključivo odgovoran za nastalu štetu, drugim riječima tužitelj otklanja svaku, pa i najmanju odgovornost na svojoj strani za nastanak štete u utuženom iznosu, pri čemu je tužitelj propustio uopće navesti da je na temelju članka 2. Ugovora CrU-17-2009 tužitelj kao naručitelj imao obvezu

4125
"Pravovremeno imenovati nadzornog inženjera ovlaštenog za obavljanje nadzora nad obavljanjem usluge.", a ovu obvezu tužitelj nikada nije ispunio odnosno nije imenovao nadzornog inženjera koji bi u njegovo ime kontrolirao kako tuženik obavlja ugovorene usluge, a koje su definirane u članku 1. Ugovora.

Dakle, tužitelj je u tužbi pogrešno interpretirao sklopljeni Ugovor CrU-17-2009 u pogledu predmeta obveze odnosno tužitelj pogrešno tvrdi da su dio ovog Ugovora i svi Ugovori sklopljeni između RIG-a i RTSG-a te RTSG-a i Lamprella te Lamprella i Transoceana i pored toga je u cijelosti prešutio da on nikada nije imenovao nadzornog inženjera, a što je bila njegova izravna ugovorna obveza temeljem članka 2. Ugovora, a dodatno je prešutio i činjenicu koja je u tijeku postupka brzo isplivala na površinu, a koja nikako ne može biti toliko beznačajna da ju se u tužbi ne bi uopće spomenulo, a to je činjenica da g. Miroslav Pacak za kojeg tužitelj cijelo vrijeme u tužbi navodi samo da je bio "zaposlenik tuženika" je u to doba bio direktor društva RTSG te je bio u poslovnom smislu povezan i sa tužiteljem RIG d.o.o., a što je tužitelju nedvojbeno poznato i što je u cijelosti prešutio u tužbi.

Dakle, tužitelj se poziva na spomenute Ugovore između trećih osoba koje naziva osnovnim Ugovorima te je tužitelj uz tužbu priložio i Ugovor o obnavljanju platformi kojeg su sklopili Transocean i Lamprell te ga je tužitelj preveo putem sudskog tumača Mihaela Stojkovića iz Slavonskog Broda, a taj prijevod tuženik nije osporavao te je zbog toga i velike količine teksta taj prijevod prihvaćen. U Ugovoru između navedenih inozemnih društava koji je priložen u spomenutom ovjerenom prijevodu Transocean i Lamprell su u članku 2.4 ugovorili pitanje podizvođača jer prema Ugovoru Lamprell je izvođač radova i njemu je Transocean kao investitor – vlasnik platforme odobrio da može o svom riziku i na svoju odgovornost koristiti usluge podizvođača odobrenih na dan potpisivanja Ugovora i koji će biti navedeni u ulošku G Ugovora te se u tom članku navodi da nisu dozvoljene nikakve izmjene spomenute liste od strane ugovaratelja bez odobrenja investitora. Navedeni list G je priložen uz spomenuti prijevod Ugovora i nosi naslov u prijevodu: "Izložak G lista odobrenih kooperanata ugovaratelja", a ta lista je u priloženom tekstu prazna, dakle nisu navedeni poimence odobreni podizvođači, dakle nije dokazano da li je Lamprell imao suglasnost da kao podizvođača uzme RTSG i/ili RIG i/ili Crosco. Bez obzira na navedeno, tužitelj je kao hrvatska pravna osoba registrirana u Vukovaru sklopio Ugovor sa društvom RTSG Limited registriranim u SAD-u, Delaware i prema tom Ugovoru je tužitelj podizvođač RTSG-a, ali ovdje treba odmah naglasiti da se ovdje radi o pojmu bliskih pravnih osoba koje su povezane osobama osnivača i direktora te su i u jednom i u drugom društvu bile tada bitne dvije osobe i to: tadašnji direktor i vlasnik tužitelja Petar Elkaz i Miroslav Pacak kao direktor društva RTSG, uostalom saslušane stranke i svjedoci su naveli da je RTSG osnovan s obzirom da je to do neke mjere uobičajeno odnosno radi olakšavanja poslovanja s inozemnim naručiteljima remonta, a radi se o društvima kapitala sa istim osnivačima i direktorima te se radi o posebnoj pravnoj problematici društava kapitala s jednim osnivačem, a kod koje je mogućnost zlouporabe zasebne pravne osobnosti od strane njihovih osnivača povećana, kao i zlouporabe prava na ograničenje odgovornosti osnivača, a koja zlouporaba se u pojedinim pravnim sustavima zakonski predmnijeva, u svakom slučaju ovdje se mora imati drugačiji pogled na ovo pitanje, dakle RIG i RTSG su formalno dvije različite pravne osobe, ali u ovom slučaju ih treba promatrati kao jednu jedinstvenu pravnu cjelinu iza koje stoji ista poslovna volja i isti poslovni pothvat, a što je naročito bitno kod sagledavanja uloge pojedinih sudionika ovog posla, a u tijeku postupka je utvrđeno da je bivši direktor tužitelja Petar Elkaz u ovom poslu posredno, dakle kao osnivač i/ili direktor, sudjelovao kroz djelovanje većeg broja pravnih osoba i to: Metal kolor d.o.o., R.I.G d.o.o., RTSG Limited, Artes d.o.o., Ugo kali d.o.o., a sva

ova društva su završila u stečaju ili su brisana, uz napomenu da je sudjelovanje u vlasništvu u pojedinim slučajevima posredno odnosno vlasnik društva Ugo kali nije bio izravno g. Petar Elkaz nego je vlasnik bio upravo tužitelj R.I.G.- tehnički servisi grupa d.o.o., a čiji je jedini osnivač bio g. Vili Elkaz, srodnik Petra Elkaza.

Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da mu je nerazumljivo kakav je pravni značaj i položaj glavnih inozemnih naručitelja te mu nije jasan pravni značaj za njegov pravni položaj Ugovora koje su sklapale treće osobe između sebe ili tužitelj s trećim osobama. Tuženik navodi da kao izvođač nije Ugovorom ovlašten ovjeravati račune trećih osoba koje one izdaju tužitelju niti tužitelj upućuje na punomoć ili neki drugi pravni posao temeljem kojeg bi tuženik bio na to ovlašten. Stoga je tuženik naveo da se o tužbi u punom smislu ne može ni očitovati. Na prvom održanom ročištu tuženik je naveo da je g. Miroslav Pacak bio član uprave zajedno s direktorom tužitelja Petrom Elkazom u društvu RTSG te je ponovio da iz onoga što je navedeno u tužbi nije razvidan činjenični i pravni temelj da bi Miroslav Pacak ovjeravao neke izvanredne poslove odnosno poslove izvan onog što je tuženi Crosco izvodio na temelju Ugovora kojeg je sklopio s tužiteljem, naveo je da nije on vršio odabir podizvođača te ističe da u međuvremenu g. Pacak više kod njega ne radi.

U tijeku postupka nad tužiteljem je otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku St-78/11 od 11. svibnja 2011. godine te je rješenjem od 27. svibnja 2011. godine utvrđen prekid postupka, a koji je nastavljen na temelju rješenja od 24. siječnja 2012. godine pod gore navedenim poslovnim brojem.

Tužitelj je predao podnesak koji je na sudu zaprimljen 30. travnja 2012. godine te u njemu tužitelj priznaje da je Miroslav Pacak kao djelatnik tuženika postavljen kao voditelj projekta od strane tužitelja te tužitelj u tom podnesku priznaje da je Miroslav Pacak potpisnik projekta od strane tužitelja te tužitelj u tom podnesku priznaje da je Miroslav Pacak potpisnik i Ugovora između RIG-a i RTSG-a te Ugovora između RTSG-a i Lamprella te je u oba Ugovora Miroslav Pacak se potpisivao u ime društva RTSG i tužitelj zaključuje da je njemu – Miroslavu Pacaku bilo poznato da se odredbe glavnog Ugovora odnose na sve podizvođače, naročito one o suglasnosti ugovaratelja na sve dodatne radove. Međutim, tužitelj nije u tom podnesku obrazložio zašto bi ta činjenica o pravnom svojstvu u kojem Miroslav Pacak potpisivao te Ugovore (a sam priznaje da ih je potpisivao za RTSG) bila relevantna ili bitna za pitanje odgovornosti tuženog društva Crosco, a čiji je tada djelatnik bio Miroslav Pacak, ali tuženo društvo Crosco je prema tužitelju u obvezi temeljem sklopljenog Ugovora CrU-17-2009 u kojemu Crosco nije obavezan sadržajem svih tih Ugovora između RIG-a i RTSG-a, RTSG-a i Lamprella i Lamprella i Transoceana. Dakle, Miroslav Pacak je istovremeno bio djelatnik tuženika i zakonski zastupnik RTSG-a i u svakom slučaju tužitelj je u tužbi u cijelosti propustio napraviti bilo kakvo razgraničenje između tih dviju njegovih funkcija, a koje u to vrijeme nisu ni bile dopuštene iz motrišta radnog odnosa kojeg je Miroslav Pacak zasnovao s tuženim društvom Crosco i koje o tom drugom svojstvu u tom trenutku nije ništa znalo i zbog čega je na kraju i prekinut radni odnos kojeg je Miroslav Pacak imao s tuženim društvom, dakle radilo se o obavljanju iste djelatnosti koju obavlja tuženik i riječ je o nedopuštenoj konkurenciji. Isto tako, zbog prethodno navedenog pravnog i poslovnog identiteta RIG-a i RTSG-a postupci Miroslava Pacaka su ujedno i postupci RTSG-a i RIG-a, a tužitelj cijelo vrijeme govori da su to jedino postupci odnosno odgovornost tuženog društva Crosco, a što ni u najformalnijem smislu nije točno jer prema tom formalnom aspektu postupci Miroslava Pacaka na gradilištu su pojmovno mogli predstavljati pravne radnje bilo tuženika bilo društva RTSG odnosno RIG-a. Navedeno razgraničenje je vrlo važno upravo kod pitanja da li je Miroslav Pacak kao djelatnik tuženog društva Crosco uopće mogao u formalnom smislu odobravati za isplatu fakture trećih osoba – kooperanata RIG-a. Naime,

1177

tužitelj – RIG je bio taj koji je ugovarao poslove sa svojim podizvođačima te je tako RIG bio onaj koji je ujedno i ugovarao cijenu kao i način njezinog obračuna, a u konkretnom slučaju se kao najviše sporno pojavilo pitanje ugovaranja radova na bazi sati rada, a ne prema ostvarenom učinku. Dakle, ugovaranje na taj način obavio je sam tužitelj i on je uveo u poslovnu praksu mogućnost da njegovi podizvođači putem uvećavanja broja djelatnika i broja radnih sati iskažu veću vrijednost radova od one koja je uobičajena ili s kojom se kalkuliralo. Dakle, postavlja se pitanje da li uopće može postojati odgovornost tuženog društva Crosco za radnju ovjere takvih računa na bazi iskazanih sati rada, ako je takav način obračuna ugovorio sam tužitelj, a koji je doveo ili mogao dovesti do nerealno iskazanih cijena. Ovo tim više što su i tužitelj i RTSG trebali za sve to ishoditi odobrenje i suglasnost Lamprella i/ili Transoceana te proizlazi da oni tu suglasnost barem u tom trenutku nisu imali, ali tužitelj čitavu situaciju prezentira tako da postoji jedino odgovornost tuženog društva Crosco zato što je Miroslav Pacak kao njihov djelatnik (dakle isključivo zaposlenik tuženika, a ne i osoba povezana sa RIG-om i RTSG-om) ovjerio neke radove za koje se tvrdi da su neodobreni ili tehnološki neopravdani, sve to na temelju Ugovora sa podizvođačima koje je sklapao RIG, a ne tuženi Crosco. Prema tome, u svakom slučaju se može reći da tužitelj u tužbi u potpunosti prešućuje ono što mu je dobro poznato, dakle da Miroslav Pacak nije bio jedino djelatnik tuženika nego je bio tada povezan s tužiteljem i RTSG-om i Petrom Elkazom na više načina, dakle tužitelj prešućuje dvostruku pravnu i poslovnu ulogu koju je tada imao Miroslav Pacak, a u cijelosti prelazi preko svog ugovornog propusta da imenuje svoj nadzornog inženjera koji je trebao kontrolirati tuženikovo ispunjenje Ugovora te u cijelosti prelazi preko činjenice da je upravo tužitelj sklapao sve Ugovore s podizvođačima kroz koje je uveo u praksu mogućnost obračuna kroz broj radnih sati i slično, a dodatno tužitelj u cijelosti zanemaruje svoju ulogu koja je bitna, a ta je da je tužitelj bio onaj koji je odobravao svaku isplatu odobrenih računa, dakle tužitelj je znao kome isplaćuje pojedini iznos i imao je isključivu kontrolu nad financijskim dijelom poslovanja, a proizlazi da je bio u cijelosti i gospodar posla bez obzira što je malo društvo sa minimalnim temeljnim kapitalom od 20.000,00 kuna, s obzirom da je upravo tužitelj potjerao tuženika s gradilišta te mu uskratio i dostavu dokumentacije. Čitava ova pravna konstrukcija tužitelja se bazira na tome da je Miroslav Pacak kao djelatnik tuženika bio od tuženika imenovan kao rukovoditelj radova i da je time tuženik u cijelosti odgovoran za njegove propuste. Kod toga tužitelj prešućuje da je Miroslav Pacak bio imenovan za direktora projekta u ime podizvođača – društva RTSG u Ugovoru kojeg je RTSG sklopio sa društvom Lamprell i kojeg je tužitelj sam priložio, dakle Miroslav Pacak je u ovom poslu nastupao u dvojakom svojstvu, ali tužitelj tvrdi suprotno i to na način da proturječi i onim dokazima koje je i sam podnio. Isto tako, u Ugovoru kojeg su između sebe sklopili RTSG i RIG-tužitelj, a koji formalno postoji, a suštinski ga treba promatrati kao da lijeva ruka osobe xy sklopi ugovor sa desnom rukom te iste osobe iz navedenih razloga, Miroslav Pacak je naveden kao ovlašteni predstavnik ugovaratelja-RTSG, a Petar Elkaz kao ovlaštena osoba RIG-a kao podizvođača, a što se napominje samo stoga da bi se naglasilo koliko je osnovni pristup iz tužbe činjenično i pravno iskrivljen.

Dakle, tužitelj je ugovarao radove sa svojim podizvođačima, primjerice sklopio je Aneks broj 1 uz Ugovor br. 930/09 sa društvom Đuro Đaković montaža d.d. te iz njega proizlazi da se tim Aneksom Đuro Đaković Montaža kao izvođač obvezala tužitelju kao naručitelju izvršiti dodatne radove preinake cjevovoda srednjeg i visokog tlaka na platformi Key Manhattan, dakle tužitelj i/ili RTSG je trebao dokazati da je od Lamprella i/ili Transocean dobio suglasnost za izvođenje ovih dodatnih radova, dakle u ovom konkretnom slučaju odgovornost tuženika nije ni pojmovno moguća, pored toga što tužitelj nije dokazao da je prethodno dobio suglasnost inozemnog naručitelja, tim više što u ovom ugovoru tužitelj sa DD Montaža ugovara ukupnu cijenu radova (čl. 4 Aneksa br. 2) prema satima, a " obračun

radova vršit će se prema stvarno odradenom broju sati rada radnika evidentiranim u građevinskom dnevniku i ovjerenom od strane ovlaštene osobe naručitelja", tj. tužitelja. Prema tome, tužitelj je ugovorio dodatne radove, uveo način obračuna prema satima rada te se obvezao ovjeriti te sate, dakle odgovornost je tužitelja za ovakav način ugovaranja i isplate radova. Isto se odnosi na Ugovor br. SM 15/09 kojeg je sklopio tužitelj s društvom Skela mont u kojemu se ugovara, među ostalim, najam radnika prema satima. Tužitelj čini odgovornim tuženika zbog toga što je Miroslav Pacak ovjerio te radove odnosno sate, a prešućuje da je takav način obračuna radova ugovorio on sam, po cijenama za koje se čini da su bile više ili znatno više od uobičajenih, a iz navoda stranaka proizlazi da je riječ o društvu u vlasništvu g. Zorana Lucića za kojeg su stranke i svjedoci navodili da je blisko povezan s vlasnikom i direktorom tužitelja g. Petrom Elkazom.

Pored toga, nema dokaza da je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora sa pojedinim podizvođačima imao suglasnost Lamprella da angažira te podizvođače, a što je navedeno u Ugovoru između Lamprella i RTSG-a, s obzirom da je tužitelj dostavio uložak G na kojemu nije naveden popis onih podizvođača koje je prethodno odobrio Lamprell, a taj propust RTSG-a je ujedno i propust RIG-a.

Isto tako, tužitelj je sklopio Ugovor o poslovnoj suradnji s društvom AS-Mont d.o.o. iz Delnica za usluge zavarivanja, montaže i demontaže brodskih čeličnih konstrukcija te je i u ovom Ugovoru tužitelj ugovorio cijene prema satu rada i tako da se obračun vrši prema dnevniku strojarske montaže odnosno dnevniku zavarivanja kojeg ovjerava naručitelj, a to je upravo tužitelj – RIG d.o.o.

U tijeku postupka tužitelj je tvrdio i kod toga je ustrajavao do kraja, naime da su parnične stranke s još nekim trećim osobama sklopile privremenu poslovnu udrugu bez zasebnog pravnog statusa koju je nazvao Konzorcijem i tužitelj je u bitnome tu tvrdnju obrazlagao time da smatra da Sporazum za rekonstrukciju naftne platforme Trident se odnosi i na platformu Key Manhattan, a sve to s očiglednim nastojanjem da udjel tuženika u poslu obnove platforme Key Manhattan prikaže znatno većim nego što to proizlazi iz Ugovora broj CrU-17-2009 prema kojemu jasno proizlazi da je tuženik bio tužiteljev podizvođač. Uvidom u priloženi Sporazum o Konzorciju kojeg je potpisalo šest potpisnika: RTSG, Đuro Đaković montaža, Crosco, Metal kolor, Skela mont, EAG centar i to na engleskom jeziku moguće je utvrditi da taj Sporazum u ime tuženog društva Crosco njegov tadašnji predsjednik uprave Bojan Milković nije mogao sam valjano potpisati zbog toga što je tuženik naveo, a to je vidljivo i iz registra, da su tuženika mogli u to vrijeme valjano potpisivati samo skupno dva člana uprave. Bez ispunjenja ove pretpostavke ne može tužitelj tvrditi da je tuženik pristupio ovom Konzorciju za zajedničku ponudu za obnovu platforme Trident u vlasništvu istog društva Transocean. Iz iskaza kasnije saslušanih stranaka utvrđeno je da su postojali razgovori odnosno nastojanja da svi ovi poslovni subjekti zajednički podnesu ponudu za obnovu te platforme te je utvrđeno da do realizacije tog posla nije došlo, ali je tom prilikom sam vlasnik platforme Transocean naveo spomenutim predstavnicima navedenih društava da će ih uzeti u obzir odnosno da će imati čak i prednost prilikom obnove sljedeće platforme tako da ako i je inozemni vlasnik obnovu platforme Key Manhattan smatrao kao nastavak prethodno zamišljene i prekinute suradnje na obnovi platforme Trident to još ne znači da je ugovorni odnos između tužitelja i tuženika za obnovu platforme Key Manhattan nastavak zamišljene suradnje u obnovi platforme Trident. Ovo stoga jer ne samo da tuženik se nije valjano obvezao samo potpisom jednog člana uprave nego i stoga što u stvarnosti taj Konzorcij nije proradio jer do obnove platforme Trident nije u domaćoj izvedbi nikada ni došlo.

U tijeku postupka je također utvrđeno da je Porezna uprava – Područni ured Vukovar u razdoblju od prosinca 2009. do veljače 2011. godine obavila porezni nadzor nad tužiteljem, a u tom postupku Miroslav Pacak je izjavio poreznoj upravi da je on bio voditelj cijelog projekta na remontu platforme Key Manhattan i da je kao suvlasnik društva RTSG i kao voditelj cijelog projekta ovjeravao sve situacije o izvršenim radovima, a ne samo za Crosco te je naveo da je on osobno ovjeravao sve situacije, ali da nije bio nadležan za izdavanje i praćenje računa, a izjavio je da je radove sa podizvođačima koji su izvodili radove na platformi ugovarao Petar Elkaz te je Miroslav Pacak naveo da su ugovorene cijene radova koje je ugovorio tužitelj sa podizvođačima znatno veće od onih cijena koje su ugovorene između RTSG-a i Lamprella, a to se prvenstveno odnosi na cijene najma skele i cijene sati rada radnika. Ta činjenica nije mogla biti nepoznata tužitelju odnosno njegovom direktoru i vlasniku Petru Elkazu, dakle da je on sa podizvođačima u Hrvatskoj ugovorio cijene najma skele i cijene rada radnika koje su znatno veće od onog što su RIG odnosno RTSG ugovorili sa Lamprellom. Navedeno se spominje ne zato što bi se bilo čiji iskaz iz tog postupka uzimao automatski kao valjan dokaz u ovom postupku nego samo zato da se naglasi kako je tužitelj potpuno iskrivljeno prikazao i činjeničnu i pravnu situaciju kako s pravne tako i sa poslovne strane. U tom postupku Porezna uprava je u bitnome utvrdila da tužitelj nije valjano ni obračunavao PDV, a u tom postupku direktor tužitelja Petar Elkaz je izjavio da je on osobno kao zakonski zastupnik izvršio ovjeru za izvedene radove tvrtke Metal kolor, a taj Metal kolor kao društvo je također bilo produžena ruka Petra Elkaza koji je jedno vrijeme bio i član tog društva i predsjednik uprave, dakle kada se pravilno pristupi problematici društava s jednim osnivačem onda se i ovdje može vrlo jednostavno zaključiti da je direktor i vlasnik tužitelja Petar Elkaz na neki način sam sebi – formalno društvu Metal kolor ovjerio račune za radove koje je izveo Metal kolor na temelju Ugovora kojeg je Metal kolor sklopio s tužiteljem, dakle Petar Elkaz je kroz dva društva – RIG i Metal kolor sklapao ugovore i odobravao isplate u korist Metal kolora za koje su brojni podizvođači tužitelja (a od kojih su neki u ovom postupku željeli postati umješači) tvrdili da su bile prekomjerne odnosno da je na ovaj način na teret tužitelja i njegove imovine njegov vlasnik i direktor Petar Elkaz isplatio svojem drugom društvu-Metal kolor znatno veće iznose od onih koji se mogu smatrati uobičajenim, iako je moguće da su takve isplate u skladu s potpisanim Ugovorom, a koji je sklopljen na način da znatno premašuje standarde struke odnosno uobičajene cijene za tu vrstu posla (vrlo vjerojatno gotovo potpuno izvjesno da je točan navod kojeg je dao Miroslav Pacak da su cijene za najam skele kod sličnog posla u brodogradilištu Viktor Lenac u Rijeci iznosile oko 800.000 američkih dolara odnosno cca 4 miliona kuna i to je cijena za vrijeme trajanja cijelog projekta, dok je cijena skele koja je bila iskazana prema RIG-u iznosila cca 20 miliona kuna odnosno pet puta više, a naveo je i da se cijene bojanja standardno ugovaraju prema metru kvadratnom, a ne prema broju ljudi), pa čak i ono što je RIG – RTSG ugovorio sa Lamprellom. Dodatno je utvrđeno da je Porezna uprava u postupku kontrole utvrdila da nijedan račun ni zapisnik niti obračun radova kooperanta Metal kolor d.o.o. nije potpisan od nadzornog tijela, bilo od M. Pacaka, bilo od Jasne Fridel te su isti potpisani samo od direktora društva Petra Elkaza i radnika Alilovića. Što se ove izjave Porezne uprave tiče ovaj sud nema razloga ne prihvatiti tu konstataciju s obzirom da je Porezna uprava dovoljno stručna da zna obaviti pregled izdanih računa.

Tuženik je u podnesku zaprimljenom 16. travnja 2013. godine naveo da je početak radova bio određen na dan 18. rujna 2009. godine te da je završetak radova nastupio ili je trebao nastupiti 80 dana nakon početka odnosno 08. prosinca 2009. ili eventualno neznatno kasnije te tuženik ukazuje da to smatra bitnim zbog toga što je tužitelj na eventualne štetne posljedice ukazivao kasnije, po isteku roka za dovršetak gradnje odnosno u situaciji kada je već tužitelj imao krajnji rok za isplatu svojim podizvođačima. Takvo postupanje tužitelja je

1780

doista u poslovnom smislu proturječno i neprihvatljivo jer ako su postojali problemi u organizaciji posla kako ih opisuje tužitelj, dakle zbog toga što navodno Miroslav Pacak u ime tuženika nije pravovremeno podnosio dokumentirane zahtjeve inozemnom naručitelju za odobrenje dodatnih radova, to je onda tužitelj takve prigovore trebao staviti u tijeku izvođenja radova jer je i on imao obvezu plaćati svojim angažiranim podizvođačima prema fazama odvijanja posla.

Prema tome, pogrešna je i tvrdnja tužitelja da je projekt Key Manhattan naslijedio odnosno da je on nastavak-kontinuitet pregovora i dogovaranja koje je započelo sa projektom platforme Trident IVA.

Tužitelj je u tijeku postupka tvrdio da je šteta tužitelju nastala i zbog krivog projektiranja, rezanja i odabira tehnologije zavarivanja i tužitelj tvrdi da je tuženik odabrao metodu koja je u konačnici skuplja te iznosi još pojedine tehničke detalje te tužitelj u podnesku zaprimljenom 23. rujna 2013. godine prigovara tuženiku što je kooperantima odobreno puno više radnih sati i po većoj cijeni nego što je slučaj za iste poslove u ostalim hrvatskim brodogradilištima.

Tuženik je u podnesku zaprimljenom 9. ožujka 2015. naveo da tužitelj pokušava stvoriti privid da se dokumentacija nalazi kod tuženika koji ju navodno odbija prezentirati te ju dapače skriva. Međutim, tuženik ističe da je on obavljao dio tehničke komponente posla dok se vlast na predmetnom poslu nalazila u rukama RTSG-a i RIG-a odnosno ovlasti su imali Petar Elkaz i Miroslav Pacak, a tuženik navodi da je Petar Elkaz s platforme Key Manhattan doslovno potjerao i izbacio iz brodogradilišta djelatnike tuženika te ističe da je projekt dovršen i platforma predana samom vlasniku u režiji samog tužitelja te tuženik postavlja pitanje da li je tužitelj pokušao spriječiti izlaz platforme iz hrvatskih teritorijalnih voda ako mu inozemna društva nisu sve platila te ističe da je tužitelj bio dužan u svakom slučaju kao gospodarstvenik postupati s najvećim stupnjem pažnje s obzirom da se radilo o poslu od egzistencijalnog značaja za tužitelja kao i za čitav niz podizvođača.

U tijeku postupka je priložen i Ugovor kojeg je u ime tužitelja RIG potpisao Petar Elkaz sa društvom Jurkić d.o.o. kojeg je zastupao direktor Vjekoslav Jurkić, a koji je u ovom postupku dao iskaz kao svjedok. U ovom Ugovoru tužitelj je naručio od društva Jurkić d.o.o. usluge zavarivanja, montaže i demontaže brodskih čeličnih konstrukcija te preinake čeličnih konstrukcija na platformi Key Manhattan te je tužitelj s navedenim društvom ugovorio cijenu prema satu rada pojedine vrste majstora, a priložen je i zapisnik od 01. studenog 2009. godine o realizaciji zavarivačkih i bravarskih radova te je ovaj zapisnik potpisao direktor društva Jurkić Vjeko Jurkić i u ime tužitelja RIG d.o.o. Miroslav Pacak, a tužitelj cijelo vrijeme govori da je Miroslav Pacak bio jedino djelatnik tuženika, već u prvoj fazi postupka je utvrđeno da je također nastupao kao zastupnik RTSG-a, a iz ovog zapisnika je vidljivo da se Miroslav Pacak potpisivao i u ime tužitelja i to ne samo na primjeru zapisnika sastavljenog 01. studenog 2009. nego i zapisnika sastavljenog 01. prosinca 2009. godine kojeg su također potpisali Vjekoslav Jurkić i u ime Jurkić d.o.o. i Miroslav Pacak za tužitelja RIG d.o.o. Isto tako, u tijeku postupka je priložen i dopis kojeg je Petar Elkaz u ime tužitelja poslao upravi tuženika 19. veljače 2010. godine te istom u ovom dopisu Petar Elkaz u ime tužitelja navodi da g. Pacak već duže vrijeme odbija suradnju i očito projekt ne vodi "u našem interesu" te u njemu Petar Elkaz navodi da se utvrđeni nedostaci uglavnom odnose na izvedene radove za koje nije sastavljena dokumentacija za njihovo zaračunavanje investitoru, dakle tužitelj se sjetio ovu primjedbu staviti tuženiku već onda kada je tuženikov rad na platformi bio pri kraju, kao da tužitelj nije imao pravnog i poslovnog razloga reagirati znatno ranije odnosno u

tijeku izvođenja radova, ako je postojao bilo kakav problem one vrste za kojeg tužitelj drži tuženika odgovornim.

Tužitelj je u tijeku postupka 15. prosinca 2015. godine podnio prijedlog za osiguranje dokaza i za određivanje privremene mjere te je u prijedlogu navodio da je platforma trenutno u brodogradilištu Viktor Lenac te je predložio zabranu isplavljanja platforme i osiguranje dokaza u obliku provedbe strojarskog i građevinskog vještačenja. Isto tako, vidljivo je da je u tijeku stečajnog postupka nad tužiteljem došlo do znatnih preokreta te promjene stečajnog upravitelja, a u međuvremenu su zahtjevi pojedinih stečajnih vjerovnika tužitelja da im se u ovom parničnom postupku prizna status umješača odbijeni. Takvi zahtjevi stečajnih vjerovnika da im se prizna status umješača u parničnom postupku kojeg vodi društvo u stečaju-stečajni dužnik su bili potpuno neuobičajeni te suprotni dosadašnjoj sudskoj praksi, a u procesnom smislu su pridonijeli produljenju ovog postupka. Tuženik je naveo da je spomenuta platforma imala evidentiran odlazak 10. prosinca 2015. godine i da je njegov prijedlog za izdavanje privremene mjere podnijet 15. prosinca 2015. godine predan prekasno te je postavio pitanje zašto je to tužitelj uopće napravio te ističe da mu se čini da je cilj bio samo stvaranje nekakvog privida skrbi tužitelja o naplati svog potraživanja, a ne o istinskom naporu da se nešto postigne.

Ovaj sud je pokušao pribaviti određene podatke iz kaznenog postupka kojeg je pokrenulo ŽDO u Vukovaru, ali u toj fazi postupka ovaj sud od ŽDO Vukovar nije dobio nikakve korisne podatke nego je bivši umješač Lamjana d.o.o. dostavio optužnicu koju je ŽDO podnijelo Županijskom sudu u Vukovaru, a ovaj postupak je djelomično koristan barem utoliko što su u tom postupku svoje iskaze dali kao okrivljenici Miroslav Pacak, Petar Elkaz, Zoran Lucić te još neke druge osobe saslušane u svojstvu svjedoka. Iz tih iskaza može se zaključiti odnosno potvrditi ono što je prethodno rečeno, naime upravo je tužitelj odnosno Petar Elkaz počeo ugovarati s podizvođačima plaćanje po satima rada iako su Ugovori koje su imali RIG-RTSG sa Lamprellom odnosno Transocean bili bazirani na metraži odnosno kubikaži tako da je rano došlo do izdavanja računa na način da su oni značajno prelazili uobičajene standarde, pa je tako u vrlo ranoj fazi Metal kolor izdavao na ime tužitelja takve račune koje je g. Pacak opisao kao "nenormalne". Iz ovih iskaza u kaznenom postupku kao i stranaka i svjedoka saslušanih u ovom postupku može se također zaključiti da su svi domaći subjekti u taj posao ušli dosta nepripremljeno odnosno sa zakašnjenjem odnosno samo brodogradilište Nauta Lamjana nije u tom trenutku bilo u potpunosti spremno za takav remont, a za ovaj sud je od interesa, iako ne presudnog, da Petar Elkaz kao drugookrivljenik tijekom istrage nije iznosio svoju obranu koristeći se svojim zakonskim pravom da se brani šutnjom. Isto tako, Miroslav Pacak je u tom postupku naveo da količina radova koja je naplaćena od društva Skela mont za izvedene radove je dva puta veća nego što je trebala biti te je g. Pacak naveo da zasigurno nisu ovjerene veće količine skela od onih koje su stvarno izvedene jer to inženjerka Jasna Fridel koja je također bila ovlaštena osoba tuženika na gradilištu potpuno sigurno ne bi odobrila. U ovom istom postupku svoj iskaz je kao svjedok dala gđa. Jasna Fridel koja je, među ostalim, navela da pretpostavlja da je do neplaćanja većine podizvođača došlo stoga jer su pojedini podizvođači uvećavali svoje fakture u odnosu na stvarno izvedene radove, a dodala je i da je završetak projekta i odlazak iz brodogradilišta za nju bilo izrazito neugodno iskustvo jer je kamp u kojemu su boravili ograđen žicom te su bili pod stalnim nadzorom osoba koje su se referirale na Petra Elkaza te su ih te osobe nadzirale prilikom napuštanja brodogradilišta kako sa sobom ne bi ponijeli dokumentaciju i opremu, iako inženjerka Fridel navodi da je u takvim projektima uobičajeno da nadzorni inženjerski tim zadrži preslike dnevnika radova, a što im je u konkretnom slučaju bilo onemogućeno uz objašnjenje da su dnevnik vlasništvo RIG-a – tužitelja. Svjedok Pejo Ravlić

je u svom iskazu naveo da je bio odgovorna osoba društva Đuro Đaković Centar za istraživanje i razvoj d.o.o. te da je u jednom trenutku postao zabrinut za naplatu potraživanja svog društva zbog toga što je Petar Elkaz kao odgovorna osoba glavnog izvođača za svoja društva kao podizvođače fakturirao obavljene radove i usluge i istovremeno odobravao plaćanja te navodi da se ponovno obratio Miroslavu Pacaku kazavši mu da će Đuro Đaković obustaviti i napustiti radove, međutim ga je Pacak ponovno uspio uvjeriti da će urgirati kod Elkaza i da će sve biti plaćeno, pa su nastavili s radovima, nakon ponovne urgencije kod Pacaka Pacak je urgirao kod predstavnika društva Lamprell da ovo inozemno društvo izravno plati izvedene radove i Lamprell je na to pristao uvjetujući plaćanje predajom radiografskih dnevnika i nakon udovoljenja tog uvjeta Lamprella, Lamprell je izvršio izravno plaćanje Đuri Đakoviću, dakle na ovaj način je potraživanje Đure Đakovića djelomično podmireno (ostao je nenaplaćen iznos PDV-a i neki troškovi), a prema navodu svjedoka Ravlića sve to isključivo zahvaljujući urgenciji Miroslava Pacaka, a sve to upućuje na zaključak da je tužitelj odnosno njegov direktor i osnivač Petar Elkaz čvrsto držao u svojim rukama konce svih isplate te da ni Miroslav Pacak nije mogao izravno odobriti bilo kakve isplate u ime tužitelja. Svjedok Tomislav Peranović je u svom iskazu iznio pojedine činjenice te je zaključio da smatra da se ovdje radilo o izvlačenju novca od strane glavnog izvođača i to na više načina, prvenstveno ulaganjem sredstava projekta u opremu i infrastrukturu koju je glavni izvođač trebao osigurati te napuhavanjem računa društava u vlasništvu Petra Elkaza i drugih povezanih društava, prije svega Skela-monta, a koji su u svojim fakturama uvećavali satnice i evidentirali radnike koji nisu radili na radilištu.

U istražnom postupku svoji iskaz je dao kao jedan u nizu saslušanih svjedoka i Tomislav Peranović koji je jedan od podizvođača koji je izvodio radove na obnovi platforme s obzirom da je društvo D.M.T. d.o.o. imalo potreban broj kvalificiranih radnika – montera, zavarivača i brusača s važećim atestima te ističe da je bio upućen on odnosno njegov sin na otok Ugljan da se kao zainteresirani budući kooperant obrati Miroslavu Pacaku te ističe da je od početka izvođenja radova do potpisivanja Ugovora proteklo određeno vrijeme jer su kooperanti bili upućivani na određene adrese i da je tek naknadno saznao da je glavni izvođač tužitelj-društvo RIG, a takav slijed događaja potvrdili su i pojedini saslušani svjedoci u ovom postupku. Dakle, kooperanti su bili upućeni na Miroslava Pacaka radi dogovora te isto tako proizlazi da su oni započeli pripreme ili rad i prije nego što su potpisali Ugovor što je jednim dijelom rezultat toga što su mnogi od njih već prethodno radili s Miroslavom Pacakom te je bio stvoren određeni odnos povjerenja, ali s druge strane proizlazi da su ti kooperanti u posao ušli podosta neoprezno s obzirom na opseg radova, pa su svi oni dobrim dijelom ostali zatečeni naknadnim otkrićem da Ugovor sklapaju sa tužiteljem – RIG, a ne s Croscom, ali to u tom dijelu predstavlja do određene mjere i njihov propust dužne pažnje. Svjedok Tomislav Peranović je naveo da ga je negdje oko Božića 2009. njegov sin Marijan koji je obavljao poslove poslovođe telefonom obavijestio da je došlo do problema naplate te da je zbog nemogućnosti isplate plaća zaposlenicima došlo do revolta radnika, navodi da je spomenuto društvo angažiralo 13 do 14 djelatnika, a ugovoreni rokovi plaćanja su bili do 45 dana od izdavanja odnosno ovjere okončane situacije. Svjedok je naveo da se početkom ožujka 2010. godine u brodogradilištu na Ugljanu sastao sa Miroslavom Pacakom, Petrom Elkazom i Zoranom Lucićem te je od njih zatražio da se izjasne o razlozima neplaćanja, Pacak mu je odgovorio da su računi djelomično plaćeni, on je odgovorio da ništa nije plaćeno, a Pacak se obratio Elkazu koji mu je potvrdio da dospjela potraživanja DMT d.o.o. nisu plaćena, nakon tog sastanka izvršena je djelomična uplata od 126.000,00 kuna, a po završetku sastanka Miroslav Pacak mu je kazao da je planirana skora tranša preostalog iznosa od tri milijuna dolara od strane naručitelja te je Pacak njemu naveo da ne brine jer će izvođači biti plaćeni. Svjedok Tomislav Peranović je naveo da do plaćanja podizvođača nije došlo te da iz onog što

je njemu poznato je do tog došlo jer su nakon priljeva novca na račun tužitelja – RIG d.o.o. društva povezana s Petrom Elkazom putem zadužnica naplatila svoja potraživanja te je precizirao da se radilo o društvima Metal kolor i Skela-mont, tako da do otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem je ostalo nepodmireno potraživanje društva DMT od 970.000,00 kuna. Napominje se da nijedan od ovih iskaza nije sam za sebe presudan, ali se oni ne mogu i ne trebaju ni zanemariti. Naime, te iskaze su dale osobe saslušane u svojstvu svjedoka u tijeku istražnog postupka te se može poći od presumirane istinitosti tih iskaza, tim više što oni vjerno oslikavaju opći tijek odvijanja ovog posla. Tako i ovaj iskaz potvrđuje da ako i postoji neki oblik propusta i odgovornosti Miroslava Pacaka da je to onda on učinio kao predstavnik RIG-a odnosno RTSG-a, ali je isto tako vidljivo da Miroslav Pacak nije bio taj koji je držao pod kontrolom financije odnosno on nije odlučivao o tome kada će se i kome što isplatiti, njegov je najveći domet bio da kod Elkaza urgira plaćanje za pojedinog kooperanta, a i ovaj iskaz potvrđuje da je jedan od glavnih uzroka što tužitelj nije isplatio podizvođače upravo njegov direktor i osnivač Petar Elkaz te je bio dovoljan samo ovaj jedan potez da se od inodoznake od tri milijuna američkih dolara čitav iznos isplati njemu odnosno njegovom društvu Metal kolor i društvu Skela-mont koji je vlasništvo njegovog prijatelja. Dakle, spomenutih tri milijuna američkih dolara je približno dvadeset miliona kuna i ako su ta sredstva isplaćena vlasniku tužitelja, posrednim putem, onda je takva isplata potpuno izvjesno poremetila slijed i mogućnost isplata brojnim drugim podizvođačima, a to znači da je za takav poremećaj u isplati odgovoran tužitelj, tim više što je Petar Elkaz u iskazu pred Poreznom upravom priznao da je on sam osobno ovjeravao račune Metal kolora.

Tužitelj čitavu tužbu zasniva na tome da je tuženik odgovoran zbog propusta u radu svog zaposlenika Miroslava Pacaka te tužitelj kod toga prešućuje činjenicu da je Miroslav Pacak nastupao i u njegovo ime i u ime RTSG-a, a što je u ovom slučaju jedno te isto. Tužitelj je i u dodatnom proturječju kada tako nešto tvrdi jer je on tuženiku prigovorio na način rada Miroslava Pacaka istom kada je već ugovoreni rok remonta istekao te je tuženik tada organizirao sastanak i pozvao je direktora tužitelja Petra Elkaza i na tom sastanku tuženik je ponudio tužitelju da zamijeni Miroslava Pacaka drugom osobom te proizlazi da je upravo tužitelj odbio taj prijedlog. Tužitelj, ako je imao primjedbe na rad Miroslava Pacaka i ako je smatrao da tuženik kao njegov podizvođač ne obavlja ugovorenu uslugu inženjeringa u skladu s Ugovorom broj CrU-17-2009, takve je prigovore trebao uputiti tuženiku na adresu njegovog sjedišta u tijeku izvođenja radova odnosno bez odlaganja i na siguran način, ali tužitelj tako nije postupio nego je istom u završnoj fazi posla po prvi puta zatražio sastanak s tuženikom i tuženik je odgovorio na taj zahtjev tužitelja. Prema tome, prigovori tužitelja na rad Miroslava Pacaka i eventualnu odgovornost tuženika nisu uopće iznijeti ni pravodobno niti na siguran način te iznošenje ovakvih zakašnjelih prigovora nema u pravnom smislu nikakvog značenja, osim što to može predstavljati pokušaj Petra Elkaza da tužitelj opravda neisplatu kooperantima za obavljene radove u situaciji kada su ti radovi u najvećem dijelu bili obavljeni i kada je obveza tužitelja za isplatu dospjelih računa kooperanata već bila dospjela. Prema tome, postojalo je više načina na koji je vlasnik i osnivač Petar Elkaz koristio tužitelja za svoje potrebe, tako je tužitelj platio za Metal kolor i kontejnere, a društvu Skela mont je plaćeno najvjerojatnije dva puta više od onoga što je uobičajeno.

U istražnom postupku svoj iskaz je dao i svjedok Branko Dautović koji je na samom početku bio zadužen za obavljanje onih poslova koje je naknadno preuzeo Miroslav Pacak, a imenovani svjedok je saslušan i u ovom postupku. Njegov iskaz pridonosi stvaranju potpune predodžbe o tijeku posla i načinu na koji je došlo do problema te je on naglasio da je već u fazi pripreme odnosno ugovaranja uočio bitne raskorake i rizike, naveo je da je cijene diktirao Lamprell čiji su inženjeri imali točne proračune i precizne podatke o cijeni koštanja svakog

posla, ali su ti njihovi proračuni bili bazirani na izvođenju radova u njihovom brodogradilištu u Šarži, a koje je za potrebe remonta platformi kompletno opremljeno sa dizalicama i drugim kapacitetima, sve to za razliku od brodogradilišta Nauta Lamjana koje u tom trenutku očito nije bilo u potpunosti spremno za obavljanje ovako velikog i složenog remonta. Svjedok Dautović je pojasnio da su bili potrebni radovi na uspostavljanju infrastrukture, iako trošak te pripreme nije bio precizno ukalkuliran u ugovorenu cijenu. Pored toga, imenovani je naveo podatak koji općenito dovodi u sumnju solidnost ovog posla počevši već od faze pregovaranja odnosno ugovaranja. Naime, Branko Dautović je naveo da je u tijeku pregovora većinom bilo sve definirano i kod toga je mislio na SOW (scope of works) te na ugovorenu cijenu koja je bila ugovorena kao fiksna ili globalna cijena. Branko Dautović je naveo da se sjeća da je početna cijena odnosno ponuda bila ukupno oko 20 milijuna američkih dolara, a da je u konačnici ugovoreno 12,5 milijuna američkih dolara kao osnovna cijena, s time da se odmah prilikom pregovora znalo da će ukupna cijena biti 20 miliona američkih dolara te je g. Dautović naveo da je Transocean inzistirao da inicijalna cijena u Ugovoru bude 12,5 milijuna dolara, dok će se ostatak cijene realizirati kroz dodatne radove. S tim u vezi ovaj sud napominje da ovakav način ugovaranja nije u poslovnoj praksi, a pogotovo ne u međunarodnoj, ni uobičajen niti prihvatljiv te se uvijek navodi da cijena u ugovoru i cijena iskazana na izdanim računima mora biti istinita. Ovo je važno napomenuti stoga što se na temelju ovoga pojavljuje sumnja da li je cijena remonta koju je ugovorio RTSG s Lamprell odnosno Transocean približno u iznosu od 13 milijuna američkih dolara zaista realna i stvarno ugovorena cijena po kojoj je bilo moguće obaviti remont, jer proizlazi da su svi uključeni u pregovore, a koji su svi vrlo stručni s obzirom da se radi o najvećem poduzeću za rad s platformama, točno znali koja cijena je realna, pa se postavlja pitanje nisu li ti problemi s naručivanjem i odobravanjem dodatnih radova već unaprijed planirani te to dodatno dovodi u sumnju ne samo kvalitetu pregovaranja nego i dobru vjeru svih strana uključenih u pregovore, dakle dvojbeno je da li su i inozemna društva Transocean i Lamprell ovaj posao dogovarala i ugovarala u dobroj vjeri. U svakom slučaju se može reći da je ovaj posao od početka krenuo kao neka vrsta zamjenskog posla za prethodno planirani remont platforme Trident koji se izjalovio, ali je planiranje ovog posla od početka krenulo nekim pomalo neuobičajenim tokom, a samo brodogradilište Nauta Lamjana nije tada bilo pripremljeno za remont tako velike platforme, dakle vrlo je vjerojatno da je iz navedenih razloga trebalo napraviti dodatna ulaganja u infrastrukturu na samom gradilištu – brodogradilištu, to je sve moglo u nekoj mjeri otežati tužiteljeve isplate podizvođačima, ali sve je to objektivna odgovornost tužitelja. Svjedok Dautović je iznio svoj stav da su u ovom projektu inženjeri Crosca radeći za tužitelja obavljali poslove tehničkih inženjera, ali je krucijalni problem bio u tome što nitko nije obavljao poslove nadzora s financijske strane, ali upravo to je također bila obveza tužitelja, a koji je držao cjelokupnu kontrolu financija, bez ikakvog sudjelovanja tuženika u tome. Svjedok Dautović je također naveo da je bilo dosta nelogičnosti u dinamici i prioritetima plaćanja te je ukazao da su društva povezana s tužiteljem u većoj mjeri uspjela naplatiti svoje potraživanje, naveo je da dio dodatnih radova nije naplaćen jer nisu bile izrađene valjane podloge za njihovo fakturiranje te navodi da se radi konkretno o ponudama za svaki pojedini posao koje je trebao izraditi RIG, dakle tužitelj, a ovaj sud dodaje da je njih trebao izraditi RTSG kao ona pravna osoba koja je u formalnom smislu sklopila Ugovor s Lamprellom, a Miroslav Pacak je većim dijelom na gradilištu nastupao kao zakonski zastupnik RTSG-a, ali i kao zaposlenik tuženika.

U tijeku postupka neke činjenice su utvrđene i iz onoga što je utvrdila Porezna uprava, a koja je među ostalim utvrdila da je na zapisnicima o obračunima radova u ime naručitelja RIG bio potpisan Miroslav Pacak, a ne drugi inženjeri društva Crosco, što samo potvrđuje činjenicu da tužba, koja od početka govori da je isključivo tuženik odgovoran za postupke

9785

Miroslava Pacaka zbog toga što je on bio tada njihov zaposlenik, a koja namjerno prešućuje da je spomenuti Miroslav Pacak tijekom odvijanja tog posla nastupao u više uloga te se potpisivao i u ime tužitelja kao i u ime društva RTSG, predstavlja pokušaj dovođenja suda u zabludu o bitnim činjenicama te je iz ovoga vidljivo da je ona podnijeta kao pokušaj da se od tužitelja otkloni svaka odgovornost za neisplatu njegovim podizvođačima, sve to s obzirom na činjenicu da je tuženik društvo s značajnom imovinom i koji bi jedini mogao koliko toliko isplatiti nenaplaćeno potraživanje tužiteljevih kooperanata. S druge strane, tužitelj je društvo kapitala osnovano s minimalnim temeljnim kapitalom od 20.000,00 kuna i svega nekoliko zaposlenika te se danas počelo smatrati da ovakva tzv. projektna društva mogu uspješno raditi na vrlo velikim projektima, ali brojni primjeri pokazuju da to nije tako i da svi oni koji s takvim društvima sklapaju poslove nedovoljno vode računa da takva društva nemaju nikakav stvarni kapital.

Rečeno je da je jedan od glavnih uzroka poteškoća tužitelja u isplati njegovim kooperantima bila isplata tužitelja društvu Metal kolor te za ovo tuženik nesporno ne može na bilo koji način biti odgovoran. Naime, Porezna uprava je u svom nalazu (strana 830 spisa) navela da niti jedan račun, zapisnik ni obračun radova kooperanta Metal kolor d.o.o. nije potpisan od nadzornog tijela bilo M. Pacaka bilo Jasne Fridel. Isti su potpisani samo od direktora društva Petra Elkaza i radnika Alilovića. Porezna uprava je zaključila da je Miroslav Pacak imao ulogu voditelja projekta, dakle nadzornog tijela koje je ovjeravalo vjerodostojnost dokumentacije, tj. da su poslovi obavljeni po vrsti i količini u iznosima navedenim u zapisnicima. Porezna uprava zaključuje da budući da Miroslav Pacak nije ovjerio zapisnike Metal kolora isti se ne mogu prihvatiti kao točna dokumentacija i vjerodostojan dokument za izdavanje računa, a prema izračunu Porezne uprave radi se o zbrojnom iznosu računa od 22.303.666,02 kune koje račune Metal kolora tužitelj prema stavu Porezne uprave uopće nije smio isplatiti u bilo kojem iznosu jer je Metal kolor te račune izdao nepropisno odnosno bez vjerodostojno ovjerenih zapisnika, a posljedica takvog krivog knjiženja i plaćanja je i nastanak poreznog duga tužitelja prema Poreznoj upravi, a to ne može također biti odgovornost tuženika nego tužitelja samog.

Iz nalaza sudskog vještaka Davorina Petija kojeg je angažirao Županijski sud u Vukovaru može se također utvrditi (strana 929 spisa) da kada je u pitanju društvo Skela-mont i računi koje je to društvo izdalo kao podizvođač i naslovilo ga na tužitelja, a posebno je vještak izdvojio račun broj 46/09 i 47/09, proizlazi da to društvo nema podlogu za izdane račune u iznosu od 3.042.610,41 kunu te vještak obrazlaže da navedeni računi nemaju podlogu u iznosu sati rada niti je isti naznačen na privremenim situacijama niti su privremene situacije ovjerene od odgovorne osobe naručitelja te se stoga ne smatraju vjerodostojnim dokumentima. Ovaj sud nema razloga ne prihvatiti ovakva pojedina utvrđenja te ona u ukupnosti nedvojbeno predstavljaju dokaz o krupnim neregularnostima u odvijanju posla. Županijski sud u Vukovaru je angažirao i strojarske vještake te su i oni neke bitne činjenice utvrdili, pa tako navode (strana 1034 spisa) da je projekt u rujnu 2009. godine bio pravilno postavljen organizacijski, a u razdoblju od listopada 2009. do siječnja 2010. se značajno povećala količina stručnih i pomoćnih radnika u odnosu na tehničko i administrativno osoblje, a isto tako su naveli da pojedini podatci pokazuju značajno veću količinu utrošenog dodatnog materijala u odnosu na poznate normative. Spomenuti Centar za vještačenja i procjene iz Vinkovaca kojeg je angažirao Županijski sud je napisao da su nadzorni inženjeri pojedinih radova i zahvata bili više tehnički inženjeri koji prate kvalitetu radova i rokove obavljenih radova, a manje se bave tehnologijom i financijskim aspektom, oni su naveli da se u dijelu radova koristilo sporije tehnike zavarivanja i da je to dovelo do većeg broja radnih sati i veće količine ispitivanja te su iznijeli stav da se moglo koristiti stroj umjesto ručnih brusilica te su

naveli da ručni postupci ne tretiraju cijelu duljinu zavora jednoliko i ovise o vještini brusilaca te da postupak dulje traje i samim time je skuplji zbog većeg broja angažiranih ljudi i većeg broja radnih sati. S tim u vezi se napominje da je u ovom dijelu Miroslav Pacak kao svjedok i stručna osoba dao iskaz kojim je na dosta jednostavan način barem u jednom dijelu doveo u pitanje tu konstataciju, u bitnome se radi o tome da je naftna platforma specifičan objekt te u tom dijelu nije vjerojatno da strojarski inženjeri – angažirani vještaci imaju do te mjere specijalizirano znanje o remontu platformi kao što ih ima Miroslav Pacak. Pored toga, ovdje se mora voditi računa o tome da je Transocean prihvatio radove remonta i preuzeo platformu, dakle radovi su od strane vlasnika-naručitelja prihvaćeni i Transocean ne bi preuzeo platformu i platio ugovorenu cijenu da je smatrao da su radovi obavljeni nestručno, nema u spisu podataka da bi zbog eventualnih nedostataka u izvedbi naručitelj smanjivao cijenu ili nešto slično. To je vrlo bitno za sagledavanje cijelog posla jer bi dijelom iz nalaza vještaka se mogao steći zaključak da primjerice posao zavarivanja nije obavljen u svemu prema pravilima struke. Dakle, kod tako velikog objekta nesporno je da se uvijek može pronaći zavar koji nije najbolje napravljen, ali sam vlasnik platforme Transocean točno zna da li je zadovoljan sa remontom ili nije te ako je preuzeo platformu nakon remonta to znači da je posao s tehničke strane uredno obavljen.

Sve što je navedeno predstavlja dokaze koje su predale same stranke, a iskaze saslušanih osoba u istražnom postupku te vještačenja provedena u tom postupku ovaj sud je iskoristio kao obične dokaze koji pomažu da se tijekom posla što točnije rekonstruira sa svih strana, ali ovaj sud je proveo i svoj dokazni postupak u obliku saslušanja pojedinih osoba te je tako u svojstvu svjedoka saslušao Petra Elkaza, Branka Dautovića, Vjekoslava Jurkića i Miroslava Pacaka.

Petar Elkaz je dao svoj iskaz na ročištu održanom 6. studenog 2018. godine te se on radi potpunosti ovdje reproducira u cijelosti:

"Mogu reći da je moje društvo Metal kolor d.o.o. i Crosco su već ranije bili u nekom odnosu suradnje i ona je funkcionirala i u jednom trenutku je došlo do promjene vlasničke strukture u INA-i i prilikom dogovaranja poslova uprava INA-e nije dala Crosco suglasnost da on samostalno obavlja poslove remonta platforme jer to nije bila osnovna djelatnost Crosca (Core biznis). U takvim uvjetima mi smo nastavljali razgovore jer smo svi smatrali da je posao profitabilan i preciziram da se radilo o razgovorima za prethodnu platformu Trident 4A i tada smo nekako razmišljali o formi konzorcija, a određena ograničenja u sklapanju poslova sa inozemstvom dobila je Đuro Đaković Montaža koja je tada bila isto u procesu vlasničkih promjena odnosno prodaje. Tada je na ideju Crosca se došlo do toga da bi se posao radio putem off shore kompanija. Ja sam tada osnovao tužitelja kao pravnu osobu, a s obzirom da je bilo govora da bi se posao remonta obavljao i izvan Republike Hrvatske onda sam nakon osnivanja R.I.G-a u Vukovaru osnovao inozemno društvo R.I.G. TSG sa sjedištem u SAD-u. Smatram da je Ugovor kojeg je R.I.G. sklopio sa Croscom dio našeg konzorcijskog sporazuma u kojemu je svaki radio svoj posao pa sam tako i ja odnosno Metal kolor bio specijaliziran za postupke korozivne zaštite, a Crosco je bio voditelj radova na platformi tako da smatram da je podjela poslova bila nesporna. Posao na remontu je započeo ponešto konfuzno ali je svako radio svoj posao, Crosco je imao ekipu od čini mi se 39 ljudi te je Crosco i neposredno pregovarao sa investitorom Transocean i kasnije Lamprell te su i oni dogovarali i cijene i znam da je Crosco tražio i veći broj ljudi te je na taj način povećan i broj kooperanata. Obveza R.I.G-a je bila rad na njegovom dijelu posla odnosno korozivnoj zaštiti, drugi dio je bio da osigura uvjete za rad u samom brodogradilištu s obzirom da je brodogradilište imalo nekih tehničkih nedostataka odnosno bilo je zapušteno (primjerice

adaptacija restorana i slično). U tijeku realizacije posla plaćanja su išla preko Lamprella koji je bio uveden kao izvođač s obzirom da je R.I.G. bio novoosnovano poduzeće pa nije bilo još potpunog povjerenja da može sve izvesti R.I.G. sam i bilo je dogovorena provizija Lamprella od 10% i Lamprell je isplaćivao prvo RTSG-u i onda je on isplaćivao tužitelju – R.I.G. d.o.o. i nakon toga je R.I.G. plaćao domaćim izvođačima na temelju faktura. Ja sam primijetio da s jedne strane priljev sredstava iz inozemstava je stizao s određenim zakašnjenjem, a raspoloživi resursi su se trošili ubrzano pa tako primjerice sredstva koja su trebala biti dovoljna za rad dizalica tijekom cijelog remonta odnosno kroz nekih tri mjeseca su bila potrošena već za jedan mjesec. Ja sam prvo upozorio voditelja projekta g. Miroslava Packa na taj problem i nakon što on nije reagirao obratio sam se Bojanu Milkoviću koji je tada već prešao u upravu INA-e te sam mu rekao da može nastati problem i on je odgovorio da će to riješiti. Smatram da R.I.G. ne snosi nikakvu odgovornost za nastalu štetu s obzirom da je sve poslove oko remonta organizirao Crosco, a napominjem da je R.I.G. imao svega šest zaposlenika. Mogu reći da nakon tog sastanka s g. Milkovićem je posao nastavljen i od planiranih 280 ljudi došlo se do gotovo 1000 ljudi koji su radili na platformi, Crosco mi nije dostavio podatke o tijeku rada na projektu te sam istom pred kraj mogao zaključiti da će posao donijeti gubitak.

Što se tiče dokumentacije mogu reći da je u R.I.G. dolazila samo dokumentacija koju je Crosco prethodno ovjerio i to g. Pacak tako da smatram da tu nije bilo moguće da Crosco ne bi znao o čemu se radi, dakle znao je i za ljude i za materijal.

Mogu reći da je R.I.G. pokušavao sa inozemnim društvima dogovoriti pitanje plaćanja nastale razlike te su inozemna društva navela da će platiti sve što mi možemo dokazati da je napravljeno, ali je nastao problem jer Crosco nije izdavao za sve izvedene radove račune i oni nisu mogli biti poslani inozemnim društvima i na taj način mi nismo uspjeli dokazati pravo na naplatu većeg iznosa, ali smo sa inozemni društvima razgovarali da bi nam oni prilikom remonta sljedeće platforme koja se već nalazila u brodogradilištu i druga je trebala doći da bi ta inozemna društva nam avansirala na ime budućih poslova iznos od 5 miliona američkih dolara, a također smo nastojali pregovarati sa domaćim izvođačima sa ciljem da oni nešto snize svoje cijene s obzirom da je prema ugovorenim cijenama bilo prostora za sniženje.

Sama platforma je nakon remonta napustila brodogradilište pod čudnim okolnostima, poznato mi je da su kooperanti ishodili privremenu mjeru zabrane isplovljavanja, ali je onda platforma unatoč tome odvezena i saznali smo također da je privremena mjera bila naknadno ukinuta.....

Na pitanje suca navodim da mi nisu poznati detalji oko društva Lamprell izvan onog što se navodi u Ugovorima, a za Transocean mi je poznato da je i to jedno od poznatih američkih društava za bušenje i među pet najvećih korporacija su u SAD-u.

Mogu reći da su se domaća društva javila na natječaj kojeg je raspisao Transocean i oni su nas odabrali te se radi o društvima koja su prethodno potpisala Ugovor o konzorciju i tada je Crosco vodio pregovore, razgovaralo se o platformi Trident te napominjem da je na kraju Transocean odlučio platformu Key Manhattn staviti u remont jer mu je to bilo isplativije nego da se obavlja remont na platformi Trident i platforma Key Menhettn se nalazila u Egiptu i onda je dovedena u naše brodogradilište.

Vrši se uvid u Ugovor odnosno prijevod Ugovora između Lamprella i Transocean te se utvrđuje da je u članku 4. tog Ugovora između inozemnih društava ostala prazna rubrika u kojoj se govori o fiksnoj paušalnoj cijeni u američkim dolarima.

Također pojašnjavam da što se tiče povećanog trošenja resursa primjerice za rad dizalica ili kasnije povećanog broja ljudi da je do toga došlo s obzirom da je platforma došla u stanju lošijem nego što je bilo prezentirano i onda se moralo provesti određene sigurnosne provjere. Zbog navedenog došlo je do dodatnih radova i znam da je bilo određenih sukoba između Lamprella i Crosca oko toga te znam da je Lamprell tražio ponudu i da je bio spreman

platiti dodatne radove, ali od Crosca na kraju nije dobio nikakav obračun odnosno ponudu za te dodatne radove.

Nije mi poznato koja su sva domaća društva navedena u dodatku G Ugovora između Lamprella i Transocean u kojemu je bila između njih dogovorena lista odobrenih kooperanata ugovaratelja.

Napominjem da smatram da iz upita R.I.G.-a proizlazi da je R.I.G. pristupio sklapanju Ugovora sa Croscom polazeći od toga da su obje stranke članovi konzorcija i smatram da to proizlazi iz odgovora Crosca.

Navodim da što se tiče dodatka Ugovora broj CrU-17-2009 kojim je u članku 2. ugovorena obveza R.I.G. d.o.o. da kao naručitelj izda tuženom Crosco kao izvođaču bankovnu garanciju od jedan milion kuna navodim da R.I.G. takvu bankovnu garanciju nije pribavio niti ju je Crosco od njega tražio.

Što se tiče izvješća povjerenstva Crosca i koje se spominje u tužbi kao dio tužbenog zahtjeva od nekih 500.000,00 kuna navodim da smatram da to nije točan izvještaj jer je R.I.G. bio taj koji je uzeo u najam tu opremu i inženjeri Crosca su je zadržali kod sebe.

Mogu reći da je i Metal kolor d.o.o. društvo u mom vlasništvu kojemu su isplaćeni radovi na korozivnoj zaštiti i dio radova na stambenom dijelu platforme i plaćanje osiguranja te smatram da su Metal koloru radovi isplaćeni za obavljeni rad i prema cijenama koje nisu bile više od cijena koje su bile ugovorene sa inozemnim društvima.

Pojašnjavam da je sustav plaćanja išao tako da bi g. Miroslav Pacak u ime RTSG L.t.d. davao nalog za doznaku koja bi došla na R.I.G. d.o.o. i nakon toga bih ja u dogovoru sa g. Pacakom rasporedio sredstva i nakon toga bi R.I.G. davao konačni nalog za isplatu domaćim podizvođačima.

Smatram da u raspodjeli sredstava odnosno isplatama između domaćih izvođača nije bilo diskriminacije.

Nakon što mi je predložen tekst Sporazuma o konzorciju (strana 293 – 298 spisa) navodim da nisam obraćao pozornost na činjenicu da je u ime Crosca taj Sporazum potpisao samo Bojan Milković, ali napominjem da je prilikom potpisivanja Sporazuma su na strani Crosca bili prisutni i drugi direktori i to Boris Lazar te mislim da je bio prisutan Zlatko Cindrić i Damir Vrbanić te Miroslav Pacak i Srđan Raguž.

Što se tiče zapisnika o poreznom nadzoru smatram da Porezna uprava nije ispravno utvrdila činjenice te ističem da sam to i osporavao i da je bio pokrenut spor i ne znam kakav je ishod tog spora jer je R.I.G. u međuvremenu otišao u stečaj.

Navodim da je fakture ovjeravao g. Miroslav Pacak te ne mogu se točno sada sjetiti da li je uz njegov potpis bio otisnut štambilj Crosca te ne mogu reći da li je uz njega ili umjesto njega još netko treći u ime Crosca ovjeravao fakture o obavljenim radovima.

Nakon što mi je predložen Ugovor između Transocean i Lamprella koji u članku 1. definira pojmove i pod točkom 1., točka 26 za pojam brodogradilište navodi da on u Ugovoru označava postrojenje ugovaratelja locirano u Nauta Lamjana d.d., Kali, Hrvatska kao i postrojenja bilo kojeg od podizvođača koje imenuje ugovaratelj navodim da je posao sa inozemnim društvima dogovarao Crosco te isto tako da je Crosco već prije toga surađivao sa brodogradilištem Nauta Lamjana.

Navodim da sam sudjelovao na sastancima u Dubaiju. Ja inače ne govorim engleski pa sam o svemu mogao saznati samo putem tajnice. Početna ponuda je bila na približno 17,5 miliona američkih dolara i tada su nam inozemna društva rekla da iz ponude izbacimo električarski dio s obzirom da smo preskupi i nakon toga naša ponuda bez tog električarskog dijela je bila oko 13,5 miliona američkih dolara, a ta cijena je trebala biti baza na koju je Lamprell trebao dodati svoju proviziju od 10% na našu ponudbenu cijenu.

Što se tiče odnosa R.I.G.-a mog osobno prema društvu Skela mont i njegovom vlasniku Zoranu Luciću navodim da taj podizvođač nije bio privilegiran i da je Ugovor s njim

sastavio Crosco i to prema identičnim uvjetima kakve je sastavljao za rad na prethodnim gradilištima odnosno radi se o standardnom obrascu Ugovora.

Preciziram da je Crosco izrađivao predloženi tekst Ugovora i onda sam ja u ime RIG-a potpisivao ugovor sa pojedinim izvođačima pa tako onda i sa Skela mont d.o.o. i sa Jurkić d.o.o. i drugima.

Napominjem da su predstavnici Lamprella bili na platformi tijekom radova cijelo vrijeme i smatram da je izostala suradnja između Crosca i Lamprellovih inženjera. Napominjem da R.I.G. nije imao obvezu voditi građevinski dnevnik ili strojarski dnevnik i ta obveza je Ugovorom bila prebačena na Crosco te navodim da Crosco nije predao tu građevinsku dokumentaciju ili završne izvještaje nego su ih inženjeri Crosca odvezli sa sobom

Na pitanje punomoćnika tužitelja na koji način je došlo do suradnje između stranaka i inozemnih društava navodim da je Crosco već od ranije surađivao sa Transocean i Lamprellom tako da mislim da je ovo kao neki nastavak suradnje odnosno domaći konzorcij se javio na natječaj Transoceana i na njemu je pobijedio s obzirom da je imao najpovoljniju odnosno najjeftiniju ponudu.

Na pitanje punomoćnika tužitelja na koji način je izrađena ponuda navodim da je Crosco izradio ponudu kako za onu prvobitnu platformu Trident tako i za ovdje spornu Key Manhattn i predstavnici Crosca su išli u Egipat, a iza toga u Dubai, a u Egipat su išli pregledati samo stanje platforme.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je što trebao raditi na samoj platformi odnosno kakav je bila podjela posla navodim da je svatko trebao raditi posao iz svoje djelatnosti, napominjem da natječaj za Key Manhattn nije ni bio raspisivan nego je on na neki način nastavak posla sa platformom Trident. dogovorena podjela poslova je u grubim crtama takva da Crosco vodi projekat, Metal kolor korozivnu zaštitu, Skela mont skelarske poslove, Đuro Đaković Montaža preinaku čelične konstrukcije te EAG izradu tehničke dokumentacije i ta podjela se odnosila i na Key Manhattn.

Na pitanje punomoćnika tužitelja kako je dogovoren obračun radova i raspodjela sredstava prema inozemnim društvima i kako prema domaćim članovima konzorcija navodim da je napravljena takva podjela da Crosco napravi obračun radova i na temelju tog obračuna radova Crosco i RIG u suradnji raspodijele sredstva na članove konzorcija odnosno podizvođače. Na pitanje tužitelja da li je obračun tako i vršen navodim da je, ali očito neuspješno.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je RIG mogao po svom prethodnom iskustvu voditi cijeli projekt navodim da mislim da nije s obzirom da je R.I.G. osnovan kao projektno društvo odnosno baš radi ovog projekta te je istom nakon započinjanja rada zaposlio šest ljudi te nije mogao voditi cjelokupni projekt.

Na pitanje punomoćnika tužitelja kako je zaposleno tih šest ljudi navodim da je g. Pacak kao voditelj projekta dao preporuku da se oni zaposle, a oni su u tom trenutku bili na terenu te ne znam da li su bili zaposleni kod Crosca ili nisu.

Na pitanje punomoćnika tužitelja na koji način je sklopljen Ugovor između tužitelja i tuženika CRU 17/2009 navodim da sam tekst Ugovora dobio od Crosca na potpis.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je ovjeravao poslove kooperanata i vodio evidencije na gradilištu navodim da je to radio g. Pacak, a na pitanje da li je uz njega to radio još netko na strani Crosca navodim da točno to ne znam odnosno postojao je čitav tim Crosca koji je radio za Pacaka i oni su ujedno vodili različite evidencije.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je Metal kolor obračunavao cijene na neki drugi način od uobičajenog navodim da je Metal kolor obračunavao one cijene koje je prethodno već prije obračunavao Crosco na ranijim radovima.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li su na tim radovima potrebni različiti atesti navodim da jesu i da se poslovi kontroliraju, a primjerice za samo zavarivanje kontrolu je obavljao ĐĐ Centar za istraživanje i razvoj.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li su izrađivani atesti odnosno da li ih R.I.G ima navodim da je R.I.G. tražio te ateste od Đure Đakovića i nismo ih dobili.

Na pitanje punomoćnika tužitelja kako je došlo do suradnje sa brodogradilištem Nauta Lamjana navodim da je Croscos prethodno surađivao s tim brodogradilištem i g. Pacak je uputio inozemne izvođače na to Brodogradilište.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je išao na dogovaranje posla u Dubai navodim da je išao g. Pacak, g. Mišković, Branko Dautović, Dražen Špinderk i njegova tajnica i ja.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da su Pacak i Mišković bili zaposleni u Croscu, za Dautovića ne znam, ali mislim da je imao svoje poduzeće, a Špinderk je bio zaposlen u Brodogradilištu Nauta Lamjana.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li je bio sklopljen Sporazum-konzorcij za platformu Key Manhettn navodim da nije jer za tim nije bilo ni potrebe.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li sam znao prilikom potpisivanja Ugovora CrU 17/2009 tko su članovi uprave tuženika navodim da sam znao za Borisa Lazara, za Cindrića, Milkovića te Vrbana, ali nisam posebno provjeravao njihove ovlasti jer sam se s njima stalno susretao, a Ugovor je došao u Lamjanu meni na potpis.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li sam znao kada sam se obratio Bojanu Milkoviću zbog određenih problema s obračunavanjem radova da on u tom trenutku više nije član uprave Croscos navodim da sam to znao te da sam mu se obratio smatrajući da je on u INA-i još viši rang upravljanja.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li znam koje ovlasti je imao g. Pacak unutar Croscos navodim da mi je poznato da je on bio direktor jednog sektora, ali napominjem da sam i prije s njim radio i poslove su dogovarali u ime Croscos Pacak s ostalim članovima uprave.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je dao prijedlog da se osnuje inozemno društvo RTSG u inozemstvu navodim da je cjelokupna uprava Croscos s tim bila upoznata, a da je inicijativu dao g. Pacak, a on je za mene tada predstavljao Croscos s time da napominjem da u svim tim poslovima su sudjelovali u dogovaranju i ostali članovi uprave Croscos.

Na pitanje punomoćnika tuženika da pojasnim kako su ostali članovi Konzorcija mogli sudjelovati u upravljanju društvom RTSG ako su njegovi jedini osnivači i jedine ovlaštene osobe Miroslav Pacak i Petar Elkaz navodim da su to mogli raditi kroz Konzorcij. Napominjem da bi Croscos trebao imati suglasnost INA-e da bi mogao postati osnivačem inozemnog društva, a Croscos takvu suglasnost INA-e nije imao.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je bio zadužen kod tužitelja – R.I.G. d.o.o. za financijske poslove navodim da sam to bio ja.

Na pitanje punomoćnika tuženika koliko je mojih društava bilo angažirano na poslovima remonta platforme navodim da mislim da su bila četiri društva: jedan je RIG, drugi Metal kolor, treći Artis inženjering d.o.o. i AIP d.o.o..

Na pitanje punomoćnika tuženika kako sam zaprimao tekstove Ugovora od Croscos navodim da mi je Croscos dostavio u Brodogradilište tekst Ugovora i nakon toga bih ja u ime R.I.G.-a potpisivao Ugovore sa podizvođačima Predloženi tekst Ugovora mi je dostavljala voditeljica marketinga Jasna Rogić i drugi djelatnici Croscos. Obrascu je dao Miroslav Pacak Petri Donevski koja je bila zaposlena u Croscu i prešla je u R.I.G.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da sam ja potpisao prigovor na zapisnik Porezne uprave.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da ne znam da li je u međuvremenu to rješenje Porezne uprave postalo pravomoćno.

Na pitanje punomoćnika tuženika u kakvom odnosu je Croscos i Coning turizam navodim da je meni poznato da je Croscos koristio njihove smještajne kapacitete na ranijim projektima.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je sklopio Ugovor sa Coning turizam navodim da sam to vjerojatno ja potpisao taj Ugovor.

Na pitanje punomoćnika tuženika kakav je odnos između škotskog društva Marine L.t.d. iz Glasgova sa tuženim Croscos navodim da mi to nije poznato, a na pitanje punomoćnika tuženika kakav je odnos R.I.G.-a i škotskog društva navodim da je Marine L.t.d. radio na opremanju stambenog dijela platforme. Meni je Ugovor između R.I.G.-a i Marine L.t.d. donio g. Pacak.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li je Metal kolor bio kooperant navodim da je, a na pitanje da li je Croscos pripremao Ugovor između Metal kolora i R.I.G.-a navodim da je te da se radilo po šablona bez obzira što su oba društva u mom vlasništvu.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da sam ja kao direktor R.I.G.-a ovjeravao fakture Metal koloru.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je bio voditelj projekta navodim da je to bio g. Miroslav Pacak kojeg je imenovao Croscos.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da se ne sjećam da li sam vidio samo to ovlaštenje kojim je Croscos imenovao g. Pacaka i u kojemu je naveo njegove ovlasti.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li je R.I.G. imenovao nadzornog inženjera u skladu s člankom 2. Ugovora CrU 17/2009 navodim da nije imenovao nadzornog inženjera.

Na pitanje tuženika navodim da nisam imenovao nadzornog inženjera jer sam smatrao da nema smisla imenovati nadzor nad nadzor i smatrao sam da je Croscos taj koji obavlja nadzor.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je odlučio kakav će biti oblik nadzora između RTSG L.t.d. i R.I.G d.o.o. navodim da je to u ugovoru propušteno učiniti.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je potpisao Ugovor između RTSG i R.I.G. navodim da je RTSG potpisao Pacak, a R.I.G. sam potpisao ja. O tekstu tog Ugovora mi nismo pregovarali jer se radilo o prepisivanju osnovnog Ugovora između RTSG-a i Lamprella.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da je cijena bila ugovorena u iznosu od približno 13,5 miliona američkih dolara i na to je Lamprell imao ugovorenu proviziju od 10%.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da mi nije poznata točna kronologija potpisivanja pojedinih Ugovora između Transocean i Lamprell niti između Lamprella i RTSG niti između RTSG i R.I.G. i između R.I.G. i Croscos.

Na pitanje punomoćnika tuženika kada je RTSG davao nalog za isplatu R.I.G.-u navodim da je g. Pacak ovjeravao fakture i te ovjerene fakture su poslane banci u Švicarskoj koja je vodila račun RTSG L.t.d. i onda su te ovjerene fakture bile podloga toj banci da RTSG doznači sredstva R.I.G-u d.o.o. Mogu potvrditi da je fakture koje je Pacak ovjeravao izdavao R.I.G d.o.o..

Na pitanje punomoćnika tuženika zašto su tvrtke iste ili slične RTSG i R.I.G. navodim da je to bio rezultata dogovora i trebala je to biti jedna tvrtka.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je donosio odluke o isplati domaćim podizvođačima navodim da je negdje do 12. ili 15. veljače smo o tome zajednički donosili odluku g. Pacak i ja."

Ovaj sud je analizirao iskaz svjedoka Petra Elkaza te ga ocjenjuje vjerodostojnim samo u manjem dijelu. Tvrdnja ovog svjedoka da je Ugovor kojeg je RIG sklopio sa tuženim Croscosom bio dio konzorcijskog sporazuma u kojemu je svatko radio svoj posao na način da je Metal kolor bio specijaliziran za postupke korozivne zaštite, a Croscos je bio voditelj radova

na platformi je i onako pitanje pravne kvalifikacije, ali ta tvrdnja nije točna. Svjedok navodi da je obveza tužitelja bila rad na njegovom dijelu posla odnosno korozivnoj zaštiti, a drugi dio je bio da osigura uvjete za rad u brodogradilištu s obzirom da je ono imalo tehničkih nedostataka. U ovom slučaju uloga tužitelja – RIG kao neka posebna uloga ne postoji nego je tužitelj osnovan samo formalno kao hrvatska pravna osoba, a radi se o tome da je posao dogovarao i ugovore sklapao upravo RIG odnosno RTSG i ove dvije pravne osobe treba promatrati kao jednu cjelinu u ovom poslu i samo kada se to ima na umu onda odmah postaje jasno da je RIG – RTSG bio glavni ugovorni partner – podizvođač Lamprella koji je glavni izvođač i upravo je RIG – RTSG imao obvezu skrbiti o pravovremenom stavljanju ponude za dodatne radove te ovjeri tih narudžbi od strane Lamprella i ovakav pokušaj g. Elkaza da prikaže RIG kao društvo zaduženo u pretežitom dijelu za poslove korozivne zaštite je jedan oblik iskrivljavanja bitnih činjenica, pored toga g. Elkaz je već imao u svom vlasništvu društvo Metal kolor d.o.o. za kojeg je i sam naveo da je bilo zaduženo za poslove korozivne zaštite. Njegova tvrdnja da smatra da tužitelj ne snosi nikakvu odgovornost za nastalu štetu s obzirom da je sve poslove organizirao Crosco je izjava pravne naravi, k tome netočna i to jasno proizlazi iz sklopljenog Ugovora tužitelja i tuženika u kojemu je jasno naznačeno da je tužitelj naručitelj posla, a tuženik je izvođač, a da je odnos bio onakav kakvim ga opisuje g. Elkaz onda bi Crosco bio naručitelj posla, a RIG bi bio naznačen kao izvođač na poslovima korozivne zaštite, ali to u potpisanom Ugovoru CrU-17-2009 doista nije tako. Tijekom njegovog iskaza obavljen je i uvid u priloženi – ovjereni prijevod Ugovora između Transocean i Lamprella te je utvrđeno da su ova dva inozemna društva u svom Ugovoru u članku 4. ugovarale cijenu radova te je u priloženom prijevodu ostavljena prazna rubrika u kojoj se navodi koja je to ugovorena fiksna paušalna cijena u američkim dolarima, a tužitelj nije naveo zašto je to tako, a iz prethodno rečenoga i onoga što je u ovom postupku i u prethodno provedenom istražnom postupku naveo svjedok Branko Dautović proizlazi da postoji određena, ne baš nebitna nejasnoća o cijeni remonta koja je ugovorena kako između Transocean kao vlasnika platforme i naručitelja i Lamprella kao izvođača te između ova dva inozemna društva i RTSG-a – RIG kao domaćeg podizvođača. Petar Elkaz je izjavio odnosno pokušao opravdati povećano trošenje resursa za rad dizalica ili kasnije za rad povećanog broja ljudi time što je platforma došla u stanju lošijem nego što je bilo prezentirano i onda je on izjavio da je bilo određenih sukoba između Lamprella i Crosca oko toga te tvrdi da je Lamprell traži ponudu i da je bio spreman platiti dodatne radove, ali da od Crosca nije dobio nikakav obračun odnosno ponudu za te dodatne radove. Ovaj dio je potpuno neupotrebljiv i neistinit kao dokaz jer tuženik za platformu Key Manhattan nije pregovarao sa Lamprellom, a ako je svjedok Elkaz mislio na izjave Miroslava Pacaka onda mu je zasigurno poznato da su on i Pacak bili tada u odnosu poslovne suradnje – ortaka te su bili zastupnici društva RTSG, a Elkaz društva RIG. Svjedok je naveo da mu nije poznato koja su domaća društva bila navedena u dodatku G Ugovora između Lamprella i Transocean u kojemu je bila između njih dogovorena lista odobrenih kooperanata, a što je vrlo bitno za tužitelja koji sam tvrdi da su te odredbe glavnog Ugovora između Transocean i Lamprella dio Ugovora između RIG-RTSG i Lamprella, dakle bez ovog dokaza tužitelj uopće ne može tvrditi da li je imao ugovorni titulus za angažiranje brojnih podizvođača s kojima je upravo Petar Elkaz u ime tužitelja sklopio brojne podizvođačke Ugovore za pojedine dodatne radove, a na načelima koji su suprotni onome kako su pitanje obračuna radova i cijene ugovorili Transocean i Lamprell, proizlazi da je bila riječ o fiksnoj cijeni odnosno plaćanju prema učinku, a ne prema satima rada. Nije uvjerljivo da u ovakvom poslu svjedok se ne sjeća da li je na fakturama koje je ovjeravao g. Miroslav Pacak bio otisnut štambilj Crosca jer se radi o jednom od bitnih pitanja za odgovornost tuženika. G. Elkaz je i svoju odgovornost za potpisivanje Ugovora, primjerice s društvom Skela mont, prema načelu priznavanja radnih sati pokušao opravdati odnosno sa sebe otkloniti odgovornost tako što je naveo da je tuženi Crosco izrađivao predloženi tekst

Ugovora kojeg je onda on u ime RIG-a – tužitelja potpisivao sa pojedinim izvođačima te je na ovaj način Petar Elkaz očito nastojao od sebe otkloniti pravnu odgovornost za sastavljanje upravo takvih Ugovora i to s pravnim osobama koje se smatraju tužitelju bliskim osobama kako bi on odnosno RIG bio u cijelosti oslobođen svake odgovornosti, dok bi tuženik bio odgovoran i za sadržaj onih Ugovora koje je izravno potpisivao Petar Elkaz kao zakonski zastupnik tužitelja RIG d.o.o. Isto tako je bez ikakvog značenja izjava g. Elkaza kojom nastoji umanjiti značenje potpisanog Ugovora CrU-17-2009 tako što je naveo da je tekst Ugovora dobio od Crosca na potpis, dakle on želi sebe prikazati kao osobu-direktora koji ne odgovara za svoje potpise odnosno radnje zastupanja zato jer navodno uvijek potpisuje Ugovore koje mu je sastavio netko drugi, a ovdje redovito Crosco. Svjedok je na pitanje tuženika potvrdio da je on bio kod tužitelja zadužen za financijske poslove te je potvrdio da na poslovima remonta platforme su bila angažirana četiri njegova društva i to: tužitelj, Metal kolor d.o.o., Artes inženjering d.o.o. i AIP d.o.o., a ovaj sud dodaje da tom popisu treba pridodati i društvo Ugo kali, a kojemu osnivač nije izravno Petar Elkaz nego tužitelj RIG, ali posredno je i u tom društvu Petar Elkaz imao odlučujuću ulogu upravljanja. Svjedok Elkaz je potvrdio da RIG nije imenovao nadzornog inženjera u skladu s člankom 2. Ugovora CrU-17-2009 i to je obrazložio tako što ističe da je smatrao da nema smisla imenovati nadzor nad nadzor jer je smatrao da Crosco obavlja nadzor. Svjedok Elkaz na isti način je obrazložio i potpisivanje Ugovora između RTSG-a i RIG-a te je potvrdio da je za RTSG potpisao Ugovor Miroslav Pacak, a za tužitelja RIG – on te je i ovaj puta naveo da o tekstu tog Ugovora oni nisu pregovarali jer se radilo o prepisivanju osnovnog Ugovora između RTSG-a i Lamprella. Svjedok Elkaz je na kraju izjavio da su odluke o isplati domaćim podizvođačima negdje do 12. ili 15. veljače zajednički donosili odluku Miroslav Pacak i on, ali ni taj iskaz nije vjerodostojan s obzirom da iz brojnih iskaza i dokaza proizlazi da je Miroslav Pacak mogao jedino ovjeravati račune i slati ih RIG-u na naplatu, a jedino je RIG odnosno Petar Elkaz potpuno samostalno donosio odluke da li će i koje iznose isplatiti i naročito kojem društvu će te iznose isplatiti.

Na ročištu održanom 08. studenog 2018. godine svoj iskaz je dao u svojstvu svjedoka Branko Dautović koji se ovdje radi potpunosti reproducira u cijelosti:

"Svjedok navodi da je bio tijekom stečaja u odboru vjerovnika tužitelja.

Ja imam poduzeće EAG centar d.o.o. koje se bavi softverom za razvoj proizvoda i pruža inženjerske usluge, u međuvremenu je poduzeće ugašeno. Ja sam putem mog poduzeća već surađivao sa Croscom od ranije na dvije platforme i nekim drugim projektima tako da od ranije znam Crosco i onda su me pozvali da se uključim u ovaj projekt remonta platforme. Meni su poznati ti odnosi s obzirom da sam bio uključen u početnoj fazi dogovaranja te se radi o platformi u vlasništvu američkog društva Transocean koje je angažiralo škotsko poduzeće Lamprell kao izvođača ili nadglednika radova i onda je Lamprell sklopio Ugovor sa R.I.G.-om i tada je bilo govora da bi remont ove platforme Key Manhattn bio prvi posao u nizu poslova za remont više platformi u razdoblju od pet godina. Ja sam zbog toga i išao u Dubai dva puta, a inače je to bilo zamišljeno kao konzorcij u kojemu bi bilo nekoliko domaćih poduzeća i u početku sam bio čak tretiran kao projekt menadžer.

Meni se čini da je dogovaranje tog posla se odvijalo u trenutku kada je bilo aktualno pitanje preuzimanja INA-e od strana MOL-a odnosno neka njemačka firma Bilfinger je bila zainteresirana za preuzimanje Đuro Đakovića Montaže, a ta dva velika domaća poduzeća (Crosco i ĐĐ Montaža) su bila ona poduzeća koja su imala dovoljnu veličinu i iskustvo iz prethodnog razdoblja i koja su prvenstveno bila na umu inozemnim vlasnicima platforme Key Manhattn tako da su oni prilikom razmatranja posla odnosno dogovaranja remonta imali na umu prvenstveno Crosco i ĐĐ Montažu kao ona poduzeća koja su u stanju izvesti remont

platforme, ali zbog tog trenutka u kojemu su bila aktualna ta pitanja mogućeg preuzimanja INA-e odnosno DD Montaže nije tada tim poduzećima bilo oportuno da sama izravno ulaze u sklapanje poslova oko remonta, iako su prethodno Crosco i DD Montaža kao njegov podizvođač sudjelovali izravno u remontima prethodno ugovorenih platformi, ali mi se čini da je to u tom trenutku za njih postalo neprikladno i onda je došlo do nekog dogovora ili zamisli da se osnuje R.I.G kao neko rješenje s time da bi u ime Crosca posao vodio Pacak koji bi više pokrivao tehnički dio dok je u ime DD Montaža bio izbačen g. Elkaz kao osoba koja bi se bavila financijskim dijelom odnosno isplatama i logistikom. Poznato mi je da je g. Pacak već prije bio na tim poslovima tako da su za njega inozemni vlasnici znali, a on je saznao da je aktualno pitanje remonta jedne platforme i naša brodogradilišta su ušla u igru s obzirom da u to vrijeme su se zatvarala pojedina brodogradilišta u Malti i Grčkoj.

Ja sam primijetio da već od početka postoje neki problemi u dogovaranju posla s obzirom da kada smo mi bili u Dubaiju sam primijetio da je Lamprell u ime vlasnika Transocean je izradio svoj SOW (scope of works) i njega je Lamprell izradio detaljno s obzirom da su oni bili stručni i imali iskustva, ali je taj popis radova napravljen prema njihovom iskustvu u remontu takvih platformi u brodogradilištu Šarža (Ujedinjeni Arapski Emirati) i to brodogradilište je specijalizirano i svake godine obavi približno remont 20-tak platformi u to vrijeme, a za nas to nije bilo odmah tako primjenjivo jer brodogradilište Lamjana nije bilo pripremljeno za takav remont i njega je istom trebalo pripremiti za sve te radove.

Mogu reći da su predstavnici Transocean i Lamprella obišli brodogradilište Lamjana, u jednom trenutku pregovaranja u igri je bio i Viktor Lenac kao moguće brodogradilište kojemu bi inozemna društva povjerila remont, ali su na kraju pristali da to obavi brodogradilište Lamjana te je trebalo obaviti pripremu tog brodogradilišta, a to stvara dodatne troškove pripreme brodogradilišta i to je moglo ići samo na teret samih izvođača. Napominjem da je Lamprell u ime Transocean sastavio SOW i tamo po logici stvari nisu uključeni troškovi pripreme brodogradilišta te se ovdje radi jednostavno o popisu radova koje vlasnik smatra da treba napraviti i na temelju tog popisa je R.I.G. pripremio odnosno dao svoju ponudu u kojoj je R.I.G. iznio cijenu radova i moje je mišljenje da ta ponudena cijena nije obuhvatila troškove pripreme brodogradilišta. U početku je bilo govora da bi cijena remonta bila oko 20 miliona američkih dolara i u tijeku pregovora je Transocean zbog svojih nekih internih razloga (prebacivanje platforme iz jednog odjela u Dubaiju u drugi odjel u Sredozemlje) naveo da bi cijena bila kao fiksna (lump-sum) u iznosu od nekih 10-11 miliona američkih dolara, a onda bi se na tu cijenu ugovarali posebno dodatni radovi, a sustav je bio zamišljen tako da se za svaki dodatni rad napravi ponuda i pošalje Lamprellu i on ju prihvća i nakon odobrenja se izvedu ti dodatni radovi i kada se oni izvedu Lamprell ih plaća. Po mojim saznanjima je približno tako i ugovoreno između Lamprella i RTSG.

Što se tiče izvođenja radova moj je dojam već tada bio se je od početka nastala zbrka odnosno neusklađenost odnosno radovi su se izvodili, a da se nije vodilo računa o troškovima. Primjerice kad je u pitanju skela inozemni naručitelj je tražio puno više skela zbog sigurnosti i onda je trebalo nabaviti daske za te skele i to je oduzimalo i vrijeme, pored toga došlo bi primjerice nekoliko zavarivača i oni nisu imali odmah ateste kod sebe i onda je trebalo čekati da dođu ovlašteni inspektori da izdaju te ateste, a ti zavarivači su tada prisutni na brodogradilištu i njihov smještaj košta i za to vrijeme ne rade, pored toga i primjera radi bio je postavljen upit od vlasnika da se sastavi ponuda za čišćenje tankova 1 i 2 i ja sam tražio da mi se dostavi ponuda te znam da i nakon nekih mjesec dana tu ponudu nisam dobio. Unatoč ovim poteškoćama u izvedbi radovi remonta su na kraju obavljani u vrijednosti radova od nekih 24 miliona američkih dolara, a u postotku je to i više od 90% radova od popisa u SOW i dodatno ugovoreni. Što se tiče dodatnih radova napominjem da nije bilo problema s onim radovima koje je Lamprell poznavao i imao iskustva i podloge za te radove primjerice za remont

dizalice i s tim nije bilo problema oko ugovaranja tih dodatnih radova i isplata, ali je problema bilo oko nekih lokalnih radova odnosno potreba.

Mogu reći da je moje poduzeće EAG centar sklopilo Ugovor sa domaćim R.I.G.-om i posao inženjeringa se ugovarao prema uzusima struke u iznosu od 5% od ukupne vrijednosti ljudskih resursa i prema mom nekom izračunu to bi iznosilo približno 1,5 miliona kuna i EAK centa je u početku izdavao fakture tijekom prva tri mjeseca, međutim vidio sam da mi se izdani računi ne plaćaju i onda je EAK centar prestao izdavati fakture jer si time samo stvara obvezu isplate PDV-a, a bez naplate samih računa. Ukupno je EAK centar uspio naplatiti svega 150-200 tisuća kuna. Mogu reći da sam bio imenovan kao prvi projekt menadžer, ali sam nakon nekih mjesec dana odustao od te funkcije zbog navedenih razloga odnosno nisam želio pristati na takav način rada.

Prema mojim saznanjima inozemni naručitelj je isplatio putem RTSG-a iznos od tih približno 24 miliona američkih dolara te je samo neki iznos ostao za škotsko poduzeće za elektriku. Dok su trajali radovi nisu napravljene kontrole radova odnosno novčanih zahtjeva podizvođača nego se to pokušalo negdje pred kraj radova odnosno kad su radovi već prešli u drugu polovinu.

Što se tiče ugovaranja navodim da kada se sastavi SOW onda se daje ponuda i za svaku stavku ponuditelj nudi cijenu po kojoj je spreman obaviti posao i tu se radi o izračunu samog ponuditelja koji zna koliko mu treba ljudi i radnih sati za taj posao te onda je njegova stvar na koji način će ugovarati izvedbu tog posla sa svojim podizvođačima tako da smatram da je RIG u ugovaranju posla sa podizvođačima trebao voditi računa o cijenama koje je naveo u svojoj ponudi.

Mogu reći da je tijekom izvođenja poslova trebalo djelovati usklađeno odnosno kod izvedbe pojedinih radova trebalo je njihovo izvođenje i cijenu tih radova dovoditi u vezu sa pojedinim stavkama iz ponude koja je dana na temelju SOW-a i čini mi se da je tu već dosta rano došlo do nekih iskrenja između Packa i Elkaza. Primjerice g. Pacak je želio naručiti motorola uređaje za komunikaciju i kako je već prije radio te poslove onda je imao nekog svog dobavljača i tražio je da Elkaz to plati i Elkaz tada to nije odobrio nego je krenuo u traženje neke povoljnije ponude, a Pacak je rekao da mu je to sve presporo. Prema mom dojmu Pacak je bio upoznat sa platformama i znao je taj dio posla i taj tehnički dio je bilo njegovo zaduženje dok sam za Elkaza stekao dojam da je bio zadužen za financijski i logistički dio.

Mogu reći da što se tiče samog Konzorcija da je on prema mom mišljenju osnovan kako bi se mogle dobiti reference za uključivanje u natječaj i posao i kada je posao dobiven onda se pojavio R.I.G. kao pravna osoba i moje poduzeće EAG je s R.I.G.-om sklopilo Ugovor kao dobavljač i izvan toga smatram da nisam bio u nikakvom drugom interesnom odnosu sa R.I.G.-om. Što se tiče Crosca i njegovih ljudi na gradilištu koji su bili zajedno s g. Pacakom navodim da su oni nadzirali tehničko izvođenje poslova te mislim da se nisu bavili financijskom stranom tih radova na način da bi utvrđivali vrijednost izvedenih radova, a tako je Crosco postupao onda kada je radio sam za sebe kao izvođač te sam stekao neki dojam da g. Pacak nije bio zainteresiran za utvrđivanje financijske vrijednosti izvedenih radova, a sam posao tehničke kontrole Crosco je obavio i to mislim dobro s obzirom da su radovi odrađeni i preuzeti. Na kraju mi je poznato da su podizvođači zbog neplaćanja ili zakašnjelih plaćanja prijetili da će zauzeti platformu s ciljem da ne dopuste isplovljavanje dok im se ne plati i onda je američki veleposlanik domaćim organima ne znam točno kojima jer sam to samo čuo. ali znam da se radi o državnim tijelima u Splitu, pokazao Ugovor prema kojemu se vlasnika ne tiču sporovi sa podizvođačima i onda znam da je na kraju platforma otegljena iz brodogradilišta.

Što se tiče odnosa RIG-a i Crosca ja točno ne znam kako izgleda njihov Ugovor, ali znam da bi posao projekt menadžera odnosno upravljanje projektom trebao obuhvaćati SOW, resurse i financije i to u ukupnosti čini projekt.

Mogu reći da su vođeni dnevnicima radova i da su oni ovjeravani i da su na kraju završili kod gđe. Petre Donevski koja je vodila brigu o tome i ona je bila zaposlenica RIG-a s time da ne znam gdje su na kraju završili svi ti dnevnicima.

Na pitanje punomoćnika tužitelja kako je bilo zamišljeno djelovanje Konzorcija odnosno podjela uloga navodim da je to bilo otprilike tako da bi svaki član radio onaj dio poslova za koji je specijaliziran tako da bi Crosco bio stručan za platformu, a ĐĐ Montaža za zavarivanje, a Metalkolor za bojanje i antikorozivnu zaštitu i dr. s time da nije do kraja bilo razrađena organizacija u slučaju dobivanja posla, ali se po mom mišljenju stvar promijenila u trenutku kada se pojavio RIG, a što se tiče pitanja uloge Crosca smatram da je on bio stručnjak za platformu i onda i vođenje razgovora sa vlasnicima o tome te izvođenje samih radova.

Na pitanje suca navodim da mi nije nitko prilikom potpisivanja Sporazuma o konzorciju rekao ili me upozorio da g. Bojan Milković kao tadašnji predsjednik uprave Crosca nije imao ovlast samostalno potpisivati odnosno obvezivati Crosco nego mu je bio potreba potpis odnosno suglasnost još jednog člana uprave.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je u vrijednosti radova od 24 miliona američkih dolara uključena i vrijednost radova Škotske firme na električarskim radovima navodim da mislim da je uključena u tu cijenu i mislim da su ti radovi plaćeni njima direktno te navodim da ta stavka nije bila mala odnosno par miliona američkih dolara.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li u okviru Ugovora između Lamprella i RTSG-a je predviđena stavka za brodogradilište Lamjana kao zasebna stavka navodim da je predviđen određeni iznos za brodogradilište.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li znam zašto je osnovan RTSG kao off shore tvrtka navodim da se u naftnoj industriji općenito posluje putem off shore društava i to je gotovo redovita praksa te se tome pribjegava zbog toga što je na taj način lakše obavljati financijske transakcije i izbjeći suvišnu poreznu regulativu.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je donio odluku o osnivanju RTSG-a kao off shore društva navodim da znam samo odnosno stekao sam dojam da su Elkaz i Pacak bili osnivači odnosno članovi tog društva.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je sudjelovao u sastavljanju ponude na temelju SOW-a navodim da je kalkulaciju po pojedinim stavkama radio g. Pacak s time da su se i drugi najvjerojatnije uključivali u to tako da mislim da je i Metalkolor iznosio stav o stavkama koje se odnose na bojanje i antikorozivnu zaštitu te vjerojatno i ĐĐ za svoj dio i Skela mont za svoj dio tako da mislim da je više sudionika sudjelovalo u izradi ponude koju je na kraju podnio R.I.G. u svoje ime. Moj je dojam da je ponuda na kraju sastavljena pod nekim vremenskim pritiskom i na način da je uglavnom slijedila Lamprellovu kalkulaciju.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko me je angažirao za put u Dubai navodim da me pozvao g. Pacak koji je smatrao da mogu biti koristan s obzirom da govorim engleski i imam određenih tehničkih znanja te da mogu pomoći, na pitanje punomoćnika tužitelja tko mi je plaćao put u Dubai navodim da znam da sam jednom platio to ja pa jednom i brodogradilište Lamjana, a koje kao brodogradilište u pravilu i dogovara takve poslove remonta.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je ovjeravao dnevnicima radova navodim da su na gradilištu bili inženjeri Crosca, ali isto tako i inženjeri R.I.G.-a i mislim da su na kraju dnevnicima radova ovjeravali i jedni i drugi.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je R.I.G. imao mali broj zaposlenih negdje četiri ili pet. Na pitanje tužitelja navodim da ne znam koji je točno broj ljudi Crosco imao na gradilištu, ali znam da je bilo negdje četiri ili pet inženjera Crosca.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je komunicirao sa stranim društvima oko dodatnih radova navodim da je praksa takva da prvo Transocean navede da treba dodatne radove i onda to proslijedi putem Lamprella na R.I.G. i onda R.I.G daje na projekt menadera i to sam u početku bio ja i onda krećemo u prikupljanje ponuda na način da tko zna nekog izvođača da ga navede i tog potencijalnog izvođača se pita i traži od njega ponuda za radove i onda kad ona stigne se vrši izračun koliko bi ti radovi koštali i ako se dogovorimo šalje se ponuda Lamprellu koji to odobrava ili ne odobrava, a ponude smo od domaćih izvođača tražili kako je već tko koga poznao bez nekih formalnih podjela u tome.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je nastavio posao projekt menadera nakon mene navodim da je to bio g. Pacak i on je jedini bio stručno sposoban obavljati taj posao. Moj je dojam bio da se g. Elkaz i g. Pacak su se ponašali kao da je taj posao njihov, a imao sam i dojam da je brodogradilište Lamjanu namjeravao preuzeti Lamprell.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je nabavio kompjutersku opremu na gradilištu i ostalu opremu (kontejneri, hale itd.) navodim da je to nabavio g. Elkaz s time da ne znam da li je on osobno ili putem Metalkolora ili R.I.G.-a.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je i moja firma EAK isporučila neku opremu, jedan server i slično i računala.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je kompjuterska oprema vraćena u Microline, a za dio opreme ne znam gdje je završila.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko me je predložio da budem projekt menader u početku radova navodim da neke formalne odluke o tome nije bilo nego me je predložio g. Pacak i tome se nitko nije protivio i tako sam imenovan na tu funkciju.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je vodio brigu o financijskom dijelu radova dok sam ja bio projekt menader navodim da ja to nisam radio, ali sam tražio da se utvrdi tko će voditi kalkulacije i brigu o tom financijskom dijelu i nisam tada dobio nikakav konkretan odgovor i zbog toga sam digao ruke od te funkcije nakon nekih mjesec dana.

Na pitanje punomoćnika tuženika od koga sam dobivao naloge dok sam bio projekt menader navodim da je to od slučaja do slučaja i može se reći da su naloge davali i Pacak i Elkaz uz napomenu da ja to i nisam smatrao nalogima i da je stvar bila na dogovoru svih nas. Ja nisam primjerice kao projekt menader naručio da autobus dođe sa ljudima za rad na gradilištu iako bi kao projekt menader morao znati, ali se to znalo dogoditi i tada nisam često ni znao tko je nešto naručio.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da troškovi pripreme brodogradilišta Lamjana nisu bili uključeni kao dio ponude koja je bila napravljena na temelju SOW-a kojeg je izradio Lamprell. Mogu reći da se troškovi mogu dosta jasno razgraničiti tako da se razdvoje troškovi pripreme brodogradilišta od troškova koji su nastali kao posljedica viška radova na samom projektu.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je odlučivao o osnivanju off shore društva RTSG navodim da prema mom saznanju su to bili Pacak i Elkaz.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li mi je poznat tijek pregovora i koje osobe su sudjelovale navodim da su Transocean i Lamprell već prije imali svoj poslovni odnos i radilo se o dilemi da li će platforma ići u remont u Šarži u Dubaiju ili će biti na remontu kod nas te mislim da je g. Pacak saznao od Transoceana da oni žele obaviti remont platforme i onda je odlučeno da to bude kod nas i onda je Transocean sugerirao Lamprellu da to bude kod nas i Lamprell je Transocean uzeo za nadzor i dao mu naknadu i nakon toga je Lamprell sklopio Ugovor sa RTSG-om, a u samim pregovorima su sudjelovali g. Pacak, Elkaz, ja te Josip Mišković iz Crosca za struju i Špinderk u ime brodogradilišta Lamjana, a inicijalna ideja je bila da se izravno ugovori između Transoceana i hrvatsko poduzeće, a Transocean je onda ubacio Lamprell.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da sam sam zatražio da prestanem biti projekt menadžer, a nije mi poznato da li je Lamprell tražio da ja napustim to mjesto. Napominjem da sam ja bio na mjestu projekt menadžera uglavnom dok su se još obavljale pripremne radnje za preuzimanje platforme, a od trenutka kada su radovi operativno počeli ja sam bio projekt menadžer svega tjedan ili dva odnosno par tjedana.

Na pitanje punomoćnika tuženika kome je moje poduzeće EAG predavalo tehničku dokumentaciju navodim da je tu dokumentaciju na kraju predalo R.I.G.-u koji je vlasnik dokumentacije, ali u operativno-tehničkom smislu mi smo dokumentaciju predali izravno Lamprellu koji je obavio prvu kontrolu i onda bi on predao Transoceanu koji je obavio i svoju drugu kontrolu. Pojašnjavam da u formalnom smislu je dokumentaciju predao R.I.G., a ne EAG.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li znam datume odnosno redoslijed sklapanja Ugovora između sudionika ovog posla navodim da točne datume ne znam, ali da je normalan slijed takav da bi prvo trebao biti sklopljen Ugovor Transocean – Lamprell, zatim Lamprell-RTSG, zatim RTSG – RIG i nakon toga bi R.I.G. sklapao ugovore sa podizvođačima.

Na pitanje punomoćnika tuženika nisu mi poznati podatci o cijenama koje su navedene u tim Ugovorima.

Na pitanje punomoćnika tuženika kako sam doživljavao R.I.G. i g. Elkaza navodim da sam doživljavao kao vlasnike projekta i to R.I.G. i za mene su R.I.G. bili Pacak i Elkaz.

Na pitanje punomoćnika tuženika RTSG sam doživljavao samo kao vanjsku firmu R.I.G.-a, a za mene su RTSG predstavljali isto Pacak i Elkaz, jer su za mene RTSG i R.I.G. isto.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li mi je poznato da su za sve naknadne radove izdani računi i poslani Lamprellu na odobrenje i isplatu navodim da mi to nije poznato jer ja nakon napuštanja funkcije projekt menadžera nisam ni fizički više bio na gradilištu.

Na pitanje punomoćnika tužitelja koliko je vremenski trajala priprema posla od prve faze pregovaranja, izrade ponude i svega ostalog navodim da je to trajalo nekoliko mjeseci, a koliko točno intenzivno su svi radili ne mogu točno reći.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je g. Pacak sudjelovao u dogovaranju od početka do završne faze."

G. Dautović je dao svoj iskaz kojeg ovaj sud u najvećem dijelu ocjenjuje kao logičan i uvjerljiv. G. Dautović navodi da je imao poduzeće EAG centar d.o.o. koje se bavilo softwareom za razvoj proizvoda, naveo je da je od ranije surađivao sa Croscom na dvije platforme te ističe da je posao obnove platforme Key Manhattan bio zamišljen kao prvi posao u nizu poslova za remont više platformi u razdoblju od pet godina te se iz toga može zaključiti da je neuspjeh ovog posla doveo i do gubitka daljnjih poslova remonta na sličnim platformama. G. Dautović navodi da je to u početku bilo zamišljeno kao konzorcij u kojemu bi bilo nekoliko domaćih poduzeća, a inozemni vlasnici platforme su tada imali na umu prvenstveno dva velika domaća poduzeća i to tuženi Crosco i Đuro Đaković montaža te g. Dautović iznosi mišljenje da su ta poduzeća bila u tom trenutku u postupku preuzimanja jer je bilo aktualno pitanje preuzimanja INA-e od strane MOL-a, dok je za preuzimanje Đuro Đaković montaže bila zainteresirano izvjesno njemačko društvo Bilfinger, pa onda u tom trenutku tim poduzećima nije bilo oportuno da u tom trenutku ulaze u sklapanje poslova remonta i tada je prema g. Dautoviću došlo do zamisli da se osnuje tužitelj kao neko rješenje tako da bi u ime Crosca posao vodio Miroslav Pacak koji bi više pokrivaio tehnički dio dok je Đuro Đaković montaža izbacila u prvi plan g. Elkaza kao osoba koja bi se bavila financijskim dijelom. Svjedok Dautović navodi da su inozemni vlasnici znali tko je Miroslav Pacak jer je on već prije radio na tim poslovima te je on saznao da je aktualno pitanje remonta jedne platforme i hrvatska brodogradilišta su ušla u igru s obzirom da su se tada zatvarala pojedina

brodogradilišta na Malti i u Grčkoj. G. Dautović je na ovom sudu ponovio što je već rekao u istražnom postupku, naime da je prilikom dogovaranja posla u Dubaiju primijetio da je Lamprell u ime vlasnika Transocean izradio detaljan SOW (scope of works) i taj popis radova su napravili prema iskustvu u remontu takvih platformi u brodogradilištu Šarža – Ujedinjeni Arapski Emirati te je primijetio da to za nas nije primjenjivo jer brodogradilište Lamjana nije pripremljeno za takav remont. Svjedok Dautović navodi da je trebalo pripremiti brodogradilište Lamjana i da to stvara dodatne troškove pripreme brodogradilišta i da to može ići na teret samih izvođača, iznio je mišljenje da je RIG dao ponudu u kojoj ponudena cijena nije obuhvatila troškove pripreme brodogradilišta. Svjedok Dautović je ponovio da je u početku bilo govora o cijeni remonta od 20 miliona američkih dolara i onda je Transocean kao vlasnik izjavio da mu u Ugovoru odgovara fiksna cijena od nekih 10 do 11 milijuna američkih dolara, a na tu cijenu bi se ugovarali posebno dodatni radovi i oni bi se ugovarali tako da se sastavi ponuda i pošalje Lamprellu i on ju prihvaća i nakon odobrenja se izvode ti dodatni radovi koje Lamprell plaća nakon što se oni izvedu. Svjedok Dautović je uvjerljiv kada govori da je od početka nastala zbrka odnosno radovi su se izvodili, a da se nije vodilo računa o troškovima, navodi da je inozemni naručitelj tražio puno više skela zbog sigurnosti, a onda je trebalo nabaviti daske za te skele, na gradilište su dolazili zavarivači koji nisu odmah kod sebe imali ateste, onda se čekalo inspektore da izdaju te ateste itd. Svjedok Dautović je naveo da je prema njegovim saznanjima inozemni naručitelj putem RTSG-a isplatio iznos od približno 24 miliona američkih dolara te navodi da je samo neki iznos ostao za određeno škotsko poduzeće za električnu te ističe da dok su stajali radovi nisu napravljene kontrole radova odnosno novčanih zahtjeva podizvođača nego se to pokušalo učiniti negdje pred kraj izvođenja radova odnosno kad su radovi već prešli u drugu polovinu. S tim u vezi ovaj sud napominje da je Petar Elkaz u ime tužitelja svoje prigovore upravi tuženika podnio već nakon što su radovi obustavljeni, dakle znatno prekasno. Svjedok Dautović je naveo svoje mišljenje, a koje je potpuno logično te ističe da smatra da je RIG u ugovaranju posla sa podizvođačima trebao voditi računa o cijenama koje je naveo u svojoj ponudi prije sklapanja Ugovora sa Lamprellom i to je potpuno točno, a kasnije u tijeku postupka je i Miroslav Pacak navodio da je upozoravao Petra Elkaza zašto je u ime RIG-a ugovarao sa podizvođačima plaćanje prema broju radnih sati s obzirom da je RIG odnosno RTSG sa Lamprellom ugovarao cijenu po učinku. Svjedok Dautović je potvrdio da je došlo "do nekih iskrenja" između Pacaka i Elkaza i navodi da je Pacak bio upoznat sa platformama i da je tehnički dio posla bio njegovo zaduženje dok je za Elkaza stekao dojam da je zadužen za financijski i logistički dio. G. Dautović je naveo da su radnici Crosca zajedno sa g. Pacakom nadzirali tehničko izvođenje poslova te misli da se nisu bavili financijskom stranom na način da bi utvrđivali vrijednost izvedenih radova te je naveo da je sam posao tehničke kontrole Crosco obavio i misli da je to napravljeno dobro s obzirom da su radovi odrađeni i preuzeti. Svjedok je izjavio da mu je poznato da su pojedini podizvođači zbog neplaćanja ili zakašnjelih plaćanja prijetili da će zauzeti platformu s ciljem da ne dopuste isplovljavanje dok im se ne plati te da je tada američki veleposlanik nekim domaćim državnim tijelima pokazao Ugovor prema kojemu se vlasnika ne tiču sporovi sa podizvođačima i navodi da je na kraju platforma otegljena iz brodogradilišta. Svjedok Dautović je naveo da su vođeni dnevni radova i da su oni ovjeravani i da su na kraju završili kod gđe Petre Doneski koja je bila zaposlenica RIG-a te on na kraju ne zna gdje su završili ti dnevni. Svjedok Dautović je na uvjerljiv način povodom pitanja tužitelja obrazložio kako je bilo zamišljeno djelovanje Konzorcija odnosno podjela uloga te iz njegovog odgovora proizlazi da je svaki član bio zadužen za svoju specijalizaciju s time da nije do kraja bila razrađena organizacija u slučaju dobivanja posla te je svjedok Dautović iznio mišljenje da se stvar promijenila u onom trenutku kada se pojavio RIG, a uloga Crosca je bila uloga stručnjaka za platformu i vođen je razgovor sa vlasnicima o tome te izvođenju samih radova. Svjedok Dautović je precizirao da je ponudu na temelju SOW-a

odnosno kalkulaciju po pojedinim stavkama radio g. Pacak s time da iznosi da su se i drugi u to najvjerojatnije uključivali i zaključio je da je više sudionika sudjelovalo u izradi ponude koju je na kraju podnio RIG u svoje ime (RTSG) te je dojam g. Dautovića da je ponuda sastavljena pod nekim vremenskim pritiskom te da je uglavnom slijedila Lamprellovu kalkulaciju. Svjedok Dautović je naveo da misli da su dnevnik radova na kraju ovjeravali i inženjeri Crosca kao i inženjeri RIG-a, ali to bi u ovom slučaju mogao biti samo Miroslav Pacak koji je očito nastupao u dva ili tri svojstva, kao zaposlenik tuženika, direktor ili predstavnik RIG-a te direktor RTSG-a. Svjedok Dautović je naveo da dok je on bio projekt manager on nije vodio sam brigu o financijskom dijelu radova, ali ističe da je tražio da se utvrdi tko će voditi kalkulacije i brigu o tom financijskom dijelu i nije tada dobio nikakav konkretan odgovor te navodi da je zbog toga digao ruke od te funkcije nakon nekih mjesec dana, a s tim u vezi ipak treba napomenuti da u tom dijelu je njegova izjava moguće ponešto subjektivna s obzirom da je u tom dijelu Miroslav Pacak naveo drugačiji tijek događaja odnosno izjavio da je projektni manager Lamperlla g. Peticrew tražio da se g. Dautović razriješ funkcije projekt managera te da se umjesto njega na to mjesto imenuje Miroslav Pacak. Svjedok Dautović je također iznio dobro zapažanje da su za njega RTSG i RIG bili jedno te isto te da je on RTSG doživljavao samo kao vanjsku firmu RIG-a.

Na ročištu održanom dana 09. studenog 2018. godine svoj iskaz je dao u svojstvu svjedoka g. Vjekoslav Jurkić čiji iskaz se ovdje reproducira u cijelosti:

"Moje poduzeće je već prethodno uspješno obavilo poslove remonta za dvije platforme u brodogradilištu Viktor Lenac tako da mislim da sam na temelju toga stekao određene reference za ovaj posao. Mene je preporučio g. Igor Šikić koji je kolega od g. Pacaka i Pacak me je onda pozvao na sastanak kojeg smo imali u nekom kafiću blizu njegovog stana i tada smo se nekako načelno dogovorili i nakon toga sam dobio poziv od g. Pacaka da dođem u sjedište Crosca u Vukovarskoj i ja sam tamo došao sa poslovođom i još nekoliko ljudi i na tom sastanku je jedno vrijeme bio prisutan i g. Elkaz i g. Branko Dautović. Tada mi je g. Pacak rekao da se radi o poslu koji je dogovoren te da iza njega stoje Crosco i Đuro Đaković te da će se Ugovor potpisati putem off shore tvrtke te meni to nije bilo ništa neobično s obzirom da sam na taj način obavio posao i za Viktor Lenac te je tako nešto i uobičajeno jer to olakšava plaćanja. Tada sam dobio poziv da napravim svoju ponudu i ja odnosno moje poduzeće smo napravili tu ponudu i to u dvije varijante jer je tako bilo i traženo i to jedna ponuda je bila za rad odnosno obračun po satima, a druga je bila u varijanti za obračun na temelju pogodbe i to tako da se razgraniči rad na manjim dijelovima od onih na srednjim i na teškim dijelovima platforme i moja ponuda je bila prihvaćena te negdje krajem rujna početkom listopada sam dobio poziv da sa svojim ljudima dođem u brodogradilište te sam s nekih dvadesetak ljudi i došao u brodogradilište u uredno smo se registrirali i znam da je moj rad počeo 08. listopada 2009. godine i tada u brodogradilištu sam sa R.I.G.-om potpisao sam Ugovor o poslovnoj suradnji i to u varijanti po kojoj se cijena određuje prema satima i to je bio prijedlog kojeg je dao g. Pacak kao prihvatljiviji s obzirom na situaciju, a mislim da je on to učinio zato da bi Ugovor samnom odnosno Jurkić d.o.o. bio na taj način usuglašen sa glavnim Ugovorom između R.I.G.-a odnosno RTSG-a sa Lamprellom.

Nakon nekih 15 dana što moji ljudi nisu mogli raditi zbog toga što gradilište nije bilo pripremljeno započeo je rad sa 20-tak ljudi da bi na kraju broj mojih ljudi bio povećan na 80 i to na temelju dogovora kojeg sam postigao s g. Pacakom. Napominjem da početkom listopada kada sam došao sam vidio da platforma nije pripremljena tako da nije bila obavljena defektaža, nije bilo obavljeno provjetravanje, nije bilo ni skele. Napominjem da moji radnici u obavljanju svojih poslova rade na platformi s vanjske strane, ali i s unutrašnje odnosno moraju ulaziti u pojedine unutrašnje prostore. Ja sam vodio dnevnik rada te mi ga je ovjeravala g. Jasna Fridel i dogovor oko plaćanja je bio da bih ja svakih 15 dana izdavao fakturu, za prvih

1209
15 dana listopada sam umanjio fakturu jer moji ljudi nisu mogli raditi i tada sam izdao jednu fakturu za 10 i za 11, ali mi one nisu bile plaćene, a prema dogovoru su trebale biti plaćene u roku od 8 ili 15 dana od izdavanja fakture, nešto sitno odnosno neki iznos od 90 tisuća kuna mi je isplaćeno kao avans i to sam potrošio za tekuće potrebe i radili smo negdje sve do Božića te godine kada je g. Pacak zatražio da se moja firma udalji sa gradilišta i to je obrazlagao time da su pojedini moji ljudi bili prema njemu verbalno agresivni.

Negdje iza Nove godine sam otišao u brodogradilište i tada mi je g. Pacak rekao da je odluka odbora da ja više ne radim na gradilištu. Znam da je umjesto mog poduzeća nakon mene bilo angažirao poduzeće Negotium čiji je direktor i vlasnik Darko Bošnjak i znam da su njemu radovi uredno isplaćeni izravno odnosno mislim putem zastupnika Global agent iz Zadra. I ja sam ukupno izdao račune u iznosu od nekih 5 miliona kuna u što je uključen PDV i te račune sam izdao na podlozi ovjerenih dnevnika radova koje mi je ovjeravala u pravilu gđa. Fridel, a zapisnike je obično potpisivao g. Pacak, a od tog iznosa mi je isplaćeno nekih 1,2 do 1,3 miliona kuna. Mogu reći da sam na kraju pristao i na smanjenje svog potraživanja i to sam napravio na zamolbu g. Pacaka s time da sam i sam pristao na to jer sam mislio da je taj projekt remonta platforme potencijalno dobar posao jer sam znao od svojih veza da Transocean doista ima namjeru ovdje kod nas obaviti remont još nekih platformi odnosno u međuvremenu je već jedna stigla i jedna je već bila stigla u Lamjanu i onda sam iz tih razloga umanjio svoje potraživanje za nekih 3800 radnih sati, pa kad uzmem da sam umanjio račun za prvu polovinu listopada za nekih 1000 radnih sati s obzirom da moji ljudi nisu radili zbog nepripremljenosti gradilišta to onda mogu reći da sam moje potraživanje umanjio za nekih 4800 do 5000 sati što bi približno po satnici od 85,00 kuna za sat iznosilo 400 do 425 tisuća kuna. Negdje krajem siječnja ili u veljači 2010. je bio održan sastanak u Lamjani i na njemu su bili predstavnici Transocean i Lamprella kao i ja te drugi neplaćeni izvođači i tada su predstavnici inozemnih društava nama rekli da su oni isplatili sve svoje obveze na podlozi faktura koje su dobili i kada su čuli da mi kao podizvođači nismo isplaćeni bilo u cijelosti ili djelomično nisu željeli ulaziti u naše međusobne odnose. Meni je poznato da su nakon toga održani neki razgovori između predstavnika Transocean i Lamprella te g. Elkaza i g. Pacaka te je bilo govora da bi spomenuta inozemna društva isplatila potraživanja moja i drugih podizvođača koja su ostala nenaplaćena iz avansa na ime druge platforme koja je bila u planu za remont. Ja sam u stečajnom postupku prijavio za Jurkić d.o.o. iznos od približno pola miliona kuna i to mi je priznato. Pojašnjavam da sam u posao sa R.I.G.-om krenuo putem društva Jurkić d.o.o. i onda sam u tijeku radova osnovao i društvo Lamjana d.o.o. i preko Lamjane sam nastavio posao i na kraju ga sa Lamjanom dovršio s time da sam za nastavak posla sklopio Ugovora kao Lamjana d.o.o. sa R.I.G.-om i R.I.G. je prihvatio zamjenu ugovorne strane tako da umjesto Jurkić d.o.o. ugovorna strana bude Lamjana d.o.o., a Lamjana d.o.o. je u stečajnom postupku prijavila približno 3,1 miliona kuna potraživanja (približno razlika do 5 miliona kuna ukupne vrijednosti radova) od toga je sve priznato u stečajnom postupku.

Meni je poznato da su pojedini podizvođači isplaćeni gotovo u cijelosti pa tako primjerice društvo Mativel koje je u vlasništvu Dijane Mišković, a ona je bračni drug Josipa Miškovića koji je bio zaposlen u Crosco i to kao jedan od vodećih ljudi, a društvo Mativel je izdalo računa negdje u protuvrijednosti od 1,7 miliona američkih dolara što je približno 10 miliona kuna i znam da je njima isplaćeno nekih 1 milion dolara što bi u kunama bilo 6,5 miliona kuna i znam da Mativel nema podlogu u stručnoj dokumentaciji da je obavio radove u toj vrijednosti, a isto tako znam za primjer društva AIP iz Slavonskog Broda koje je navodno obavilo istu uslugu kao Mativel iz točke 2 jednog računa kojeg je Mativel izdao i AIP je taj iznos naplatio. Smatram da je Crosco kao društvo odgovoran za sve to s obzirom da su oni odnosno prvenstveno g. Pacak ovjeravali te radove. R.I.G. je sklopio Ugovor o najmu brodogradilišta Lamjana i poznato mi je da je taj najam isplaćen izravno tako da je RTSG

platio brodogradilištu Nauta Lamjana i za taj iznos je terećen sam projekt odnosno sredstva predviđena za isplatu izvođača i podizvođača. Također mogu navesti dio koji se odnosi na ĐĐ Montaža jer znam da su oni obavili svega 20-tak posto radova u odnosu na moje radove i vrijednost mojih radova, a naplatili su svoje potraživanje od nekih 17 miliona kuna. Meni je poznato da je ĐĐ Montaža imao Ugovor po kojemu je naplaćivao 32 dolara po satu i mogućnost da dodatno naplati najam alata, dok sam ja sa Jurkić d.o.o. ugovorio cijenu od 85,00 kuna za jedan sat i bez posebne naplate alata. Napominjem da 17 miliona kuna koji su isplaćeni ĐĐ Montaža ni približno nije vrijednost tih radova koje je ĐĐ obavio i koji su približno svega 20% u odnosu na one radove odnosno vrijednost radova koje sam obavio ja putem Jurkić d.o.o. i Lamjana d.o.o.. Pojašnjavam da su po mom stavu priznata potraživanja AIP-u i Mativel-u koja se odnose na iste radove....

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko me je zvao na gradilište navodim da je to bio g. Pacak koji me pozvao telefonski.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da kada sam ja došao na gradilište je bilo više izvođača od kojim mij e poznat samo izvođač Fortuna d.o.o. i z Rijeke koji mi je poznata dok mi ostali nisu poznati.

Na pitanje punomoćnika tužitelja s kim sam dogovarao koliki broj mojih ljudi treba biti na gradilištu navodim da sam se o tome dogovarao isključivo s g. Pacakom i gđom. Jasnom Fridel dok g. Elkaza gotovo da nisam ni vidio na gradilištu.

Na pitanje punomoćnika tužitelja koja je bila uloga gđe. Fridel navodim da kod ovakvih projekata postoji uvijek šef projekta i to je bio Pacak te on ima pomoćnike i u ovom slučaju je gđa. Fridel bila pomoćnik odnosno ona je bila voditelj poslova na platformi za čelik, a bila je i još jedna linija njima podređenih djelatnika Crosca od kojih se sada sjećam Marine Šošić i drugi.

Na pitanje punomoćnika tužitelja koji je bio opis rada gđe. Fridel odnosno njena zaduženja navodim da je ona dobila naloge od g. Pacaka da ode provjeriti da li se nalog investitora nalazi u okviru SOW-a i da onda kada ga identificira da onda dalje da nalog pojedinim podizvođačima i u obzir dolaze svi podizvođači.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je dnevnik rada ovjeravala gđa Jasna Fridel na dnevnoj bazi.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je trebao ovjeriti da li se radovi nalaze u okviru SOW-a navodim da je to gđa. Fridel ili neka druga osoba zadužena za neku drugu vrstu radova.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je ovjeravao dnevnik rada ĐĐ Montaža navodim da je to trebala biti gđa. Fridel, ali točno ne znam da li je to ona radila, ali navodim da bi to trebalo biti vidljivo iz dnevnika rada.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je radio tendere za ponudu navodim da je to radio tim iz Crosca.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je tender koji je ponuđen inozemnim partnerima sastavljen dobro navodim da je po mom sudu tender sastavljen dobro, a da je sama izvedba bila loša.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da sam ja ugradio 93 tone čelika.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je još pet ili šest drugih firmi radilo na platformi ovaj isti posao kojeg sam ja radio putem Jurkić d.o.o. i Lamjana d.o.o..

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je ukupno na platformu ugrađeno 276 tona čelika.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je ugovorio samnom radove sa društvom Lamjana d.o.o navodim da je to bio Miroslav Pacak.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li znam da su obračunati radovi za svih 276 tona čelika navodim da mi to nije poznato.

Na pitanje punomoćnika tužitelja koje je bilo zaduženje g. Želimira Puljića navodim da je on bio referent zadužen za nabavku materijala za cijeli projekt.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je ugovorio posao sa društvom Negotium navodim da je to bio g. Pacak, a narudžbenicu za to je potpisao g. Puljić.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je ugovarao poslove sa dizalicama navodim da je to bio g. Pacak.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li znam što je napravilo društvo Mativel navodim da to društvo nije napravilo ništa. Ja na gradilištu nisam vidio njihove ljude niti rezultat njihovog rada.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je izveo električarske radove navodim da je to bilo društvo AIP.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je Josip Mišković bio jedan od inženjera na gradilištu navodim da je bio i vodio je dio poslova vezan uz električarske radove.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da i je gradilište bilo pripremljeno u smislu smještaja i ostalih uvjeta navodim da je bilo uređeno i da sam ja imao i kontejner i sve što mi je trebalo.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je ugovarao poslove sa dizalicama u razdoblju dok je g. Dautović bio menadžer projekta navodim da mi to nije poznato.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da se ponuda koju sam ja slao sada nalazi u Državnom odvjetništvu i bila je adresirana na R.I.G.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da nisam dobio pisani prihvrat moje ponude.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li su mi bile poznate formalne ovlasti g. Pacaka navodim da su mi one bile poznate.

Na pitanje punomoćnika tuženika kada sam saznao za postojanje off shore društva RTSG navodim da sam za to društvo saznao od g. Pacaka na sastanku u Croscu u Zagrebu prije sklapanja Ugovora.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li je Croscu sudjelovao u remontu u kojima sam i ja prethodno sudjelovao navodim da je i da je sudjelovao na remontu jedne platforme u Viktoru Lencu (platforma Jupiter).

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da je brodogradilište Viktor Lenac imalo svoje off shore društvo.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li mi je bilo poznato tko su RTSG odnosno vlasnici navodim da nije nego mi je na tom sastanku rečeno da je RTSG osnovan upravo za taj posao i da iza toga stoji Konzorcij u kojemu su i Croscu i ĐĐ i to je meni bilo važno s obzirom da sam upravo bio zainteresiran zbog sigurnosti plaćanja. Tada mi nije bilo rečeno tko je osnovao RTSG i ja se posebno oko toga nisam interesirao jer sam bio u Croscu i slušao sam što su mi oni rekli.

Na pitanje punomoćnika tuženika kome sam predavao dnevnik radova navodim da se dnevnik radova vodi u tri primjerka i jedan ostaje kod mene, drugi sam predavao RTSG-u odnosno RIG-u (a koje nisam tretirao kao različita poduzeća nego kao jedno poduzeće), a treći sa potpisima gđe. Fridel za svih 30 dana sam nakon toga predao g. Pacaku.

Na pitanje punomoćnika tuženika kada sam saznao da je g. Pacak tajni član R.I.G.-a navodim da sam za to saznao nakon radova odnosno negdje u svibnju ili lipnju 2010. i to iz medija.

Na pitanje punomoćnika tuženika kada sam saznao da su Pacak i Elkaz jedini članovi uprave RTSG-a navodim da sam to saznao istom kasnije odnosno isto tako negdje u svibnju ili lipnju 2010. godine.

Na pitanje punomoćnika tuženika kome sam predavao račune navodim da sam ih obično predao gđi. Petri Doneski koja je bila zaposlenica R.I.G.-a. Izdani računi glasili su na R.I.G.

Na pitanje punomoćnika tuženika kakav je bio moj odnos sa g. Dautovićem navodim da sam ga prvi puta vidio na sastanku u Croscu u Zagrebu i nakon toga još samo jednom kada sam došao na gradilište i javio mu se da sam stigao.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li sam dobio pisani otkaz mog Ugovora navodim da otkaz u pisanom obliku nisam dobio.

Na pitanje punomoćnika tuženika s kime sam razgovarao kada sam urgirao plaćanje mom društvu negdje pred Božić navodim da sam razgovarao s g. Petrom Elkazom i njega sam molio za to plaćanje, a sjećam se da je došlo do neke zabune tako da u prvi mah je bilo isplaćeno brodogradilište Nauta Lamjana, a trebalo je biti mom društvu Lamjana, ali je srećom bio prisutan g. Špinderk koji je direktor brodogradilišta da je to odmah ispravljeno. Inače napominjem da su se u vezi s plaćanjima u pravilu dogovarali Miroslav Pacak i Petar Elkaz. Mogu reći da na kraju poslovnog odnosa sam smatrao da g. Pacaku više nema puno smisla bilo što govoriti.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je sudjelovao na poslovima čišćenja i poslovima pripreme navodim da je to bio g. Franjo Cink iz Siska i ne znam točno ime njegovog poduzeća, a radilo se na otklanjanju zauljenih otpadnih voda i sličnim poslovima i njega je angažirao g. Pacak i znam da ni njemu nisu poslovi plaćeni tako da mogu reći da iz svega proizlazi da oni koji su obavili temeljni posao nisu naplatili svoja potraživanja.

Na pitanje punomoćnika tuženika kada sam saznao za tender i njegov sadržaj navodim da je to bilo dosta kasno odnosno već u vrijeme stečajnog postupka u kojemu sam ja bio predsjednik odbora vjerovnika i tada sam dobio uvid u spis od Državnog odvjetništva i kompletnu dokumentaciju i tada sam vidio tender i tada mi je g. Pacak rekao da je on napravljen uz podršku Crosca i njegovih članova uprave.

Na pitanje punomoćnika tuženika kojim redoslijedom su Ugovori potpisivani navodim da po mom saznanju su oni potpisivani paralelno tako da su ih potpisivali predstavnici Transoceanica, Lamprella i RTSG-a.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da je Ugovor kojeg sam potpisao ja u ime Lamjana d.o.o. kao zamjenu za Jurkić d.o.o. je na drugoj strani potpisao R.I.G. i u njegovo ime Petar Elkaz."

G. Jurkić je jedan od značajnijih podizvođača koje je angažirao tužitelj, navodi da je njegovo poduzeće već prije uspješno obavilo poslove remonta za dvije platforme u brodogradilištu Viktor Lenac te navodi da ga je preporučio g. Igor Šikić koji je Pacakov kolega te su on i g. Pacak održali sastanak u nekom kafiću blizu njegovog stana te su se načelno dogovorili i g. Jurkić je došao u sjedište Crosca u Vukovarskoj i tamo je bilo još nekoliko ljudi te je bio prisutan i g. Petar Elkaz i g. Branko Dautović te mu je Miroslav Pacak rekao o poslu koji je dogovoren te da iza njega stoje tuženi Crosco i Đuro Đaković te da će se Ugovor potpisati putem off shore tvrtke te ističe da njemu nije bilo ništa neobično jer je na taj način obavio posao i za Viktor Lenac te da je takav način uobičajen, dobio je poziv da napravi ponudu i on ju je napravio u dvije varijante. Jedna je bila za obračun po satima, a druga u varijanti za obračun na temelju pogodbe. Svjedok Jurkić navodi da je dobio poziv početkom listopada da sa svojim ljudima dođe u brodogradilište i onda je došao sa dvadesetak ljudi i njegov rad je počeo 8. listopada 2009. godine te navodi da je istom tada u brodogradilištu potpisao Ugovor o poslovnoj suradnji sa RIG-om i to u varijanti po kojoj se cijena određuje prema satima te navodi da je to bio prijedlog kojeg je dao g. Pacak kao prihvatljiviji te navodi da misli da je on to učinio kako bi Ugovor između RIG-a i Jurkić d.o.o. bio na taj način usuglašen sa glavnim Ugovorom između RIG-a – RTSG-a i Lamprella, ali se to ne čini logičnim s obzirom da je takav Ugovor upravo suprotan Ugovoru između RTSG-a i Lamprella. G. Jurkić spominje nepripremljenost platforme za radove, navodi da je započeo rad sa dvadesetak ljudi da bi na kraju broj njegovih ljudi bio povećan na 80 i to na temelju

dogovora kojeg je postigao s g. Pacakom. G. Jurkić navodi da je vodio dnevnik rada kojeg mu je ovjeravala gđa. Jasna Fridel i on bi svakih petnaest dana izdavao fakturu koje mu nisu bile plaćene u roku, radio je negdje sve do Božića te godine kada je g. Pacak od njega zatražio da se njegova firma udalji sa gradilišta i to je obrazlagao time da su pojedini njegovi ljudi bili prema njemu verbalno agresivni. U ovom dijelu iskaz g. Jurkića najvjerojatnije nije u potpunosti istinit s obzirom da je g. Pacak naveo da su radnici g. Jurkića njemu fizički prijetili tako da su izvukli i noževe i naveo je da je do toga došlo stoga što je on cijelo vrijeme bio na gradilištu te ističe da ga je tada spasila gđa. Fridel i još neki ljudi. G. Jurkić navodi da je izdao račune u iznosu od približno 5 miliona kuna u što je uključen PDV te ističe da je te račune izdao na podlozi ovjerenih dnevnika radova koje mu je u pravilu ovjeravala gđa. Fridel, zapisnik je obično potpisivao g. Pacak, a od ovog iznosa Jurkiću je isplaćeno 1,2 do 1,3 miliona kuna, navodi da je na kraju pristao i na smanjenje svog potraživanja na zamolbu g. Pacaka te ističe da je mislio da je taj projekt remonta platforme potencijalno dobar posao jer je od svojih veza znao da Transocean doista ima namjeru u hrvatskim brodogradilištima obaviti remont još nekih platformi te je g. Jurkić smanjio svoje potraživanje za nekih 4.800 do 5.000 sati odnosno za 400-425 tisuća kuna. G. Jurkić navodi da je u brodogradilištu Lamjana u siječnju ili veljači 2010. godine održan sastanak na kojem su bili predstavnici Transoceana i Lamprella te drugi neplaćeni izvođači, predstavnici inozemnih društava su im rekli da su oni isplatili sve svoje obveze na podlozi faktura koje su dobili i kada su čuli da podizvođači nisu isplaćeni bilo u cijelosti ili djelomično rekli su da ne žele ulaziti u međusobne odnose domaćih društava. G. Jurkić ukazuje na pojedine podizvođače za koje zna da su isplaćeni gotovo u cijelosti, navodi društvo Mativel u vlasništvu Dijane Mišković, a ona je bračni drug Josipa Miškovića zaposlenog u Crosco, navodi primjer društva AIP iz Slavenskog Broda koje je navodno obavilo istu uslugu kao Mativel, navodi da smatra tuženi Crosco odgovornim za sve budući da je g. Pacak ovjeravao te radove, navodi da je RIG sklopio Ugovor o najmu brodogradilišta Nauta Lamjana i taj najam je isplaćen izravno tako da je RTSG platio brodogradilištu Nauta Lamjana i za taj iznos je terećen sam projekt odnosno sredstva predviđena za isplatu izvođača i podizvođača, a to potvrđuje ono što je prethodno u ovom postupku naveo Branko Dautović, dakle RIG-RTSG je u cijelosti kontrolirao financije i to je izravno bilo pod kontrolom Petra Elkaza te je on na više načina smanjio raspoloživa sredstva iz kojih se moglo isplaćivati podizvođače temeljem Ugovora koji je s tim podizvođačima sklapao upravo RIG zastupana po Petru Elkazu i kojima je uveo sustav plaćanja koji nije suglasan s cijenom i metodom plaćanja ugovorenim između RIG – RTSG i Lamprella. G. Jurkić ukazuje da je Đuro Đaković montaži isplaćeno njegovo potraživanje od nekih 17 miliona kuna iako su oni imali puno višu satnicu od one koju je on ugovorio, iz iskaza drugih osoba proizlazi da je predstavnik Đuro Đaković montaže urgirao isplatu i da je na kraju Đuro Đaković montaža isplaćena izravno inozemnom doznakom. Svjedok Jurkić je naveo da je Jurkić d.o.o. i kasnije Lamjana d.o.o. izdavao račune koji su glasili na tužitelja – RIG. Iskaz svjedoka Vjekoslava Jurkića ovaj sud ocjenjuje u većem dijelu kao uvjerljiv, iako je nastojao umanjiti značaj pojedinih postupaka svojih ljudi na gradilištu, a obrazloženje zašto je potpisao Ugovor o poslovnoj suradnji po kojemu se cijena određuje prema satima smatra nelogičnim.

Na ročištu održanom 30. studenog 2018. godine svoj iskaz je dao kao svjedok Miroslav Pacak koji se ovdje reproducira u cijelosti:

"Mogu reći da je prije rada na ovoj platformi uprava Crosca donijela odluku da Crosco neće samostalno voditi poslove remonta ako platforma nije u njegovom vlasništvu ili u zakupu, ali je isto tako donijeta odluka da Crosco može postupati u takvim poslovima remonta u inženjerskom dijelu. Mogu reći da smo u ovom sastavu kao konzorcij uspješno izveli već nekih 4-5 platformi, bio je potpisan Ugovor o konzorciju iako za drugu platformu koja se zvala Trident IV A i vlasnik platforme je bio Transocean i tada je došlo do naftne krize

negdje 2008. godine i tada je Transocean odlučio da neće obnavljati platformu Trident IVA nego je odlučio obnoviti identičnu platformu Key Manhattan koja se tada nalazila u Egiptu u Aleksandriji i ja sam to obišao i tada je bilo rečeno odnosno pozvani smo da sastavimo ponudu na temelju opisa poslova SOW (scope of works). Mi smo analizirali što bi trebalo raditi tako da je svatko iz aspekta svoje struke sastavio ponudu i mislim da je bilo ukupno 38 ponuda za sve potrebne poslove i naša ponuda je ukupno glasila na 11 miliona američkih dolara. Posao je bio zamišljen tako da bi Transocean angažirao Lamprell i priznato je Lamprellu pravo na 10% provizije i onda bi Lamprell sklopio Ugovor sa RTSG koji je osnovan da bi preko njega išla plaćanja, a onda je on sklopio Ugovor sa R.I.G. d.o.o. u kojemu je prvo bio direktor sin od g. Petra Elkaza, a nakon toga je bio sam Petar Elkaz. U društvu R.I.G. ja sam prvotno bio potpisao Ugovor kao tajni član s time da nisam nikada dobio natrag Ugovor potpisan od druge strane odnosno od samog R.I.G.-a, a osim toga po tom Ugovoru nisam uplatio udjel koji je bio naveden jer nisam dobio natrag potpisani Ugovor i ja na kraju nisam imao nikakvog utjecaja na donošenje odluka u R.I.G-u. Prema tome, radi se o Ugovoru kojeg nisam dobio potpisanog i po kojem nisam uplatio dogovoreni predujam te ga nisam konzumirao, a glavna moja motivacija za taj Ugovor je bila da ostvarim neku korist od činjenice da je čitav taj posao remonta bio dodijeljen nama u Hrvatskoj prvenstveno zbog toga što su inozemni naručitelji znali za mene i imali u mene povjerenja.

Posao je započeo i Lamprell je doveo 15 svojih inženjera radi nadzora i to su bili Indijci. Mi smo započeli radove tako da su počeli dolaziti pojedini podizvođači odnosno njihovi radnici te se tada provjeravalo da li oni imaju sve potrebne certifikate koje je trebalo imati, a ovlaštenje za izdavanje certifikata je imao Đuro Đaković Centar za istraživanje i razvoj i već tada su tu nastupili neki početni problemi jer pojedini radnici nisu imali te certifikate te je onda trebalo njih jednim dijelom i obučavati i čekati da dobiju certifikate, a to vrijeme se vodilo kao da oni rade. Napominjem da kod ove platforme Key Manhattan je bila drugačija situacija nego kod remonta prethodnih platformi na kojima je Đuro Đaković Montaža radio na gradilištu sa svojih 40-50 radnika, ali kod ove Key Manhattan platforme se dogodilo da Đuro Đaković u tom trenutku nije imao dovoljan broj zavarivača i tada je trebalo angažirati treće osobe kao podizvođače. U ovom dijelu posla između RTSG-a i Lamprella je bila dogovorena cijena za tu vrst radova koja je već tada bila viša od uobičajen i to je bilo 11.500 američkih dolara po toni materijala. Bilo je isto tako dogovoreno da se dodatni radovi koji bi bili odobreni mogu obračunavati i po satu s time da bi se priznavao i materijal i posebna sredstva, mogu reći da je velik dio materijala dobavio sam Lamprell, ali ja sam već tada primijetio da kod ove situacije su podizvođači nekako počeli raditi sporije ili zadržati radove te mislim da je to bilo baš stoga što su bili tada plaćeni po satima rada i ja sam pitao g. Elkaza zašto uopće R.I.G. ugovara sa podizvođačima sustav plaćanja prema satima rada jer je osnovna metoda obračuna između Lamprella i RTSG-a bila ugovorena po toni materijala. Mogu reći da je inače Transocean imao planove kao i mi zajedno s njima da bi brodogradilište Nauta Lamjana bila njihova baza za remonte i budućih platformi i za opskrbu tih platformi, ali su se ti planovi izjalovili zbog neuspjeha ovog posla.

Mogu reći da je moj djelokrug rada te općenito Crosca bio tehnički nadzor, a ne financijski dio te ja u tom financijskom dijelu nisam davao neke naloge. Moja uloga je bila da kada Lamprell odnosno banka iz Švicarske javi da je na račun stigla uplata da onda ta sredstva rasporedim i to je funkcioniralo, znali smo ostaviti 20% na računu za neku dobit s time da mogu reći da na kraju su svi dolarski iznosi sa računa RTSG-a prebačeni na račun R.I.G.-a i dalje kako će R.I.G. te iznose isplatiti to uopće nema nikakve veze samnom. Mogu napomenuti da je R.I.G. imao u brodogradilištu i svoje inženjere koji su i sudjelovali u nacrtima za izvedbu pojedinih radova odnosno bili su upoznati sa onim što se radi, mogu reći da g. Petar Elkaz nije bio najčešće u brodogradilištu te je financije vodila njegova supruga

kojoj je on zabranio da s nama komunicira, a jedina osoba s kojom smo komunicirali je bila gđa Petra Donevski.

Mogu reći da u jednom trenutku su podizvođači počeli štrajkati ili nešto slično jer su izgubili povjerenje da će im biti plaćen rad s time da su meni osobno čak i fizički prijetili tako da su izvukli i noževe i slično i to jednostavno zbog toga što sam ja jedini i bio cijelo vrijeme na gradilištu te su ti problemi počeli negdje u studenom i prosincu te znam da su to bili među ostalim i zavarivači koji su radili za Jurkić d.o.o., tad me je spasila i gđa. Fridel i još neki ljudi, u takvoj situaciji znam da je Lamprell, a možda i Transocean izravno angažirao neke treće izvođače i to mislim da su bili zavarivači iz Rijeke odnosno Viktora Lenca i oni jesu obavili posao, ali su koristili našu opremu i logistiku. Moji odnosi su već tada sa g. Elkazom bili poremećeni i on je tražio moju smjenu i s tim u vezi smo išli na razgovor odvjetniku Krsniku, ali moju smjenu nisu dopustili ni Crosco niti Transocean s obzirom da sam ja naročito za Transocean bio jamac da će posao tehnički biti dovršen. Mogu reći da što se samog opsega poslova i financijskog dijela tiče da tu puno toga nije jasno, ali znam primjerice da je g. Elkaz imao i poduzeće Metal color i to njegovo poduzeće je sklopilo Ugovora sa R.I.G.-om i primjerice on je za radove pjeskarenja i bojanja na moje pitanje da li bi mu bilo dovoljno da mu platim čak i više nego što je on izvršio, a to je bila protuvrijednost od nekih 2 miliona američkih dolara, ali je na kraju g. Elkaz tražio čak 5 miliona dolara i na taj iznos je izdao fakture i sam ih ovjerio, napominjem da je gđa. Fridel odbila neke takve obračune. Sličan problem je bio i oko skela te primjerice za skelarske radove na remontu platforme Ocean King je bilo plaćeno približno 2 miliona američkih dolara i ta platforma je ista kao Key Manhattan, ali je opseg poslova na njoj bio veći, ali unatoč tome je kod ove platforme Key Manhattan za skelarske radove bilo zatraženo više od 2 miliona, iako je opseg skelarskih poslova ovdje bio manji u odnosu na platformu Ocean King.

Mogu također reći da smo mi vodili evidenciju ulazaka svakog radnika na platformu uključivši i mene te isto tako i evidenciju smještaja u hotelu, ali je g. Elkaz napravio svoju evidenciju koja se razlikuje od naše, a u tim izvještajima je g. Elkaz napisao i veći broj ljudi i veći broj sati.

Pred sam kraj inozemni naručitelj je doveo i grupu svojih izvođača – alpinista koji su umjesto domaćih koji su se postupno osipali odnosno odlazili zbog neplaćanja i nepovjerenja su izveli završne radove koristeći užad. Mogu reći da ja sam od ovog posla nisam imao nikakvu korist, nisam dobio ništa osim plaće u Crosco. Meni je poznato da na kraju sam u ime RTSG-a zatražio da se plaćanje obavi izravno R.I.G.-u i Transocean je uplatio izravno nekih 3 miliona američkih dolara R.I.G.-u i kuda je taj novac nestao ja ne znam, ali znam da je g. Petar Elkaz na kraju potpisao izjavu da R.I.G. nakon te isplate nema više nikakvih potraživanja prema Transoceanu i Lamprellu i nakon toga je platforma napustila brodogradilište, a detalji oko izdane privremene mjere su mi poznate samo od trećih osoba tako da ne mogu ništa o tome reći....

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je izrađivao ponudu i kako je tekao proces ugovaranja navodim da je prvo Transocean raspisao natječaj za popravak platforme Trident IVA i to je bio poslan s njihove strane upit na brodogradilište Nauta Lamjana i napisali su da on ide na moje ime i tada smo se javili na natječaj i rečeno nam je da smo ga dobili, ali je Transocean odustao od te platforme i rekli su nam da ćemo na sljedećoj imati prednost i doista nakon neka četiri mjeseca je uslijedio poziv i natječaj za bitno manju platformu Key Manhattan i tada sam ja bio od Crosca upućen kao inženjer u Aleksandriju u Egipat i tamo je već bio Dražen Špinderk u ime brodogradilišta Nauta Lamjana i mi smo pregledali platformu i bio je prisutan u ime Transoceanu Kenny McNeil, a u ime Lamprella je bio Kevin Isles i mi smo nakon toga sastavili našu zajedničku ponudu s time da je ponudu za antikorozivnu zaštitu sastavio Petar Elkaz, a za skele Petar Lucić, dok je Đuro Đaković i u njegovo ime Vinko Marunica dao ponudu za izvođenje radova u čeliku (zavarivanje), a EAK centar je dao

ponudu za inženjering odnosno crtanje nacrt, Josip Mišković je dao ponudu za električarske radove, a Đuro Đaković Centar za istraživanje i razvoje je dao ponudu za certificiranje i kontrolu izvedenih radova. Nakon toga smo otišli u Dubai, ja, g. Elkaz, Mišković, Dautović i Špinderk i s njim je bila gđa. Josipa Kardum kao prevoditeljica i tajnica g. Špinderka. Nakon toga smo mi u Zagrebu sastavljali našu ponudu, a prije toga smo uskladili normative sa Lamprellom, na kraju kada smo uspoređivali iznose iz naše ponude i onoga što su sastavili Lamprell i Transocean razlika između naših radova i cijena je bila manja od 10%. Ja sam objedinio čitavu ponudu.

Na pitanje tužitelja navodim da sam tu ponudu objedinio u ime čitavog Konzorcija i u ime RTSG-a.

Na pitanje punomoćnika tužitelja koja je bila uloga Crosca navodim da je ona bila definirana u Sporazumu o konzorciju tako da Crosco obavlja inženjerski dio, dakle da definira koje sve poslove treba obaviti i količine radova koji su potrebni.

Na pitanje punomoćnika tužitelja što pokriva cijena od 11.500 američkih dolara po toni ugrađenog čelika navodim da se to odnosi na poslove sanacije na oplati i u tankovima platforme. Prvo se obavlja pregled i tada se odlučuje koji dio oplate se treba zamijeniti i tada se radi skela, zatim se pristupa rezanju i onda se izradi panel izvan same platforme i onda se on fiksira i panel se zavaruje i nakon toga se ispituje sam zavar i to ulazi u poslove koje pokriva navedena cijena, a nakon toga dolazi antikorozivna zaštita, ali ona ne dolazi u ovaj iznos nego se obračunava kao zasebna stavka pod nazivom antikorozivna zaštita.

Na pitanje punomoćnika tužitelja koliko je na kraju ugrađeno čelika u platformu navodim da mislim da je bilo ugovoreno 86 tona s time da je na kraju ugrađeno još nekih 70 tona više čelika od toga.

Na pitanje punomoćnika tužitelja koja je bila uloga radnika Crosca na samom gradilištu navodim da su tamo bili gđa. Jasna Fridel i još jedan inženjer te bi oni definirali količinu radova te koliko je potrebno materijala i radnika koja je potrebna i isto tako kako treba izvesti te radove te su kontrolirali tehnički aspekt onog dijela posla koji im je povjeren tako da su na kraju potpisivali izvođaču da je posao napravljen i onda bi tu dokumentaciju predali meni i dalje je išla u dogovorenu proceduru i dalje prema Lamprellu. Tu dokumentaciju bih ja predavao Petru Elkazu odnosno RIG-u odnosno gđi Petri Donevski koja je u ime R.I.G.-a uglavnom bila prisutna na gradilištu.

Na pitanje punomoćnika tužitelja navodim da je iznos od 11.500 američkih dolara po toni čelika pokriva i materijal i rad.

Na pitanje punomoćnika tužitelja tko je osiguravao materijal navodim da je u prvom dijelu materijal osigurao Lamprell dok je kasnije za dodatne radove materijal pribavio R.I.G. tehnički servisi.

Na pitanje punomoćnika tužitelja čiji radnik je bio g. Želimir Puljić navodim da je on bio radnik Crosca zadužen za nabavu s time da je njega i g. Petar Elkaz imenovao za taj isti posao i R.I.G. je unajmio Želimira Puljića da obavlja i za R.I.G. taj posao.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je Crosco rad Želimira Puljića i ostalih radnika fakturirao R.I.G.-u navodim da je, a osim Želimira Puljića tu je bila cijela ekipa za ispitivanje koncentracije otrovnih plinova. Na pitanje tužitelja navodim da je i moj radi bio sastavni dio te fakture.

Na pitanje punomoćnika tužitelja kako se definirao potreban broj ljudi i tko je onda ugovarao rad tih ljudi navodim da je postojao osnovni broj radnika kojeg je definirao inženjer projekta, a sve što je bilo potrebno preko toga bi se slali upiti i to bez neke posebne podjele nadležnosti između nas nego kako je netko znao negdje da postoje radnici i tako su ljudi dolazili i jedan dio tih radnika ja nisam ni poznavao pa primjerice nisam prije znao ni g. Jurkića, a svi oni su morali zadovoljiti tražene kriterije i to je bio osnovni uvjet, ali ugovaranje i utvrđivanje cijene tih radova je bila u domeni g. Petra Elkaza.

Na pitanje punomoćnika tužitelja na koji način su se dogovarali odnosno ugovarali naknadni poslovi odnosno oni radovi koji nisu bili predmet izvornog opisa posla SOW navodim da bi projektni menadžeri u Transoceanu definirali koje sve radove bi trebalo obaviti i to se zove variation order i tamo je naveden opis poslova koje Transocean traži i on bi ga proslijedio projekt menadžeru i on bi tada to proslijedio dalje inženjeru za taj dio posla pa primjerice bi onda gđa. Fridel izračunala koliko treba za traženi posao materijala i rada odnosno napravila specifikaciju i tada smo primjenjujući jedinične cijene iz osnovnog ugovora izračunali cijenu tih dodatnih radova i to onda prosljedili na Transoceanu na odobrenje i bez odobrenja ne bismo ni počinjali bilo kakve radove.

Na pitanje tužitelja navodim da je na gradilištu bilo približno 4 ili 5 radnika R.I.G-a.

Na pitanje tužitelja tko je obavio poslove oko pripreme brodogradilišta za remont i u vezi sa smještajem ljudi navodim da je samo brodogradilište odnosno more i luka da su bili već od ranije pripremljeni za ovakve platforme, dok je za smještaj ljudi pribavljeno 60 kontejnera u kojima su bili stambeni prostori i uredi i to je sve platilo R.I.G d.o.o. R.I.G. je također financirao restoran.

Na pitanje punomoćnika tuženika što je g. Elkaz napisao u svojoj izjavi na kraju posla navodim da je g. Elkaz potpisao da su poslovi na remontu završeni i da R.I.G nema nikakvih potraživanja prema Transocean odnosno Lamprell odnosno da su posljednjom uplatom od nekih 3 miliona američkih dolara podmirena sva potraživanja R.I.G. do tog trenutka.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je sklapao Ugovore sa kooperantima navodim da je Ugovore u ime R.I.G.-a d.o.o. potpisivao g. Petar Elkaz.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je ugovarao poslove sa kooperantima i određivao opseg poslova navodim da je R.I.G. d.o.o bio taj koji je ugovarao poslove sa kooperantima te je isto tako RIG sklopio Ugovor i sa Croscom.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je podnio ponudu za remont navodim da je za platformu Trident IVA ponudu podnijelo brodogradilište Nauta Lamjana i RTSG L.t.d..

Na pitanje punomoćnika tuženika da li zna zašto su sa kooperantima ugovarane za dodatne radove cijene po m2 ili po satu navodim da je po mom sudu ugovaranje po m2 još i u redu dok mi ugovaranje po satu nije jasno.

Na pitanje punomoćnika tuženika da pojasnim koliko je cijena od 11.500 američkih dolara po tonu čelika viša od nekih uobičajenih cijena navodim da ona je viša i to približno za nekih 40%.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da ostajem kod iskaza kojeg sam dao u tijeku istražnog postupka.

Na pitanje punomoćnika tuženika čija je bila odluka da se osnuje RTSG navodim da je to bila zajednička odluka Petra Elkaza i mene s time da je prethodno i sam Transocean navodio da bi trebalo takvo društvo osnovati zbog određenih olakšica u plaćanju poreza.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da sam upravu Crosca obavijesti o tom činu osnivanja inozemnog društva RTSG.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li sam upoznao upravu Crosca sa činjenicom da sam tajni ortak u RIG-u d.o.o navodim da o tome nisam upoznao upravu Crosca jer iz navedenih razloga smatram da taj Ugovor nije zaživio odnosno da ja na kraju i nisam postao tajni član. Na pitanje tuženika navodim da taj Ugovor nisam konzumirao jer je prestala i potreba za tajnim članstvom i pored toga nisam imao mogućnosti utjecaja na donošenje odluka.

Na pitanje tuženika navodim da nisam poduzeo bilo kakve pravne korake da bi taj Ugovor o tajnom članstvu stavio izvan snage.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li sam imao pravo na temelju Statuta obvezivati Crosco odnosno potpisivati Ugovor navodim da sam ja imao pravo prigovarati i nuditi neke

usluge u ime Crosca, ali nisam nikada imao pravo potpisivati ugovore ili zaduživati Crosco makar i za jednu lipu.

Na pitanje punomoćnika tuženika kada sam saznao za Ugovor između društva Transocean i Lamprell navodim da je to bilo prilikom moje posjete Aleksandriji i to negdje u travnju 2009. godine.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da mi je tada predložen Ugovor između društva Transocean i Lamprell te su me predstavnici tih društava pitali da li se slažem s takvim njihovim Ugovorom.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je pripremao Ugovor između Lamprella i RTSG L.t.d navodim da su Ugovor pripremili Transocean i Lamprell i nama ga ponudili na potpis i odluku o potpisivanju smo donijeli zajednički Petar Elkaz i ja s time da je Ugovor preveden na hrvatski budući da je g. Elkaz rekao da mu njegov engleski nije dovoljno dobar za tako složen Ugovor. Mi smo obojica potpisali taj glavni Ugovor.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je donio odluku u ime R.I.G. d.o.o. da potpiše Ugovor sa Croscom navodim da pretpostavljam da je odluku donio g. Petar Elkaz, a Ugovor je potpisao Vili Elkaz

Na pitanje punomoćnika tuženika da li znam kojim redoslijedom su potpisivani Ugovori između sudionika ovog posla navodim da je Transocean prvo potpisao Ugovor sa Lamprellom i onda je Lamprell sa RTSG-om, a kako je točno dalje išlo precizno ne znam, ali znam da je sve bilo u dosta kratkom razdoblju.

Na pitanje punomoćnika tuženika na čiji teret su se obavljali pripremni radovi oko uređenja brodogradilišta odnosno pripreme za remont navodim da je to pretežito išlo na teret R.I.G.-a s time da je jedan dio bio išao na teret Crosca i jedan dio samog brodogradilišta.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je odredio g. Branka Dautovića da na početku bude projekt menađer navodim da smo to zajednički odlučili Petar Elkaz i ja s obzirom da je on dobro govori engleski i bez obzira što se nešto slabije razumije u samu problematiku remonta.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je zahtijevao da se g. Dautović razriješi funkcije projekt menađera navodim da je to bio projekt menađer Lamprella g. Peticrew, a na zahtjev tog istog projekt menađera Lamprella odnosno na njegovo inzistiranje sam ja imenovan za projekt menađera.

Na pitanje punomoćnika tuženika u čije ime sam tada bio imenovan kao projekt menađer navodim da sam bio imenovan u ime RTSG-a.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li znam da li je R.I.G. imenovao svog nadzornog inženjera koji bi bio ovlašten prema Ugovoru između R.I.G.-a i Crosca da obavlja nadzor nad uslugama Crosca navodim da R.I.G. nije imenovao nadzornog inženjera.

Na pitanje punomoćnika tuženika tko je bio ovlašten za raspolaganje računima RTSG-a na računima u Švicarskoj navodim da smo to bili jednakopravno Petar Elkaz i ja tako da je svaki od nas mogao samostalno raspolagati sredstvima na računu, a nakon toga je g. Petar Elkaz izgubio povjerenje pa je tražio da naloge potpisujemo zajednički, ali do toga u praksi nije došlo.

Na pitanje punomoćnika tuženika koja je bila cijena ugovorena u Ugovoru između Lamprella i RTSG i koja je bila ugovorena cijena u Ugovoru između RTSG i R.I.G. navodim da je bila ugovorena u oba Ugovora ista cijena i mislim da je to bilo 11 miliona i 300 tisuća američkih dolara.

Na pitanje punomoćnika tuženika koliko je ukupno plaćeno RTSG-u navodim da je isplaćeno nekih 17 miliona američkih dolara s time da je zadnja isplata od 3 miliona bila izvršena izravno na račun R.I.G.-a.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li znam koji iznos potraživanja Crosca je Croscu ostao nenaplaćen navodim da mislim da je to nekih 5 miliona kuna s obzirom da tada i više nisam bio zaposlenik Crosca.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li znam što se dogodilo sa informatičkom opremom navodim da ona oprema koja je pripadala Croscu je njemu i vraćena te isto tako i oprema koja je pripadala R.I.G.-u je vraćena R.I.G.-u.

Na pitanje punomoćnika tuženika da navedem iz kojih razloga sam dobio otkaz radnog odnosa u Croscu navodim da je bilo navedeno da sam povrijedio ugled Crosca, iako smatram da to nisam učinio ni u odnosu na Croscu ni u odnosu na INA-u.

Na pitanje punomoćnika tuženika navodim da mi nisu poznati ugovorni odnosi između R.I.G-a i Skela mont, a što se tiče društva Mativel navodim da su oni radili na električarskim radovima i jedan dio se odnosio na dovođenje struje do platforme, a drugi dio su bili električarski radovi na samoj platformi od polaganja kablova do atesta i slično. To je bio Ugovor Mativela i R.I.G.-a i on ima veze sa obnovom same platforme.

Na pitanje suca navodim da što se tiče jedne napomene u nalazu vještaka iz postupka pred sudom u Vukovaru gdje oni ističu da su prilikom zavarivanja korištene neke ručne odnosno sporije metode zavarivanja, a da prema njihovom mišljenju se moglo koristiti neki stroj koji bi brže obavio taj posao i da bi to onda bio manji broj sati za obračun navodim da je to sasvim načelno točno, ali da se vidi da vještaci nemaju iskustava u brodogradnji jer nisu vodili računa koliko bi vremena trebalo i kako bi se to uopće izvelo da se ti brži uređaji uopće montiraju unutar tanka baš na mjestu gdje je trebalo zamijeniti oplatu i samo montiranje takvog uređaja bi potrošilo više vremena nego sam rad na ručni način. Napominjem da smo mi pojedine uređaje i koristili primjerice u radioni gdje je to i moguće, ali to nije uvijek ni moguće niti praktično.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je na gradilištu bio prisutan Josip Mišković navodim da je on bio prisutan i da je radio na električarskim poslovima i da se radi o jednom od najboljih stručnjaka za te električarske radove u opasnim zonama te isto tako je obavljao i nadzor.

Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je Croscu imenovao voditelja projekta i tko je to bio sukladno Ugovoru između Crosca i R.I.G.-a navodim da imenovanja nije bilo, ali stvarno je taj posao prvo obavljao g. Branko Dautović te iza njega ja i te radove je zaračunao za Dautovića EAG, a za mene Croscu. Napominjem da se tu radi o voditelju projekta koji pokriva tehničku stranu, a ne financijsku.

Na pitanje punomoćnika tuženika da li postoji neka isprava u kojoj je Croscu mene imenovao za voditelja poslova u smislu Ugovora navodim da takvog imenovanja nije bilo.

Na pitanje punomoćnika tuženika kada sam upoznao upravu Crosca sa činjenicom da je osnovan RTSG navodim da je to bilo prilikom potpisivanja Konzorcijskog ugovora."

Iskaz Miroslava Pacaka je u stručnom smislu najprecizniji s obzirom da je on kao diplomirani inženjer strojarstva u ovom poslu bio najstručniji i na neki način je upravo on sa svojim znanjem i iskustvom bio stručna garancija inozemnom vlasniku da će posao biti u tehničkom smislu obavljen korektno. Međutim, njegov iskaz nije u potpunosti vjerodostojan s obzirom da je i on nastojao izbjeći obrazlaganje onih činjenica koje govore o tome da je on u tom razdoblju na gradilištu nastupao u više različitih svojstava odnosno da je radio ne samo kao djelatnik tuženog Crosca nego i kao predstavnik-zakonski zastupnik RTSG-a te samog tužitelja – RIG, dakle nalazio se u položaju kojeg se danas često opisuje kao "sukob interesa". Osim tog dijela, u preostalom dijelu njegov iskaz se ocjenjuje kao logičan i uvjerljiv. Miroslav Pacak je potvrdio ono što je prije toga iznio Branko Dautović, naime da se kod obnove ove platforme Key Manhattan radilo o tome da za razliku od remonta prethodnih platformi na kojima je radio Đuro Đaković montaža sa svojih četrdeset do pedeset radnika u

ovom slučaju Đuro Đaković u tom trenutku nije imao dovoljan broj zavarivača tako da je onda kod ove platforme Key Manhattan trebalo angažirati treće osobe kao podizvođače, a već tim povodom je došlo do početnih problema koje je opisao g. Pacak, ali i pojedini drugi saslušani svjedoci, naime na gradilište su dolazili radnici pojedinih podizvođača i kada se pristupilo provjerama da li oni imaju sve potrebne certifikate već tada se utvrdilo da ih mnogi nemaju i onda je trebalo organizirati njihovu obuku na gradilištu, a za to vrijeme oni su se vodili kao da rade iako su istom učili kako taj posao treba raditi, dakle zamjena nedostajućih radnika Đure Đakovića radnicima trećih osoba nije bila u cijelosti potpuno adekvatna zamjena te je očito da su radnici Đuro Đaković montaže bili bolji odnosno iskusniji. G. Pacak je naveo da je odmah primijetio da su podizvođači počeli raditi sporije i zavlaci radove baš zbog toga što su bili plaćeni po satima rada te ističe da on već tada pitao g. Elkaza zašto RIG ugovara sa podizvođačima sustav plaćanja prema satima rada, jer je osnovna metoda obračuna između RTSG-a i Lamprella bila po toni materijala. G. Pacak je naveo da je djelokrug rada Crosca bio tehnički nadzor te je onda u tom dijelu to bio i njego djelokrug te je istaknuo da on u financijskom dijelu nije davao naloge i pojasnio je da je njegova uloga da kada Lamprell odnosno banka iz Švicarske javi da je na račun RTSG-a stigla uplata njegova je uloga bila da ta sredstva rasporedi te ističe da je to funkcioniralo te da su svi dolarski iznosi sa računa RTSG-a prebačeni na račun RIG-a, a naglašava da kako će RIG te iznose isplatiti više nije imalo nikakve veze s njim, naveo je da Petar Elkaz nije bio najčešće u brodogradilištu te da je financije vodila njegova supruga kojoj je on zabranio da s njima komunicira, a jedina osoba s kojom je on i Crosco komunicirao je bila gđa. Petra Donevski. G. Pacak je naveo da su njegovi odnosi sa Elkazom bili poremećeni te ističe da je Elkaz tražio njegovu smjenu te navodi da njegovu smjenu nije dopustio ni Crosco niti Transocean, iako iz nekih dopisa proizlazi da je Crosco predložio da se Pacak zamijeni drugom osobom, a da je onda i sam Elkaz od toga odustao u toj fazi posla. G. Pacak je iznio neke podatke o tome koji iznosi su obračunavani, navodi da je pitao Elkaza da li bi mu bilo dovoljno da mu se plati i više nego što je on izvršio, a to je bila protuvrijednost od 2 miliona američkih dolara, ali g. Pacak ističe da je na kraju g. Elkaz tražio čak 5 miliona dolara i da je za taj iznos izdao fakture koje je sam Elkaz ovjerio te napominje da je gđa. Fridel koja je bila djelatnica Crosca – zamjenica g. Pacaka odbila ovjeriti takve obračune. G. Pacak je naveo da je sličan problem bio i oko skela te napominje da je za skelarske radove na remontu platforme Ocean King bilo plaćeno približno 2 miliona američkih dolara te navodi da je ta platforma ista kao platforma Key Manhattan, ali je na njoj opseg radova bio veći, ali unatoč tome kod platforme Key Manhattan za skelarske radove je bilo zatraženo više od 2 miliona američkih dolara, iako je opseg skelarskih poslova bio manji u odnosu na platformu Ocean King, a iz svih podataka proizlazi da se radi o radu podizvođača Skela mont za kojeg je više osoba navodilo da je društvo blisko Petru Elkazu s obzirom da je vlasnik tog društva bio u nekim bliskim odnosima s Petrom Elkazom. Taj dio iskaza potvrđuje da su samo isplate Metal koloru i Skela montu dovele do potpunog poremećaja u financiranju i jasno je da je tim isplatama tužitelj sebe doveo u situaciju da mu je za isplate ostalim podizvođačima ostao na raspolaganju znatno manji iznos. G. Pacak je naveo da je pred sam kraj inozemni naručitelj doveo i grupu svojih izvođača te da je Transocean na njegov zahtjev pred kraj posla uplatio izravno circa 3 miliona američkih dolara RIG-u te ističe da ne zna kuda je nestao taj novac, ali mu je poznato da je Petar Elkaz potpisao izjavu da RIG nakon te isplate više nema nikakvih potraživanja prema Transoceanu i Lamprellu, pa se bez sumnje postavlja pitanje zašto je tako postupio kada je bez sumnje znao ono što sada tvrdi u tužbi, dakle da postoje nenaplaćena potraživanja tužiteljevih podizvođača, samim time tužitelj je u bitnoj mjeri pridonio nastanku situacije koju opisuje u tužbi kao isključivu krivnju tuženika. G. Pacak navodi da je uloga radnika Crosca bila u tome da definiraju količinu radova te koliko materijala i radnika je potrebno te kako treba izvesti te radove te su radnici Crosca kontrolirali tehnički aspekt i na kraju potpisivali izvođaču da je taj

posao napravljen i onda bi tu dokumentaciju predali njemu i on bi je predao RIG-u odnosno gđi. Petri Donevski koja je u ime RIG-a uglavnom bila prisutna na gradilištu. G Pacak je naveo da je on bio imenovan kao projekt manager u ime RTSG-a te je potvrdio da RIG nije imenovao svog nadzornog inženjera te je naglasio da ne postoji isprava u kojoj je Croscio njega imenovao za voditelja poslova, dodatno napominje da se radi o voditelju projekta koji pokriva tehničku stranu, a ne financijsku.

Pregledom dokumentacije koja se nalazi u spisu i to uglavnom kao dio dokumentacije koju su pregledali i vještaci angažirani u kaznenom postupku ovaj sud je utvrdio da je Miroslav Pacak ovjeravao pojedine zapisnike podizvođačima i to je u velikom broju slučajeva radio upravo u ime tužitelja – R.I.G. – tehnički servisi grupa te je tako pregledom priložene dokumentacije ovaj sud utvrdio sljedeće:

Na strani 1065 spisa – Planirana cijena radova za „SKELA MONT“ d.o.o. iznosi oko 13% radova odnosno 1.560.000,00 dolara.

Na strani 1066. spisa Za Metal kolor dokumentacija na gradilištu nije građevinski dnevnik već COATING INSPECTION REPORT – Izvješće o inspekciji poslova. U tom izvješću se ne spominje zaduženi glavni nadzor odnosno zaduženi nadzorni inženjer već QA/QC inženjeri tvrtki LAMPRELL I TRANSOCEAN. Nisu upisani brojevi SOW-a na koji se radovi odnose, nisu upisani brojevi crteža SOW-a na koji se radovi odnose. Vještaci zaključuju da u dokumentaciji nisu priloženi građevinski dnevnici već dokumentacija tvrtke Lamprell. Navedena dokumentacija je vođena temeljem pravila struke, ali ne predstavlja građevinski dnevnik odnosno dokumentaciju temeljenu na pravilima struke, zakona i propisima RH.

Na strani 1070. spisa - Organizacijski gledano projekt je postavljen prema sličnim načinima poslovanja u branši te je u startu osmišljen sa voditeljem projekta (project managerom) čija je jedna od zadaća i financijski nadzor. Nastavkom poslovanja bez financijskog nadzora stvara se situacija bez financijske kontrole.

Ugovori koji su sklapani između glavnog podizvođača RIG-TSG d.o.o. i njegovih podizvođača za metalne i cjevarske radove su svi napravljeni prema predlošku sa satnicom koja je veća od cijene prosječnog rada radnika u brodograđevnoj industriji za cca 10-30 kn/h (cca 100-200%), u ovisnosti o zanimanju i tehnologiji rada.

Ugovor koji je sklopljen između glavnog podizvođača RIG-TSG d.o.o. i tvrtke Metal kolor d.o.o. za poslove antikorozivne (AK) zaštite je napravljen sa satnicom koja je veća od cijene prosječnog rada radnika u brodograđevnoj industriji za cca 60-100 KN/H, što predstavlja povećanje cijene rada (cca 150-300%), u ovisnosti o zanimanju i tehnologiji rada.

Ugovor koji je sklopljen između glavnog podizvođača RIG-TSG i tvrtke SKELA MONT d.o.o. za poslove rada na skelama i najma skele je napravljen sa satnicom koja je veća od cijene prosječnog rada radnika u brodograđevnoj industriji za cca 80-100 kn/h, što predstavlja povećanje cijene rada (cca 200-325%) u ovisnosti o zanimanju i tehnologiji rada.

Niti jedan ugovor između glavnog podizvođača RIG-TSG i njegovih podizvođača nije sklopljen temeljem osnovnih poslova (SOW), količine materijala, površina i sl. koje je trebalo odraditi na pojedinim dionicama naftne platforme već su potpisivani ugovori o cijeni sata rada prema tipovima i vrstama zanimanja.

Na stranici 1070. i stranici 1071 spisa.

Iz svega se može zaključiti kako su nadzorni inženjeri pojedinih radova i zahvata više tehnički inženjeri koji prate radove, kvalitetu i rokove obavljenih radova, a manje se bave tehnologijom i financijskim aspektom. Koriste se sporije tehnike zavarivanja REL umjesto brzih MAG što rezultira većim brojem radnih sati i većom količinom ispitivanja, znatno je veći utrošak materijala za zavarivanje u odnosu na poznate normative.

Izdani računi su ovjeravani od strane glavnog nadzora za situacije za izvedene radove bez navođenja pozicija SOW/VOF, narudžbenice, utrošenog materijala te potrebe za

ispravicima na određenoj dionici posla ili potreba za VOF postupkom i naknadnim procedurama vezanim za VOF.

Analizom dokumentacije spisa ustanovljeno je kako dio VOF radova nije fakturiran.

Na strani 1265. spisa nalazi se Zapisnik sastavljen 1. studenog 2009. godine na gradilištu platforme KEY MANHATTAN u brodogradilištu LAMJANA između RIG-TEHNIČKI SERVISI GRUPA d.o.o i JURKIĆ d.o.o, a glede realizacije na radovima zavarivačkih i bravarskih radova prema Ugovoru. Za JURKIĆ d.o.o je prisutan Vjekoslav Jurkić, a za RIG-tehnički servisi grupa Miroslav Pacak.

Strana 1268 spisa - Zapisnik od 1. prosinca 2009. godine između RIG-tehnički servisi grupa kojeg zastupa Miroslav Pacak i Lamjana d.o.o kojeg zastupa Vjekoslav Jurkić, dakle RIG je LAMJANI ovjeravao realizaciju radova na temelju uvida u građevinski dnevnik i dozvolio Lamjani da izda drugu privremenu situaciju, a to je učinio Miroslav Pacak u ime RIG-tehnički servisi grupa, a ne u ime tuženog društva Crosco.

Strana 1282 spisa- za RIG se potpisao i Branko Dautović na zapisniku od 1. listopada 2009. između RIG-a i Đuro Đaković montaža.

Na strani 1284 spisa - na zapisniku između ĐĐ montaža i R.I.G. od 1. studenog 2009. godine u zaglavlju je štampanim slovima naveden Branko Dautović, ali se rukom na kraju potpisao Miroslav Pacak., dakle R.I.G. je ovjeravao građevinske radove ĐĐ montaži.

Na strani 1290 i 1291. spisa račun SKELA-MONT d.o.o. naslovljen na RIG-tehnički servisi grupa, a obračun najma je ovjerio Miroslav Pacak u ime RIG-tehnički servisi grupa.

Na strani 1307 spisa nalazi se račun kojeg je izdao ĐĐ Centar za istraživanje i razvoj, a zapisnik o odrađenim danima je potpisao Miroslav Pacak u ime R.I.G.- tehnički servisi grupa d.o.o.

Na strani 1313. spisa, skraćeni izvještaj rada za Alpinist usluge je ovjerio (NAPISAO: Suglasan Miroslav Pacak, bez navođenja u čije ime se potpisuje).

Strana 1316. spisa - Zapisnik br. 0172009 potpisali Mativel usluge d.o.o. i R.I.G.-tehnički servisi grupa, kojeg potpisuje Miroslav Pacak u ime R.I.G.-a, kao voditelj projekta.

- Strana 1319. spisa – račun broj 130/2009 kojeg je izdao Metal kolor i naslovio ga na R.I.G. u iznosu od 5.599.780,04 kune.
- Za Metal kolor d.o.o Miroslav Pacak nije ništa ovjerio u bilo kojem svojstvu, sam Elkaz je priznao da je on sam ovjerio te račune;
- Strana 1330 i 1331 spisa – račun kojeg je izdao obrt ZUT u vlasništvu Ante Žaje iz Trogira, a kojeg je obrt izdao nakon što su taj obrt i R.I.G. potpisali zapisnik od 1. listopada 2009. godine kojeg je potpisao Miroslav Pacak za RIG, uz štambilj R.I.G.-a.
- Strana 1384 spisa – dnevnik rada stroja Zagrebtrans-a-dizalica ovjerio je Miroslav Pacak u ime R.I.G.-a kao korisnika usluge dizalice u brodogradilištu Nauta Lamjana

Uvidom u dokumentaciju i to obrasce koji nose naziv Variation order request to contractor utvrđeno je da te zahtjeve za odobrenje određenih izmjena radova ili za izvođenje dodatnih radova slao Miroslav Pacak u ime RTSG-a i to je jedino logično s obzirom da je RTSG bio u ugovornom odnosu sa Lamprellom, a to znači da je jedino RTSG mogao postaviti takav zahtjev Lamprellu, a nikako ne tuženi Crosco kao podizvođač RIG-a (tužitelj) pa čak nije ni izravno mogao RIG s obzirom da on nije bio ugovorna strana Lamprella. To je bitno zbog toga što prema načelu relativnog djelovanja ugovora postaje potpuno neodrživa tvrdnja tužitelja da bi tuženikovi djelatnici po zaprimanju obrasca VOR trebali izraditi kalkulaciju

vrijednosti posla i na drugom obrascu VOF dati novčanu ponudu za izvođenje posla. Tuženik prema spomenutom načelu uopće nije u ugovornom odnosu sa Lamprellom te mu ne može uopće postaviti bilo kakav zahtjev te vrste, ne može ga postaviti čak ni tužitelj – RIG nego samo RTSG koji je ugovorna strana Lamprella i sva argumentacija tužitelja da bi postojala odgovornost tuženika zato što njegovi djelatnici nisu uopće ili na vrijeme postavljali takve zahtjeve Lamprellu je neodrživa. Dakle, takve zahtjeve tuženik uopće nije mogao postavljati. Međutim, tužitelj iako na vrlo općenit način tvrdi da tuženik nije obavljao ugovorene usluge inženjeringa koje doista jesu ugovorene usluge inženjeringa i usluge vođenja projekta u članku 1. Ugovora CrU-17-2009, pri čemu on smatra da je pod time ugovorena ne samo tehnička strana vođenja projekta nego i cjelokupna financijska strana, dakle tuženik je po ovakvom tumačenju predmeta obveze preuzeo cjelokupnu brigu o realizaciji posla, proizlazi da po takvom tumačenju tužitelj nema nikakvu odgovornost. Sve i da je tako i da je tuženik preuzeo odgovornost za financijski aspekt posla opet tuženik ne može biti isključivo odgovoran za utuženi iznos kao štetu, kako to tužitelj tvrdi u tužbi i tijekom cijelog postupka i to stoga jer tužitelj nesporno nije ispunio svoju bitnu obvezu iz članka 2. citiranog Ugovora, a to je da pravovremeno imenuje nadzornog inženjera ovlaštenog za obavljanje nadzora nad obavljanjem usluge. Dakle, da je tužitelj imenovao takvog nadzornog inženjera on bi kao stručna osoba odmah na samom početku primijetio početne poteškoće u organizaciji te isto tako bi primijetio da se sredstva pojedinim podizvođačima isplaćuju u iznosima koji znatno premašuju neke iskustvene standarde, takav nadzorni inženjer tužitelja bio bi dužan primijetiti da je Metal kolor i Skela mont zatražio isplatu iznosa koji su i nekoliko puta viši od uobičajenih, ali je očito tužitelj upravo to i želio spriječiti te zbog toga i nije imenovao nadzornog inženjera, a sve i da to nije učinio namjerno nego i iz grube nepažnje radi se o grubom propustu tužitelja u ispunjenju njegove, ugovorom preuzete obveze, a ovaj propust tužitelja je bitan utoliko što je upravo time tužitelj svojim neispričivim propustom propustio poduzeti onu radnju kojom je mogao u cijelosti spriječiti nastanak štete za koju tvrdi da mu ju je nanio tuženik svojim lošim vođenjem projekta, dakle ovaj propust tužitelja je prekinuo svaku mogućnost da se nastala šteta dovede u uzročnu vezu s radnjama tuženika jer ju je tužitelj imenovanjem nadzornog inženjera mogao u cijelosti spriječiti. Prema tome, pogrešna su stajališta tužitelja da je tuženik vodio i posao oko izrade VOR-ova i VOF-ova te pregovaranja sa investitorom oko cijene tih radova te da je trebao osigurati potpise investitora da su ovi poslovi koji su se ugovarali putem VOF-ova i izvedeni (podnesak tužitelja od 18. prosinca 2019. godine, zaprimljen 19. prosinca 2019. – strana 1838. spisa). Taj dio poslova je upravo mogao obaviti jedino RTSG i u njegovo ime Miroslav Pacak te ako je i bilo propusta te vrste to je onda jedino odgovornost RTSG-a, a to u ovom slučaju znači i samog tužitelja.

Pored toga, a u vezi s dijelom iskaza g. Miroslava Pacaka u kojem on govori o znatnom prekoračenju količine čelika koja je ugrađena, a što komentira i tužitelj, dakle prema SOW bilo je ugovoreno circa 82 tona čelika, a na kraju je na platformu ugrađeno 158 tona čelika odnosno još nekih 70 tona čelika više od toga, treba navesti da je tuženik naveo i tužitelj to nije osporio, da je investitor razliku naknadno odobrio te izvršio dodatnu isplatu po toj osnovi, ali to nema nikakve veze s tuženikom. Dodatno, zadnja uplata od circa 3 miliona američkih dolara je napravljena i na temelju naknadnog odobrenja dodatnih radova od strane inozemnog vlasnika i to pokazuje da jednim dijelom to pitanje nije bilo toliko presudno za nastanak ovolikog iznosa nepodmirenih obveza tužitelja prema njegovim podizvođačima, u uzročnom smislu tome je mogla više pridonijeti izjava tužitelja da on nakon te posljednje uplate više nema nikakvih potraživanja prema inozemnom naručitelju, čime se tužitelj odrekao svake mogućnosti naplate makar i dijela onog iznosa za kojeg u ovoj tužbi tvrdi da predstavlja njegovu obvezu prema podizvođačima te je nemoguće da tužitelj u trenutku kada je dao takvu izjavu nije znao odnosno nije bio svjestan da postoje njegove obveze prema brojnim podizvođačima, iako iz svih analiziranih dokaza proizlazi da barem dio tih potraživanja kod

nekih podizvođača je vrlo vjerojatno obračunat znatno iznad uobičajenih standarda, a ako su ti iznosi u cijelosti obračunati prema ugovorima koje je RIG sklopio s tim podizvođačima onda i ti prekomjerni iznosi mogu biti ugovorno opravdani, ali i tada krivnju za te prekomjerne iznose snosi tužitelj i to zbog toga jer je tužitelj putem svog direktora Petra Elkaza bio taj koji je sklapao takve Ugovore kojima je ugovarao plaćanje prema broju sati te je potpuno izvjesno tužitelj bio svjestan da takvo ugovaranje nije sukladno Ugovoru kojeg je RTSG sklopio s Lamprellom, a u kojemu se u bitnome ugovara fiksna cijena prema rezultatu. Dakle, brojni podizvođači krivnjom tužitelja nisu uspjeli naplatiti svoja potraživanja od tužitelja, uz napomenu da barem dio tih potraživanja je "prenapuhan" i uz dodatnu primjedbu da su nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem sami podizvođači pridonijeli tome da im se smanji mogućnosti isplate time što uopće nitko od njih u stečajnom postupku nije osporio potraživanja povezanih društava Petra Elkaza kao što je Metal kolor i drugih, a što bi bilo potpuno logičan postupak u odnosu na sve ono što su brojni podizvođači iznosili o metodama rada tužitelja i njegovog vlasnika i direktora Petra Elkaza.

I ovaj slučaj dokazuje svu opasnost koju donosi osnivanje društava kapitala – d.o.o.-a s jednim osnivačem ako se ne pronađe način da se spriječi zlouporaba zasebne pravne osobnosti takvih društava kapitala i zlouporaba prava na ograničenje odgovornosti njihovih osnivača. S tim u vezi se napominje da se radi o zasebnoj temi društava kapitala s jednim osnivačem te je o tome ovaj sud do sada u većem broju presuda navodio sljedeće:

"S tim u vezi se napominje da ovaj sud već dulje vrijeme ukazuje na ovaj problem te se tim u vezi citira sljedeći dio (iz presude P-2166/2006):

"S tim u vezi se ukazuje da je o tome napisano i sljedeće (citirano iz presude P-7412/2001):

"Treba, međutim, ukazati da u samim počecima uhodavanja modernog korporacijskog prava, koje se u razvijenim pravnim i tržišnim sustavima odvijalo krajem 19. i početkom 20. stoljeća, uopće i nije bilo dozvoljeno da jedno trgovačko društvo osniva drugo društvo ili da stječe udjele ili dionice drugog društva. Takvo stjecanje dionica ili udjela je u samim počecima razvoja prava društava bilo zabranjeno bez obzira da li je to drugo društvo obavljalo sličnu djelatnost ili ne, a u tome su prednjačili sudovi SAD-a koji su to činili u opravdanom strahu da se tim putem pojedina društva na prikriven način ne domognu monopola na tržištu, pa je tako primjerice Vrhovni sud SAD-a u predmetu *De La Vergne Refrigerating Machine Co. v. German Savings Institution* (175 U.S. 40,54-55 (1899) izrekao strogo stajalište da trgovačka društva /korporacije/, osim ukoliko im to zakonom nije izričito dopušteno, nemaju ovlaštenje da stječu udjele ili dionice drugih društava s ciljem stjecanja kontrole nad njihovom upravom /u izvorniku: «But as the powers of corporations, created by legislative act, are limited to such as the act expressly confers, and the enumeration of these implies the exclusion of all others, it follows that, unless express permission is given to do so, it is not within the general powers of a corporation to purchase the stock of other corporations for the purpose of controlling their management»/ citirano iz djela «*The Multinational Challenge to Corporation Law- The Search for a New Corporate Personality*», autor: Phillip J. Blumberg, Oxford University Press, izdanje 1993.g. New York. Iako je opisani, strogi pristup američkih sudova ovom pitanju u međuvremenu napušten on za naše prilike nije izgubio na značenju, naročito radi potrebe da se promijeni gledanje na sam pojam pravne osobnosti trgovačkih društava, koji je vidljiv iz presude *Central R.R. v. Collins*, 40 Ga 582,625,630 (1869) u kojoj je sud u Georgiji držao stjecanje dionica druge korporacije nevaljanim uz obrazloženje: «A corporation is a mere creature of the law, and only exists at all for the purposes declared in its charter, and has absolutely no power but those which the law confers upon it. It has been

considered the very highest public policy to keep a strict watch upon corporations to confine them within their appointed bounds and especially to guard against accumulation of large interests under their control.», što znači: Trgovačko društvo /korporacija/ je puka pravna tvorevina i egzistira jedino i uopće za svrhe određene poveljom /statutom/ i nema apsolutno nikakve ovlasti izvan onih koje mu pravni poredak daje. Najviši je prioritet javnog poretka da strogo nadgleda trgovačka društva i da ih podvede u granice koje su im određene te da posebno budno pazi da se ne akumulira prevelika količina interesa pod njihovom kontrolom....

Nakon približno 100 godina prakse moglo bi se očekivati da je problem riješen ili da je nestao, no tako nije ni u zemljama EU-a, dok kod nas čini se da se problem ne uočava ili ga se ignorira. Exempli causa, Republika Italija je zakonski dopustila osnivanje društava s ograničenom odgovornošću samo s jednim članom istom nakon što je dekretom broj 88 od 3. ožujka 1993. g. primijenila u svom zakonodavstvu 12. smjernicu EU-a o društvima s ograničenom odgovornošću s jednim članom od 21. prosinca 1989. g, što znači da do tada to uopće nije bilo dopušteno, no nakon što je Republika Italija to dopustila ona ga je de facto odmah ukinula u bitnom obilježju propisavši da ako društvo s ograničenom odgovornošću ima samo jednog člana mogućnost zlorabe se zakonski predmnijeva i ukida se ograničenje, pa je tako jedini član osobno i neograničeno odgovoran za obveze takvog društva s ograničenom odgovornošću, što bi kod nas odgovaralo odgovornosti članova javnog trgovačkog društva. Dakle, pravna osoba A koja kao jedini osnivač osnuje pravnu osobu B odgovara osobno i neograničeno cjelokupnom svojom imovinom za obveze društva B, a ne samo ulogom u društvo. To sve stoga jer ograničenje odgovornosti nije pravilo nego iznimka od pravila o punoj odgovornosti, koja se kao i svaka druga iznimka tumači i primjenjuje restriktivno, dok se u slučaju postupanja u zloj vjeri pravo na ograničenje odgovornosti ex lege gubi. Stoga i treba promatrati osnivanje brojnih društava kapitala s ograničenom odgovornošću kao iznimku od temeljnog načela i na tome ništa ne može promijeniti ni činjenica postojanja velikog broja novoosnovanih društava kapitala. Isto tako se mora makar i na sumaran način ukazati da se u razvijenim sustavima još ne tako davno nije dopuštalo da samo jedna osoba osniva društvo kapitala (pravo nije disciplina suprotstavljena svakodnevnom jeziku i logici, pa ako se nešto zove društvo onda se pod time izvorno misli na poduzetnički pothvat nekoliko osoba udruženih s istim poslovnim ciljem, radi kojeg i osnivaju trgovačko društvo /«tres faciunt collegium», a ne da se iza pojma «društvo» od početka krije samo jedan pojedinac/) dok se kod nas od samih početaka to dopušta u neupitnom poslu mehaničkog prepisivanja najnovijih zakonskih odredbi onih zemalja iz kojih stoji približno stotinu godina kontinuiranog i autonomnog pravnog i društvenog razvoja, pa je ovakav pristup sociološko potpuno pogrešan i umjesto reda u gospodarstvu stvorio je veliku količinu nereda koji je vidljiv i u velikom broju trgovačkih sporova, no još gore od toga je to da zbog tako stvorenog nereda gospodarstvo teško može ići naprijed. Dakle, došlo je do hipertrofije statusnog prava u kojoj su pojedinci masovno osnivali društva kapitala s minimalnim ulogom, kao svojevrsnu jeftinu kupovinu imovinske neodgovornosti, a jednim dijelom i izravno u prijevarne svrhe, gotovo bez ikakve adekvatne reakcije pravnog poretka. Opisani problem pojavio se i drugdje, ali je on uočen, pa tako Englezi prilikom osnivanja društva s ograničenom odgovornošću putem jednog člana traže da on zbog opisanih razloga uplati znatno viši iznos temeljnog kapitala (100.000 engleskih funti, prema podatku iz vrijednog članka dr. Ljiljane Maurović: «Odgovornost osnivača za obveze društva s ograničenom odgovornošću, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu br.45 (1) 81-91 (1995)», što prema tečajnoj listi HNB-a na dan 11. ožujka 2004. godine iznosi 1.117.886,20 kuna), dok se kod nas i nakon najnovijih izmjena Zakona o trgovačkim društvima /NN 118/03/ ostalo na neprimjereno niskom iznosu od 20.000,00 kuna minimalnog temeljnog kapitala za društva s ograničenom odgovornošću i u slučaju kada društvo osniva samo jedan osnivač, dakle

propušteno je primijeniti iskustvo EU-a i zemalja članica koje je nedvojbeno i u hrvatskom interesu.

Stoga se može zaključiti da se približno nakon 100 godina razvoja statusnog prava došlo djelomično na početnu točku kada se uočilo da osnivanje jednog društva kapitala ili stjecanje udjela / dionica/ u njemu od strane drugog društva nije nešto bezopasno, kao što se to kod nas već dulje vremena neprimjereno drži. Stoga je potrebno da i hrvatska sudska praksa na isti ili sličan način otkloni ili ublaži posljedice ovakvog stanja."

U ovom predmetu je vidljivo da postoji značajan broj trgovačkih društava koje povezuje ista osoba te je to potpuno očigledno primjerice za odnos između RIG i RTSG te kada je u pitanju i Metal kolor, ali je u dosadašnjim postupcima vidljivo da nije primjerice kao oblik povezanosti uzeto u obzir da je tužitelj jedini osnivač društva UGO Kali d.o.o., a to društvo je u ovom poslu sudjelovalo na više načina te bi se vrlo vjerojatno i o tom odnosu moglo napisati još toliko kao u ovoj presudi, s obzirom da je vidljivo da je UGO Kali izdavao račune koji su glasili na RIG, a to opet znači da je tužitelj sam sebi izdavao i odobravao račune i isplate, što je samo po sebi suspektno. Naime, ovdje treba poći od tog da se u ovakvim situacijama mogućnost zlorabe pravne osobnosti od strane osnivača predmnijeva te upravo ovakav primjer pokazuje koliko su takve presumpcije pravno i iskustveno opravdane. Dakle, u takvim situacijama osnivači ovakvih društava gube pravo na ograničenje odgovornosti i oni onda postaju osobno imovinski odgovorni za sve dugove svojih društava kapitala u kojima su oni jedini osnivači. Navedeno poimanje teško prodire u našu praksu pa čak i onda kada takvi pojedinci ostaju dužni vjerovnicima svojih društava značajne iznose, dakle podizvođači su vrlo vjerojatno zbog proteka zastarnog roka propustili podnijeti tužbe protiv Petra Elkaza, ali njihovo propuštanje ove vrste je u svakom slučaju njihov propust, pored toga što ostaje potpuno nerazumljivo kako i zašto nijedan od podizvođača koji se žale da nisu naplatili svoja visoka potraživanja nije u stečajnom postupku osporio nijedan iznos potraživanja onih društava koja su povezana s tužiteljem putem osobe Petra Elkaza. Prema istom kriteriju bi dolazila u obzir i odgovornost Miroslava Pacaka s obzirom da je i on bio ili djelovao kao zakonski zastupnik tužitelja – RIG i RTSG-a te kao djelatnik tuženika, međutim iz svega što je utvrđeno njegova je uloga bila značajna odnosno bitna u tehničkom dijelu, ali on unatoč tome nije bio gospodar posla, a što je nedvojbeno bio Petar Elkaz s obzirom da je on kontrolirao u cijelosti financijsku stranu ovog posla.

Stoga je tužbeni zahtjev odbijen u cijelosti jer tužitelju štetu nije prouzročio tuženik nego on sam, dakle ne postoji uzročna veza između štete za koju tužitelj tvrdi da ju je pretrpio i postupaka odnosno propusta tuženika što znači da nije ispunjena osnovna pretpostavka za zasnivanje odgovornosti za štetu temeljem članka 1045. ZOO-a.

Parnični trošak je dosuđen u korist tuženika temeljem članka 154. ZPP-a i odnosi se na trošak zastupanja tuženika putem odvjetnika za sljedeće procesne radnje: za sastav odgovora na tužbu iznos od 100.000,00 kuna te isti iznos za izradu četiri obrazložena podneska od 14. lipnja 2012. godine, 16. travnja 2013. godine, 29. travnja 2016. te 09. listopada 2019. godine, a koji podnesci su ocijenjeni kao svrsishodni s obzirom da je tužitelj u svojim podnescima iznosio brojne činjenice i pravna stajališta kojima je stvorio kod tuženika povod da procesno reagira. Tuženiku je priznat trošak zastupanja na ročištu održanom 13. travnja 2011. godine u iznosu od 50.000,00 kuna, a za ročište održano 05. lipnja 2012. priznat je tuženiku iznos od 100.000,00 kuna te isti iznos za ročišta održana 14. siječnja 2014. te 27. ožujka 2015., 05. lipnja 2018. te 06. studenog 2018. te isti iznos za ročište održano 08. studenog 2018. godine te isti iznos za ročište od 09. studenog 2018. i isti iznos za posljednje ročište održano 30. prosinca 2019. godine. Tuženiku nije priznat jedino zatraženi iznos od 50.000,00 kuna za

ročište održano 07. studenog 2018. godine te mu je umjesto toga priznat iznos od 500,00 kuna i to na temelju tarifnog broja 9. točke 5 s obzirom da je to ročište bilo odgođeno prije početka raspravljanja zbog toga što je pozvani svjedok Miroslav Pacak zamolio odgodu zbog službenog puta u SAD-u. Tuženiku je priznat trošak pristojbe za odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kuna. Ukupno je tužitelju priznat trošak zastupanja u iznosu od 1.350.500,00 kuna umjesto zatraženih 1.400.000,00 kuna i taj iznos je uvećan za PDV u iznosu od 287.625,00 kuna i za sudsku pristojbu od 2.500,00 kuna, ukupno 1.640.625,00 kuna umjesto zatraženih 1.750.000,00 kuna.

U Zagrebu 31. siječnja 2020. godine

Sudac

mr. sc. Radovan Dobronić

Dokument je elektronički potpisan:
RADOVAN DOBRONIĆ

Vrijeme potpisivanja:
31-01-2020
10:12:55

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=DOBRONIĆ
G=RADOVAN
CN=RADOVAN DOBRONIĆ

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude, nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 (osam) dana po primitku presude, a ulaže se putem ovog suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku stranku.

DNA:

1. R.I.G.-TEHNIČKI SERVISI GRUPA d.o.o. u stečaju, OIB: 18681887593 po pun.;
2. CROSCO NAFTNI SERVISI d.o.o., OIB: 15538072333 po pun.

Broj zapisa: 17893-7d22f

Kontrolni broj: 072f0-bf3c7-2ad89

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=RADOVAN DOBRONIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

